د مینې جادو

محمد آصف عمر

د افغانستان د فضايي څېړنو د مرکز ساعت وکړنګېد. د تالار په منځ کې میزونه تش شول. عینکۍ پېغله لا هم په کمپيوټر پسې نښتې وه. مامورین د غرمنۍ لپاره ویترین ته ودرېدل. پاس پر سپین دېوال په طلايي کرښو لیکل شوي وو «وخت مو له ځان سره بیايي. څوک چې نه ځي په کشېدو يې هڅونه ماتېږي» هېڅا سترګې ورجګې نه کړې. د پاخه عمر سړي او ښځې په قابونو کې خواړه واخېستل. د دېوال په لوی سکرین کې د غشي په شان د نوي فضايي بېړۍ پر تصویر غږېدل. د تالار په پای کې سپین ماشینونه لکه صندقان قطار ولاړ وو. په تورو ښیښو کې يې لیکنې ښکته پورته کېدلې. مخ ته يې ببر سړي او ببرېږي ځوان شخوالی باسه. غټه پزه يې په سوک ټېل وهله. د ویترین تر څنګ همکارانو ته يې عینکۍ پېغله وښودله:

– ای په ارین مینه ګورئ؟ د مورمړې بیا نس هېر دی. زنې به يې وتړل شي خو ارین به پیدا نکي.

ټولو هغې ته وکتل. هررر په خندا شول. هغې نه اورېدل. د کمپيوټر په ټچ سکرین باندې يې ګوتې څغلولې. یو دم يې منډه واخیستله. د مېز په پښه کې بنده شوه. تیندک يې وخوړ. ناري يې کړې:

– الئ الئ! وشو، وشو.

ټولو مخونه ورواړول. هغه په اوږدې لمنې کې په لنډو قدمونو خپل ځای ته راغله. په کمپیوټر کې يې [illegible] ووهله. په لوی سکرین کې تصویرونه ورک شول. [illegible] راغلل «۶ [illegible] ۲۰۲۲ کال» [illegible] خبرې پیدا

شوه. په ملا يې ارین لیکل شوی و. د عینکۍ لېونتوب نورو ته لاره وکړه. د خوښۍ چیغې شوې. ټول کمپیوټرونو ته کېناستل. ارین بېړۍ نا اشنا ستوري ته نژدې کېدله. وچه يې په اوبو کې لکه ټاپو ښکارېدله. ختیځ او لوېدیځ ته يې دوه نور ستوري وو. د ځمکې د سپوږمۍ څلور برابره برېښېدل. د هغوئ وچه نسبتاً زیاته وه. چاغ سړی تالار ته راغی. لاسونه يې وښورول:

– بلاو هلو! مه پرېدئ چې بیا ورکه شي! دا سبیلمړي دا دوه کاله چېرته وه؟

نرۍ ښځې قاب ټېل واهه. له کمپیوټر څخه يې مخ وګرځاوه. ویې ویل:

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مشره! ما نه ویلې چې د اړیکو په سیستم کې ستونزه ده؟ نه دې منله.

– امم. ای الته باید ژوند وي. اکسیجن او نایتروجن یې ۹۹٪ دي. لکه د ځمکې د اتموسفیر.

ارین بېړۍ د ستورې د وچې د پاسه ودرېدله. د توتکیو په شان کمرې ترې کښېوتلې. له ژوندیو توتکیو سره یې فرق نه کېده. یوازې وزرونه یې نه رپېدل. په وچه کې ښارونه ځرګند شول. د ماموږینو سترګې غټې غټې راووتلې. کمرې د لوی ښار په سر ټیټې شوې. په سرکونو ګاډي ځغلېدل. په مرکز کې جموجوش و. ښځې لړې لیدل کېدې. په اوږدو جامو او ټیکریو کې په خپلو سرېو پسې تللې. نارینه په کمیس او پرتوګ کې وو. ماشومانو د خلکو په منځ کې د نیولو لوبه کوله. کلسرې هلک په پکولې ځوان ولګېد. هغه په سپېره وواهه. ماشوم په ژړا شو. د جګې شملې سپینږیري د ځوان کار وستایه. دلته په تالار کې د ماموږینو خولې نورې هم وازې شوې. عینکۍ پېغلې غږ کړ:

– وی! پښتو وایي.

د شنې دریشۍ ښځې سر وښوراوه:

– اها، داسې ښکاري لکه د یوویشتمې پېړۍ پښتانه.

د غټې پزې ځوان ببره بېره وخوځېدله:

– ای ابل تصویر کې وزه وګورئ وزه! توت ته یې پښې اچولې.

یوې کمرې له لېرې څخه څلور خړې ماڼۍ ښودلې. د ښار له ودانیو څخه یې هم په بڼه، هم په تنه کې فرق درلود. د فضایي څېړنو چاغ مشر ورته ګوته ونیوله:

– بلاوهلو! امدا ګردې ماڼۍ وڅارئ ګردې ماڼۍ!

عینکۍ پېغلې پر کمپیوټر ګوتې وټکولې. د دې کمرې تصویر ټول سکرین ونیو. کمره د لوی حلقوي دېوال لویې دروازې ته نژدې کېدله. پر سر یې غټ لیکل شوي وو «شاهي حصار» هغه د دېوال له سره سمسورې ساحې ته ننوتله. په څنډه کې یې له میدان څخه الوتکه نېغه والوتله. کمره یوې ماڼۍ ته سیخه شوه. مخ ته یې د لمن په شان ګرده زینه وه. د دروازې پر سر د «۱» عدد ښکارېده. شاته درې نورې ماڼۍ لکه مقتدیان ولاړې وې. د «۲، ۳، ۴» شمېرې یې لرلې. د دریمې ماڼۍ ګرد چاپېر عسکر ګرځېدل. کمره د دویم منزل په کړکۍ ننوتله. د تالار د لوی قندیل ترڅنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېدله. لاندې سرې چوکۍ نيمې په خلکو ډکې وې. د دريځ په ورېږ طلايي څپرې کې پلن پاچا وښورېد. په غوټۍ شکله طلايي تاج کې الماس وځلېد. پاچا له ګيلاس څخه غړپ وکړ. زنه يې د غاړې په غوښې کې ننوتله. ويې ويل:

– زما پلار به ويل د ناريالين ستوري سره دوستي کوئ. امروتين د دوستۍ ندی.

ترڅنګ يې په شنې څپرې کې ږيرور سړي د سپينې لونګۍ شمله شاته کړه. د پاچا خبرې ته يې سر وښوراوه. مخ ته يې لوحه وه «عالي قدر ستر ملا» په بې څپرو چوکيو کې وزيرانو په کتابچو کې ياداشت اخېست. د پاچا شاته د شپږو ملکو له منځه شاهزادګۍ تورې غټې سترګې وروستي قطار ته نيولې وې. هلته ځانته ناست غنمرنګي ځوان ناآرامه برېښېده. په شنو سترګو يې غلي غلي د وتلو اشاره کوله. شاهزادګۍ ورسره نه منله. ګرد مخ يې وځنډه. وړوکی تاج يې وښورېد. ځوان تريپ شو. منګوله يې پر ښويه وېښتانو څټ ته کش کړه. پاچا خپلې وينا ته دوام ورکړ:

– اصل کې پلار مې په حقه و. دادی امروتين ستوری زموږ په غنمين ستوري کې لاسوهنه کوي. غله او داړه ماريې پاځولي. نوم يې مقدسپال ورکړی. موږ ته کافروايي. دلته عالي قدر ستر ملا شته. د قانون له مخې دی کولی شي ما له پاچايۍ لرې کي. که زه د دين لږ خلاف وکم اول مې دی نه پرېدي. خو مقدسپال وايي ما د پښتو د قرآن احکام ندي پلې کړي. او کمقلان يې مني. تاسې قومي مشران خلک وپوهوئ! که موږ او تاسې يو لاس يو خامخا کاميابېږو.

چکچکې شوې. شينسترګي ځوان بيا بيا شهزادګۍ ته د وتلو اشارې وکړې. هغې پرله پسې ردوله. پاچا قومي مشرانو ته د خبرو وار ورکړ. د تالار له منځه په خړ واسکټ کې پوخ سړی پاڅېد. په ببرې شناوئ ږيرې يې لاس راکاږه:

– اعلی حضرته! تاسې او ستر ملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. زموږ د سپين ساحل ښار کې ځوانان دي. شعرونه او د دروغو کيسې ليکي. زموږ بچي مينې ته تشويقوي. دا لا څه، ځينې خلک ولور د قانوني اندازې نه کمتاکي. داسې ام شته، سړی ووژل شي. جرګه په بدو کې د جينۍ د ورکولو فيصله وکي. خو اغوئ پيسې ورکي. بل، اصيل خلک د کسبيانو سره خېښي کوي. دغسې د دين خلاف کارونه دي چې خلک د دولت په ضد مقدسپالو ته ځي.

پاچا په نظامي يونيفورم کې د کورنيو چارو برېتور وزير ته مخ کړ:

– وينې؟ بيا وانه ورم.

شينسترګي ځوان تېره زنه په ګوته وګروله. په هماغه ګوته يې شاهزادګۍ ته ګوابن وکړ. هغې د سترګو ترکونجونو ملکو ته وکتل. وروسته ځوان ته برګه شوه. له سرقطار څخه د جګې شملې والا پاڅېد. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اعلی حضرته! زه د دین پرست د ښاره یم. الته ځوانان اسلامي لباس ته سپکاوی کوي. کله کمیس او پرتوگ اوږد کي، کله لنډ، کله تنگ. بل قانون وايي د يوې نه زياتې ښځې وکړئ. يا يې ښځې مه کوئ. مگر الته د يوې ښځې والا بې غمه گرځي. بانه کوي چې ښځې نشته. که د نورو ښارونو خلک لوڼې ورکي دا بانه به يې ام ختمه شي.

پاچا سر وخوځاوه. زنه يې په غاړې کې ننوتله. د شينسترگي ځوان زړه تنگ شو. لاس او سر ته يې ټکان ورکړ چې ولې نه وځې؟ شاهزادگۍ ترې مخ واړاوه. برېتور سرې جگ شو. ځنگ ته د تنکي ځوان په اوږه يې لاس کېښود. ويې ويل:

– اعلی حضرته! موږ چې ښځې کمې وي الکان ساتو. دوئ دې ام وساتي. زموږ په غیرت آباد ښار کې بل غم دی. خلک په ودونو کې پټ ساز غږوي، سندرې وايي. دې نه مو خلاص کئ! د خدای په غضب به اخته شو.

پاچا وزیر ته د یاداشت اخېستو اشاره وکړه. د تالار له منځه د نگر سپینږیری پاڅېد. د شینسترگي ځوان ټول پام هغه ته شو. شاهزادگۍ ته هم جالبه وه. سپینږیري عمیق نفس واخیست. لکه پهلوان چې برید ته ځان چمتو کوي. ويې ويل:

– اعلی حضرته! دا ډېر وخت مې په زړه کې خبرې غوټه دي. نور نه کېږي. نیکه مې ویل موږ درې سوه کاله مخکې د لرې ستورې نه راغلي يو. ځمکه يې باله. الته ډېر هېوادونه وو. زموږ هېواد افغانستان نومېده. بل اينگليستان و. اغه موږ د طلاوو او الماسو د کيندلو دپاره دلته راوستلو. دوو بېړيو امروتين او ناريالين ستورو ته د نورو غريبو هېوادو کارگر بوتلل. مياشت وروسته څه خبره شوه. اينگليسان په بېړيو کې لاړل. امغسې ورک شول.

د پاچا په غټ ځان کې يو ازې لانديني ژامه وخوځېدله. ويې ويل:

– ددې نه خبر يو. که خاصه خبره نه لرې چې بل چا ته وار ورکو.

– لرم يې. نو د اينگليسانو سره په بېړيو کې د خوړو ذخيرې ام لاړې. زموږ خلک اريان دريان پاتې شول. بچې يې وږي وو. په سابو او ښکار يې گوزاره کوله. دې کې چالاکانو ځمکې ونيولې. ځانونه يې د قبيلو مشران کړل. په گډه يې پاچايي جوړه کړه. قرآن ورسره و. مگر يو پې نه پوېيده. د ځانه يې نوی قرآن په پښتو وليکه. خپل رواجونه او نفساني غوښتنې يې پکې واچولې. ولور يې جگ وټاکه. ډېرې ښځې کول يې جبري کړل. چې غريب يې وس ونلري. چې دوئ ته پاتې شي. مينه، هنر، ادبيات، پرمختگ او نوښت يې گوناه وگڼل. ځکه خو په دونه کالو کې زموږ ژوند خاص تغير ونکه. نيکه مې ويل دا قرآن ندی. نه دا د اسلام اصول دي. اعلی حضرته! زه وايم د پښتو په قرآن د سره غور وکو.

شينسترگي ځوان ژر پاچا ته وکتل. هغه په آرامه د کورنيو چارو پر وزير امر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اصل کې دا سړی کافر دی. اعدام یې کړئ!

عسکر ننوتل. سړی یې ونیو. هغه چیغې وهلې:

– زه کافر نه یمه. زه رښتیا وایمه. وه د خدای دپاره. دا څه احمقان دي...

عسکرو په کشولو له تالاره ووېست. د یو قومي مشر آواز راغی« ښه سو. چې بیا د خلکو د بې لارې کولو کوشش ونکي» شاهزادګۍ د تالار وروستۍ لیکې ته وکتل. شینسترګی ځوان نه و. دا هم تېزه ووتله. په تالار کې شور و.

پاچا د غلي کېدو او د غونډې د دوام اشاره وکړه. چوپتیا شوه. د پکول والا سړی پاڅېد:

– اعلی حضرته! تاسې او سترملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. موږ ام یوه ستونزه لرو. زموږ ښار کې ډېر خلک د ناریالین څخه دي. پښتو ګوډه ماته وایي. موږ وایو چې مکتبونه او دفترونه د اغو په ژبه کو.

– بده نده. زما مور ام د ناریالین وه. ښه نو ستاسې په ښار کې به اغوئ څو کورنۍ وي؟

– تر څلورسوو ام ډېرې دي.

– پښتانه څو کورنۍ دي؟

– دونه ندي. زیاتو کم یو لک به وي. زموږ خلک تکړه دي. بله ژبه زر یادوي.

پاچا د سر په خوځولو ومنله. دباندې په پراخ دهلېز کې سپینږیري ځان شاته شاته کاوه. دوو عسکرو ډېکې ورکولې. بالاخره یې له تخرګونو لکه جوال کش کړ. په زینه کې یې زنګنونه ولګېدل. نارې یې کړې:

– اخ اخ ټوک ټوک شومه. وه تاسې خو د کمال شاه پاچا نه ام کمقله یئ...

خو عسکرو یې خبرې نه اورېدلې. نابېره درب درب شو. د دواړو بې هوښه جسدونه وکولېدل. شینسترګي ځوان سوټې تر تور څادر لاندې کړ. سپینږیري ته یې وویل چې د ماڼۍ له شاتنۍ دروازې وځو. هغه ورسره ګوډ ګوډ په زینه کېوت. دواړه د اول منزل په دهلېز کې روان وو. سا یې سوزېدله. له یوې دروازې څخه غږ شو:

– میونده! دېخوا راشه! میونده!

ځوان شټ وهل، ودرېد. سوټی یې جنګ ته تیار کړ. په نیمکښه دروازه کې یې شاهزادګۍ ولیدله. دده شخې اوږې بېرته سستې شوې. تېز ننوت. هغې په لوی مېز ځان تکیه کړ. پزه یې جګه ونیوله. ویې ویل:

– نه پوهېږم اعصاب دې د لاسه ورکړي څه بلا. دباندې نه ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند شنې ستر ګې کړکۍ ته واړولې. هرچېرته عسکران وو. شاهزادګۍ سپینږیرې ته ګوته ونیوله:

– دا څوک دی؟

میوند د مېز له قطارو چوکیو څخه یوې ته ټس ورکړ. ویې ویل:

– اینسان دی. ته تحقیق کوې که کومک؟ موږ وخت نلرو.

شاهزادګۍ سوړ اسویلی وکړ. سپینږیرې ته یې الماری وښودله:

– په دې کې د ملایانو جامې دي! چټک یې واغونده!

شېبه پس هغه له طلایي ستنې راتاو شو. په سپینو جامو، تور واسکټ، سپینې لونګۍ کې بېخي بل سړی ښکارېده. ګوډ ګوډ هم نه کېده. شاهزادګۍ دهلېز ته ووتله. سړی یې دروازې ته برابر کړ. ویې ویل:

– څادر په سر راکش که! زړور څه! ملایانو نه څوک پوښتنه نه کوي.

عسکرو سپینږیری ونه ګرځاوه. میوند د هوسایۍ سا واخېستله. له ډېرې خوشحالۍ یې مخ آسمان ته ونیو. غبرګې منګولې یې په ښویه وېښتان شاته کشې کړې. ستر ګې یې شاهزادګۍ ته واړولې:

– ته څونه ښه جینۍ یې.

هغې په هسکه غاړه مرموز وکتل. ویې پوښتل:

– قاردې سوړ شو؟

د میوند غنمرنګی مخ له خجالته سوربخن شو. شاهزادګۍ ژوره سا واخېستله. عسکرو ته یې لاس ونیو:

– خدای خدای به کوو چې رابانډې پوه نشي. که نه نو...

میوند یې هم د بدې پایلې اټکل کاوه. ځکه یې مړاوې وکتل. هغې بېرته مخ راوګرځاوه. برګه شوه:

– لېونیه! یو خو ته په لوبو نه مړېږې. په غونډه کې څوک ایشارې کوي؟

میوند موسکی شو. سر یې ښکته واچاوه. دواړه بهر د لوبو ځای ته روان وو. موټر ودرېد چې دوئ تېر شي. په باډۍ کې د یو ځوان غټ غټ عکسونه وو. په منځ کې بېل شویو وېښتانو یې غوړېونه او څټ پټول. میوند وپوښتل:

– دا څوک دی ماما؟

موټروان وچ ګنجی سر له ښیښې راووېست. آسمان ته یې ستر ګې جګې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د امروتین ستوري شازاده راځي. وایي اصل کې ځان ته جینۍ ګوري.

شاهزادګۍ وبنګېدله «ښایسته ځوان دی» میوند کړې وکتلې. هغې مخ واړاوه. خندا یې پټه کړه. د پاچا او قومي مشرانو غونډه ختمه شوه. خلک ډله ډله وتل. د کورنیو چارو د برېتور وزیر رنګ زېړ اوښتی و. پاچا ته یې د مجرم د تېښتې خبر ورکړ. د هغه مخ تک سور شو. ګوته یې وښنډله:

– که دې اغه سپین‌ږیری د ملګرو سره رانه وست خپله استعفا ولیکه!

وزیر تعظیم وکړ. روان شو. میوند او شاهزادګۍ د لوبو په ساحه کې د ښې ویشتلو میدان شاته پرېښود. د بلیارد او پینګ پانګ له میزونو او د لامبو له ډنډه تېر شول. تالونو ته وختل. شاهزادګۍ له زانګلو خوند اخیست. له هر کش سره یې نارې وهلې «های، ههای» میوند هغې ته خوشحاله و. لاس یې په ښویه وېښتانو څټ ته یوړ. نابېره یې بل لاس خوشې شو. په چمن کې یې کلک درب وخوړ. ښي زنګون یې درد کاوه. ګوډ ګوډ چوکۍ ته لاړ. پښه یې کله قاتوله، کله سیخوله. شاهزادګۍ په منډه راغله:

– مه مه مه! مه یې خوځوه! زه دستي ډاکټر راولمه.

– نه، پرېږده! دونه ژوبله نده.

شاهزادګۍ راوګرځېدله. سترګې یې تېرې کړې:

– ویمه دا څټ ته د لاس وړلو څه عادت دی؟ بند یې که!

میوند موسکی شو. زنه یې لا تېره راووتله. په ژوبله پښه ودرېد. ویې ویل:

– منې دا عادت ام د تال د لاسه پیدا شوی دی.

شاهزادګۍ ورځیر شوه. هغه شونډې کېکاږلې:

– اته کلن وم. زموږ کډه د لته نوې راغلې وه. وزیرانو مېله جوړه کړه. موږ یې بچیانو سره مستي کوله. غټو غټو الکانو موږ غوندې تال نشو خوړلی. دې کې یو ته قار ورغی. زما د ورور سره غېږ په غېږ شو. ما د پښې نه ونیو. چپه مو که. ایسته وزیر راغی. موږ ته یې سپېړې بندې کړې. زه یې تېل وهلم. څټ مې په تېره او سپنه ولګېد. بر بر بر وینه لاړه. بیا مې مورېتې یې کېښودله. چې په ښه کېدو شو خارښت یې شروکه. ما پې ګوتې سولولې. امدا سې مې عادت شو.

شاهزادګۍ د هغه د سپین پرتوګ د خاورو چاپونه تک وهل. میوند په ګوډه پښه وګرځېد. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې چې بېخي درد نه کوي.

– شوکر چې درد نه کوي! په ما دې ډار تېر که.

– ځه! ته وزانګه!

– نه ايسته که! ټال دې ورک شي! راځه الته د ماشومانو غوندې پټپټونی وکو!

ميوند جګو لوخو ته وکتل. رنګ يې سپين واوښت. ژړيې مخ وګرځاوه. هغې کټ‌کټ وخندل:

– مه ډارېږه! لوخو کې ابڅ شی نشته.

ميوند بلې خوا ته روان شو. دواړه د شطرنج مېز ته کېناستل. ده پياده مخ ته کړ. ويې ويل:

– ته ام د مکتب د ټيم غړې وې زه ام. اوس به مالومه شي.

شاهزادګۍ آس ميدان ته وباسه. غټې سترګې يې ورجګې کړې:

– تا خو يو ميډال ام ندی ګټلی.

– د پاچا ماما لور نه ومه کنه.

شاهزادګۍ کټ‌کټ وخندل:

– ښه ځه، دلته خو واسطه نشته.

لوبه حساس پړاو ته ورسېدله. د ميوند څېره ژور چورت تروه کړې وه. شاهزادګۍ ورته موسکۍ شوه:

– جالبه ده. اوس ته ابڅکله نه پرېدې چې بل څوک يې وګټي؟

ميوند د هغې د مخ نازک پوست او ګردو شونډو ته ځير شو. ويې ويل:

– زه تا ګټمه.

– که يې بايلې؟

– که دې بايلمه اغه ورځ به مې وروستۍ وي.

شاهزادګۍ سمدلاسه خپل پاچا د تسليمۍ په معنا سملاوه. سترګې يې پټې او لاس يې جګ کړ:

– هيله کوم! دا خبرې مکوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل میوند کټ کټ وخندل. له لېرې عسکران را روان وو. شاهزادګۍ وارخطا شوه. سترګې یې میوند ته واړولې.

هغه وپسېد:

- که ته ځان آرام نکې نو رښتیا ګیرېږو.

عسکرانو د لوبو ساحه کونج په کونج ولټوله. د لوخو ساحې ته لاړل. دوئ هم روان شول.

میوند د شاهي حصار په څنډه کې وړوکي شین کور ته ننوت. د سالون په تور او سپین کوچ کې ډنګره ښځه پرته وه.

تلوېزون یې کوت. سر یې جګ کړ. د زنې تېره څوکه یې وسولوله. میوند وپوښتل:

- څنګه یې مورې؟

- وی زویه، ستا سات تېر دی. ما څه کوې؟

- داه! دې ته نو څه وایې؟

میوند له دریو کوټو څخه منځنۍ ته ننوت. مور یې ورپسې ناري کړې:

- که زما غم درسره و د شازادګۍ نه به لرې ګرځېدې.

میوند راووت. د آسماني جامو د تڼیو په تړلو لګیا شو. تېره زنه یې وخوځېدله:

- اغه چا ویلي؟ لکه د کوې قاف بلبله، لکه د چین ماچین ښاپېرۍ. منې زه خو امدغو خبرو مین کړم.

- لېونی لېونی مه کېږه! ستا واده مې آرمان دی، بس.

میوند یې څنګ ته کېناست. له تش قاب څخه یې دکېک خځوځکی خولې ته کړ. تېره زنه یې وخوځېدله:

- خو زه امدا غمه درته خورم کنه.

کټ کټ یې وخندل. هغې د زوی غومبوري په ورغوو کې ونیول. سپېرې شونډې یې ورپېدلې:

- صدقه دې شمه! مورِ ته غریبان لور نه راکوي، دا خو پاچایان دي.

- غم مکوه مورې! د مینې جادو ته څوک نشي ټینګېدلی. پاچا به ام غاړه ږدي.

- وه ته څونه کمقل یې زویه. تراوسه دې د ډم حیثیت ندی پېژندلی.

په میوند ښه ونه لګېدله. له شوخۍ کېناست. مخ یې ځمکې ته کړ:

- زه د اعلی حضرت د شخصي شیفرونو ترجمان ام یم. منې د وزیرانو نه په ما ډېر باور لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موریې له غږ جګولو سره بېرته په بالښت سر کېښود:

– چې آسمان شي بیا ام ډم یې.

میوند په ښویه وېښتانو لاس کش کړ. د څټ په زخم یې کلک وسولاوه. کړکۍ ته ودرېد. د سرک په غاړه یې د امروتین شاهزاده عکس ولید. ډارېده چې هغه ورځخه شاهزادګۍ بو نه ځي. مخ یې له قهره وپړسېد. مګر مور ته یې هم پام و. ډاکټر ویل هغه باید خوشحاله وساتل شي. ده ځان ښه آرام کړ. بېرته را وګرځېد. موسکی و:

–منې امغسې به کېږي چې ته غواړې. ته ودرې ستا د خوښې کېک راوړم.

تېز ووت چې موریې ونه دروي. د هغې سترګې ډکې شوې. وښنګېدله «کاش چې دې پلار یا ورور ژوندی وای. اغوئ به پوی کړی وې»

ګردکۍ پېغلې د مغازې په اوږد ویترین کې خواړه کتل. د تور حجاب څنډه یې په تندي راکشه کړه. د اوږدې ږیرې او لنډو وېښتانو نری ځوان ورسره ولاړ و. غلی غلی د واده په باب بنګېده. پېغلې نه منله. ځوان غږ جګ کړ:

– بیا به دې کوزده ام راسره نه کوله.

د پېغلې غټې اوږدې سترګې تېرې شوې. ځوان یې لېرې د الماریۍ څنګ ته بوت. ویې ویل:

– خدای شته ما بېخي مېړه نه کوه. قانون دی. څه وکمه؟

– اخله نو. ته قانون پرېده! خلک مردار دي. چې مجرده جینۍ یې خوښه شي لاس اچوي.

– دونه چور ام ندی نو.

– دی کنه. زما خور ته الک لاس واچوه. مشران یې د دښمنۍ له ډاره په ننواتې راغلل. ویلې جینۍ کوو. موږ ویل بدنامه شوه نو. ورکوو یې. د خور مې اغه د سپي نه بدې شو. بانه یې وکړه چې بده مریضي لرمه. ناسته ده.

پېغلې سوړ اسویلی وکړ:

– خدای شته، د بنې د نوم نه مې کانګې کېږي.

ځوان په اسویلي مخ بلې خواته وګرځاوه. پېغلې راکش کړ:

– ته دېخوا ګوره! زما پلار سترملا دی سترملا. پاچا د چوکۍ نه لرې کولی شي. شي که نشي؟ ښه نو، د ښځو یې هره ورځ جنګ وي. چې موږ واړه وو مور مې د ځانه لرې نه پرېښودو. بنو یې په زامنو وهلو. خدای شته اغوئ به مې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې د دروغو خبرې ترلې. يو ځل خو يې د يارانې تورپې ولګوه. نزدې مې پلار روژلې وه. خواره، هرکله به په سرو سترګو ناسته وه. چې مړه شوه ايسته مې د پلار سر کار وکه. موږ ته يې بېل کور جوړ که!

– رښتيا، مور دې څنګه مړه شوه؟

– موږ تېرېدلو. د الکانو جنګ شو. چې تا ولې زما د خور نوم واخېست. ډزې شوې. مور مې ولګېدله.

دواړه غلي شول. پېغلې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. غټې اوږدې سترګې يې جګې کړې:

– څه امغه د ماما لور دې وکه کنه!

– اخله نو. څنګه يې وکمه؟ پيسې مې بندې دي.

– چې ما واده کې بيا به څنګه شي؟ په شپږو مياشتو کې بايد بله ښځه وکې.

– دونه به مې تندی سپېره نه وي. پيسې به پيدا شي.

– که نشي؟ څه خبره ده؟ د غريبانو غوندې بې ښځې ګرځه کنه!

پيغلې پخ وهل. کوژدن يې خفه ووت. ميوند راغی. سر يې پيغلې ته نژدې کړ. وپسېد:

– سرتاجې خورې! منې په بادام ډېره ګرانه يې.

د سرتاجې شونډې په خندا کشې شوې. ګرد مخ يې له شرمه تک سور واوښت. ويې ويل:

– څه يې وکمه؟ دا پرېده! مور کې دې څنګه ده؟

څو ميوند خبره کوله ګرد کی ځوان په سپين پټکي او سپينو جامو کې راورسېد. له قهره پشېده. ګردې وړې سترګې يې په سرتاجې برګې کړې:

– بادام دلته څه کول؟ آ؟ زر وايه! اغه څه کول؟

– زه څه خبره يمه. تصادفي راغلی و. دادی ميوند وروړشته.

ځوان مخ ميوند ته کړ:

– ښه. دغه حال دی.

بېرته پيغلې ته وګرځېد:

– ښه يې واوره ګوره! بل وار مو يو ځای ووينمه دواړه په قبر ننباسمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتاجې شا واړوله. هلک د دروازې په لور ټېل وهله. هغه نږدې لوېدلی وه. د میوند ماغزه وخوټېدل. ځوان یې له متې ونیو. په زوره یې ټکان ورکړ:

– اشرفه! شرمول مه کوه! مشره خور دې ده.

اشرف له بنګېدو سره تېز ووت. سرتاجې له سورکي پلورونکي څخه کڅوړه واخېستله. میوند غږ کړ:

– ماته نیم چارک کېک وتله!

پلورونکي وپوښتل چې د کوم ډول څخه یې وتلم. په میوند بده ولګېدله. برګ شو:

– ته عقل لرې که نه؟ ولې تاته مالوم ندی؟ هره ورځ کوم یو اخلم؟

سورکي ځان کنټرول کړ چې مشتري خفه نه شي. سرتاجې غټې اوږدې سترګې میوند ته واړولې:

– دا غریب څه کړي؟ ماغزه دې اشرف خراب کړه. غوصه په ده باسې؟

میوند شنې سترګې پټې کړې. ژوره سا یې واخېستله:

– منې ایچېرته به دې زړه ښه نشي. دلته اشرف ګوره! الته مور راته بنګېږي.

– د شازادګۍ په موضوع؟

میوند سر وخوځاوه. د راوتو غاښونو نوکره راغله. سرتاجې کڅوړه ورکړه. دروازې ته په تګ کې یې وویل:

– خدای شته مور دې ښه وایي. ځان ته غم ګورې. دغه ځای دې نښه.

ده ترې مخ وګرځاوه. د الماریو له منځه د سپورتي اندام سړی په سوربخنو جامو کې راغی. له خندا سره یې نرې برېتونه او د زنې ماشین شوی ږیره ارته وه. غېږه یې ورکړه. د میوند تېره زنه وخوځېدله:

– شېوه ګله اندېواله! نن لکه چې ټول دلته راروان دي. خو منې ستا په لیدو ډېر خوشاله شوم.

شېوه ګل اولین سړی و چې میوند ترې د ډمانو په اړه سپکه خبره اورېدلې نه وه. هغه وپوښتل:

– اي خانه! سرتاجه خور درته ولې په قاره وه؟

– دا اغې بله موضوع شته؟ خوشې مې ورته راز ووایه. په غم واوښتلم.

– ههه. پوه شوم. رښتیا وایې. د شازادګیانو چې چېرته ښه وي الته شپه وي ګوره .

میوند پلورنکي ته وکتل چې اورېدلې یې نه وي. هغه په خپل کار کې مصروف و. ده غږ ټیټ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ټول په يوه تله مه تله کنه! د رياضي نوم دې اورېدلی؟ الته همجنسه سره جمع کېږي.

شېوه ګل کرس کرس وخندل:

– هو، خانان او غريبان نه جمع کېږي. ځکه چې غريبان د خانانو سيال ندي، وسايل دي.

د ميوند غږي بيا ځوړند شول. مخ يې بلې خوا ته وګرځاوه. شېوه ګل غبرګه کړه:

– ښه ځه، دا يې مينه. نور ودونه خو به کوې کنه؟ ښه نو؟

ميوند د کېک کځوړه واخېستله. د دروازې خواته روان شو. ويې ويل:

– بل واده نه کوم.

– اوهو، اوهو! دين او قانون نه منې؟ بيا نو زندان دی. مينه خو بيا پاتې شوه.

دواړه دباندې ووتل. ميوند په آسمان کې نژدې ستورو ته وکتل. تېره زنه يې وخوځېدله:

– شوکر تا غوندې پيلوټ انډيوال لرم. يو ستوري ته به مو پټ بوځې کنه.

– هه، دا موږ ټول چټي لګيا يو؟ ای ماغزه وکاروه! که پاچا خبر شي بې پراشوته دې ټېل وهي.

– منې ابخ نشي کولی. زه د مينې په جادو باور لرم.

– هههه اغه د پاچا مخه نيسي؟

– که مخه نه نيسي، ما ته سمه لاره خامخا ښيي.

– د هديرې؟

ميوند کاږه ور وکتل. شېوه ګل له موسکا سره د لاس ساعت سترګو ته ونيو. خوله يې شپېلۍ کړه:

– اوووو! لږ وخت مې پرواز ته پاتې. زه به دا کځوړه کورته ورسومه.

– ځه ځه! ښه خبره خو درنه وانه ورې.

شېوه ګل کټ کټ وخندل. روان شو.

مازيګر ميوند د ټالونو ځای کې پر چوکۍ ناست و. شاهزادګۍ رانغله. ماښې ته پسې لاړ. ساتونکو پرې ننبود. دده سودا بلې خبرې ته شوه «اعلی حضرت خو خبر شوی ندی چې اغه سړی موږ د اعدامه بچ که؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار يې د پاچا ډېره خرييله. په هنداره کې ور ځير شو. هغه په غصه نه و. ميوند لا وارخطا شو « شازادګۍ د شازاده واورېدل. اوس زما ليدل نه غواړي څنګه؟» ځو ځله د ماڼۍ شاته تېر شو. سترګې يې د هغې کړکۍ ته وې. ټليفون يې له جېبه وويست. په قانون کې ښځو ته د موبايل اجازه نه وه. د کور ټليفون ته يې زنګ وواهه. نوکرې الو کړه. ويې ويل چې شاهزادګۍ له چاسره نه غږېږي. دده غړي لا سست شول.

سور دېوال تر غونډۍ راتاو و. ميوند دننه کوټه په کوټه شاهزادګۍ لټوله. په منځ ميدان کې عسکري قطعه ولاړه وه. دی د قوماندان په ژبه نه پوهېده. هغه عاشقان درولي وو. يو يو يې دار ته خېژوه. دده وار ورسېد. هڅه يې وکړه چې په لويې دروازې ښارته ووځي. هلته ټول خلک دده خپلوان وو. خو يو قدم يې هم اخيستى نه شو. عسکرو ونيو. د دار حلقه يې غاړې ته وراچوله. دی په چيغه کېناست. موريې په تياره کې له بل تخت څخه غږ کړ:

– خير کې خدايه خير! ولې زويه ولې؟

– نه پوهېږم. پينځه ځايونه دي. په خوشالۍ او خفګان کې يې په خوب کې وينم.

– کوم ځايونه دي؟

– منې ابڅکله مې ندي ليدلي. خو زړه مې وايي پکې اوسېدلى يم. دا اوس چې مې ليده غونډۍ ده. لوی سور دېوال تې راتاو شوی. ځنګ ته يې امدا رنګه روغتون دی. لاندې بازار نه د پېښور پېښور غږ راځي. بل يو غر دی. په ملا يې پلګۍ پلګۍ دېوال لکه د اژدها شاپر ښکاري. سر يې سيند ته ټيټ شوی. د سيند پورې غاړه د ځناورو ځای دی. په لوحه يې د کابل ژوبڼ ليکل شوی. دريم غټ زيارت دی. د سخي صيب مزار يې بولي. جيګه جنډه پکې ولاړه ده. بل په لوی ښار کې غر دی. زينه ورختلې ده. چل زينې ورته وايي. او پينځم د سيند په غاړه ښار دی. اوړی ژمی شين وي. همېشه بهار يې بولي.

– قوربان دې شم زويه. نيا نه به دې په کيسو کې اورېدلي وي. نو خفه په څه يې؟

ميوند په تياره کې سترګې ورواړولې. خبره يې پټه کړه:

– نه پوهېږم. چې ويده کېدلم سر مې درد کاوه.

– بيګا خو دې غړونکه. ځه ښه خوب دې ليدلى! سمله! سبا وختي کار ته ځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند کوشش وکړ چې نښې خاطرې فکر ته راوړي، چې خوب ورشي. مګر هغه هم له شاهزادګۍ سره تړلې وې. زړه یې لا ناآرامه شو. بدن یې سست پست و. لکه چا چې یې د زړه زور وېستلی وي.

سهار یې د شاهي حصار د قطعې د قوماندان سر جوړ او ه. هغه ته ټلېفون راغی چې د امروتین شاهزاده راتګ ته تیاری ونیسي. قوماندان ځواب ورکړ «صیب! وبه شي» د میوند زړه لا ناآرامه شو. ویې پوښتل چې هغه دلته څه کوي؟

قوماندان غاړه ښغه کړه. غټ بریتونه یې وخوځېدل:

– څه چل به یې زړه کې وي نو. اغوئ د مقدسپالو د ملاتړ نه لاس ناخلي. د اعلی حضرت هم نه خوښېږي. خو مېلمه دی. څه ورته نشي ویلی. الکه! پوېږې چې ولې دا ستورو ته امروتین، ناریالین او غنمین وایي؟

– هو، اینګلیسان چې دلته وو، د یو ستوري نه به یې امروت راوړل، د بل نه ناریال. او زموږ ستوري ته یې ګولډلنډ ویل. چې زموږ خپله پاچایي جوړه شوه غنمین نوم یې کېښود. چې د امروتین او ناریالین سره برابر شي.

– نه بله فلسفه ام لري. زموږ زړه د خپلو د لاسه لکه غنم چاودلی دی. امروتینیان لکه امروت اسې سم ښکاري. د ننه چینجن وي. ناریالینیان نورو ته زیږ او ببر دي. خو په خپلو کې بیا صفا او خواږه دي لکه د ناریال منځ.

قوماندان په غټو بریتو ګوتې تېرې کړې. ویې ویل:

– ما په یو مضمون کې ولوستل چې د امروتین پاچا د عسکرۍ نه پاچايۍ پورې رسېدلی دی.

– دا څنګه؟

– هر ځل یې خپل امر وژلی، د اغه ځای یې نیولی. اخېر کې یې پاچا وواژه. پوه شوې؟

میوند پیشبند لېرې کړ. قوماندان پاڅېد. له الماري څخه یې قیمتي عطر پر ځان وشیندل. میوند وپوښتل:

– نو چې خلک یې وژل پولیسو نه نیوه؟

– ما درته وویلې کنه. امروتین دغسې خوسا ستوري دی. او اغه دی زوی یې دلته راځي.

ماسپښین الوتکه د شاهي حصار په میدان کې کېناسته. چار واکي یې هر کلي ته ولاړ وو. میوند یې له شا څخه هر څه څارل. دوه سرلڅي تور موټر ماڼۍ ته راغلل. په مخکیني کې شاهزاده و. په دویم کې زینتي صندقان ښکارېدل. شاهزاده له موټره کېوت. د جګې غاړې والا سره کورتۍ یې په سپین پتلون لاندې کش کړه. چې ګونجې یې برابرې شي. سر یې هسک ونیو. په فرش باندې یې قدمونه واخېستل. اول کس و چې د خپل عکس په شان تازه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې جګه غبرګه تنه، تېره پزه، غټې سترګې، جګه غاړه. په منځ کې بېل شویو وېښتانو یې غوړونه او ځټ پټول. میوند شاهزادګۍ ته وکتل. هغه په زینه کې ولاړه وه. په موسکا یې مېلمه ته سترګې نیولې وې. امروتین شاهزاده له وزیرانو سره تر روغبړ وروسته تر ځان جګ مامور ته ودرېد. د پزې ځوکه یې وګروله. پاس یې ور وکتل:

– اسمانه ځنګه یې؟

شاهزادګۍ هم له نورو سره له خندا شنه شوه. د میوند زړه لا په زوره ودرزېد. شاهزاده یوې ملکې ته ودرېد:

– زه قمر اقبال یم. او تاسې، تاسې، اهه، عالیقدره بارکزۍ ملکه. د عالي قدرې شاهزادګۍ مور. خوشحاله شوم.

د هغه رواني پښتو ته بارکزۍ ملکه حیرانه شوه. قمر اقبال وویل چې د تمرین لپاره له مشرورور سره تل پښتو وایي. ټول په لومړي سالون کې ودرېدل. امروشو چې صندقان دننه راوړل شي. میوند یو صندق واخېست. زړه یې صبر نه کاوه. د شاهزادګۍ ځنګ ته یې پښه ونیوله. وپسېد:

– ولې بهر نه وځې؟

هغه وبنګېدله:

– ویمه لرې ګرځه!

دده زړه کېکاږل شو. سترګې یې ورپورته کړې. هغې بلې خوا ته کتل. ده صندق کوټې ته ننوېست. د هرکلي مراسم پای ته ورسېدل. قمر اقبال له مېرمنو وغوښتل چې خپلې تحفې وګوري. په هرصندق باندې نوم لیکل شوی و «عالیقدره شاهزادګۍ، عالیقدره بارکزۍ ملکه، عالیقدره ساپۍ ملکه، عالیقدره احمدزۍ ملکه، عالیقدره شینوارۍ ملکه، عالیقدره اڅکزۍ ملکه، عالیقدره افریدۍ ملکه» میوند صندقان خلاصول او ښځینه نوکرانو یې محتویات نندارې ته وړاندې کول. د هر امېل او هر کمیس په لیدو د شاهزادګۍ او ملکو له هیجان څخه ډک غږونه وتل «واح! څومره ښکلی! بې مثاله دی...»

سبا یې د ماڼۍ په باغ کې مېلمستیا جوړه کړه. میوند د شترې جامو لستوڼي بډ وهل. د کبابو لپاره یې سکروټو ته پکی وواهه. قمر اقبال د ونو سیوري ته په پیسته یې دریشۍ کې شخ ګرځېد. هره خبره یې په ټوکه اړوله. شاهزادګۍ ورته له خندا چپه چپه او ښتله. بارکزۍ ملکه خوشحاله بربښېده. یو مهال قمر اقبال له نورو ملکو سره په غورو بوخت شو. بارکزۍ ملکې غټ ګرد مخ د لور غوږ ته نژدې کړ. په ګرده خوله وبنګېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دغه دی ځوان. سیال، شتمن، ښایسته. تاته ښه جوړ دی.

شاهزادګۍ مخ قمراقبال ته واړاوه. هغه له نورو ملکو سره له خندا شین و. وروسته یې د سترګو له کونجونو میوند ته وکتل. دی بې واره شو. پکي وهلو ته یې زور ورکړ. ایرې یې په مخ راغلې. په کاغذي دسمال یې پاکې کړې. پام یې شو چې شاهزادګۍ د لښتي ځنګ ته پرچوکۍ کېناستله. ناراحته برېښېدله. قمراقبال ملکو ته لګیا و:

– ستاسې ستوري ته اسې غنمین وایي یارو. ما به یې نوم ښاپېرین ایښی و. ښځینه بازار ته مې دپاسه په دوربین کې وکتل. هره پیغله لکه ښاپېرۍ. وایم د امروتین ځوانان خبر نشي. زموږ ښځې به بې مېړونو پاتې شي.

ټولو هررر وخندل. شاهزادګۍ هم موسکۍ شوه. ګرمي یې کېدله. شېبه په شېبه یې په کاغذي دسمال تندی او غاړه وچوله. میوند بادپکی مخامخ کېښود. شمال د هغې وېښتان شاته واړول. سترګې یې تنګې او سپینه نرۍ غاړه یې لڅه شوه. میوند ته دومره ښایسته وبرېښېدله چې بې اختیاره یې سرې له هوا ډک شول. شا یې کړه. شاهزادګۍ موسکۍ شوه. خو بارکزۍ ملکه له قهره په سرومو کې وپشېدله. قمر اقبال غږ کړ:

– اهه، ستاسې ډم خو د کار سړی دی. په الکه دلته راشه!

میوند یې مخ ته ودرېد. قمراقبال پیسې په جېب ور ومنډلې. په اوږه یې وټپاوه:

– آفرین! زموږ خو عالي قدرې شازادګۍ ته بېخي پام نه و.

میوند سر په درناوي ټیټ کړ. پیسې یې بېرته په لاس ورکړې. تېره ژنه یې وخوځېدله:

– مننه عالي قدره! ما ته ښه ماش راکوي.

هغه بېرته د کبابو پخولو ته لاړ. قمراقبال سترګې غټې او سر کوږ کړ:

– اهه، اولین ډم وینم چې له پیسو انکار کوي.

دا مهال پاچا راغی. په سپین کمیس او پرتوګ کې مهربانه سپینږیری ښکارېده. ټولو په احترام سرونه ټیټ کړل. هغه د قمراقبال لاس ته کلک ټکان ورکړ. د غاړې ځوړندې غوښې یې وشرپېدلې. د کورنۍ د غړو حال یې وپوښت.

شاهزاده د هریو بوختیاوې بیان کړې. پاچا تر هرکلي ویلو وروسته شاهزادګۍ ته مخ کړ:

– د پلار د زړه ټوټه ځنګه ده؟

– خوشاله یم پلاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه موسکي شول. یو بل یې په غېږ کې ونیول. لکه لښته چې ترکند و لاس تاو کړي. شاهزاده په خوند دواړو ته کټل. ډوډۍ تیاره شوه. هرڅوک د لوی مېز شاوخوا خپلې چوکۍ ته ورغی. خو قمراقبال ولاړ و. پاچا پر مخامخ چوکۍ د ناستې بلنه ورکړه. هغه سترګې تنګې او د مخ پوستکی راټول کړ:

– اعلی حضرته! چې نوکران خواران ګوري او زه ډوډۍ خورم، خوند نه راکوي.

ټولو د هغه احساس وستایه. پاچا امر وکړ چې نوکران لاړ شي. خو میوند یې د مېز په پای کې ډوډۍ ته کېناوه. ملکې ناراحته و خوځېدلې. شاهزادګۍ په خوړو اخته شوه. د کباب وروستۍ ټوټه یې په خوله ومنډله. روانه شوه. په فلیزي پنجرې ننوتله. جګې کوټې او په جالیو تاوې برنډې له مرغیو ډکې وې. له یو وچ شاخ څخه بل ته الوتلې. شاهزادګۍ جالۍ ته ودرېدله. مرغۍ تږدې راغلې. هغې له سطل څخه دانه وروا چوله. په شونډو یې رنګارنګ غږونه ووېستل. مرغیو بېرته ځواب ورکړ. هغې له خونده په سینه لاس کېښود. قمراقبال هم پیدا شو. ویې پوښتل:

– اهه، څونه ښایسته! ستاسې هم مارغان خوښېږي؟

شاهزادګۍ موسکۍ شوه. منګولې یې یو په بل کې ننوېستلې. ګردې شونډې یې وخوځېدلې:

– بالکل. زه یې له وړوکتوبه مینه یمه. خو زړه مې ام پې سوزي. بندیانې دي.

– بیا یې خوشې کړئ! خبره ختمه.

– نه کنه، مري.

– په تاسې پسې؟

– نه. دوست او دښمن نه پېژني.

– د ځینو اینسانانو غوندې؟

شاهزادګۍ په برابر ګرد مخ کې غټې سترګې واړولې. قمراقبال موسکی شو:

– عاطفي اینسانان یادومه. نازک زړه لري. چالاکان بیا د امدې نه ګته اوچتوي.

شاهزادګۍ تندی ګونجې کړ. قمراقبال سروخوځاوه:

– وبښئ! زه لکه تبلیغي، اغه چا ته دین ښیمه چې ترما ډېر پوېږي.

دواړو کټ‌کټ وخندل. قمراقبال یې سترګو ته ځیر شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یوه خبره مې کوله. ویرېږمه چې تاسې خفه نشئ.

شاهزادګۍ چورتي وکتل. قمراقبال د تېرې پزې څوکه وګروله. ویې ویل:

– ما تاسې په ناریالین کې لیدلي وئ. هرکله مې په زړه کې ګرځېدلئ. یوه شوم چې بغیر له تاسې ژوند سخت دی. که رښتیا شي باوري یمه چې تاسې ام «نه» نه وایئ.

د شاهزادګۍ څېره بدله شوه. مخ یې واړاوه. ویې ویل:

– اشتبا مو کړې.

قمراقبال کټ کټ وخندل. راتاو شو. مخامخ ودرېد. په جګ قد یې له پاسه وکتل:

– نه نه، تاسو اشتبا کړې.

شاهزادګۍ بیا سترګې تنګې کړې. د قمراقبال پېړې شونډې وخوځېدلې:

– هو. تاسې ښایسته او هوښیاره یئ. پاک او نازک زړه لرئ. داسې جینۍ د عالي ژوند لایقه وي. چې نازک زړه یې مات نشي. او داسې ژوند یو زه درکولی شم.

د شاهزادګۍ څېره جدي شوه. شا یې واړوله. په تګ کې یې وویل:

– هیله کوم! دا خبرې پرېږدئ!

– ما خو بده خبره نده کړې.

– مورته بده ده. پښتنو کې شرم دی چې ښځه چا سره د خپل واده په باب وغږېږي.

–تاسو خو په ناریالین کې تحصیل کړی.

شاهزادګۍ څه ونه ویل. قمراقبال بیا غږ کړ:

– ښه نو، د اعلی حضرت سره به وغږېږم.

– مه غږېږئ!

– زه پرېښودل والا نه یم. د ګل ځای ګلستان دی، نه ډېران.

شاهزادګۍ په چورت کې کبږې وکتلې، ووتله. میوند مخې ته ورغی. هغه ترې تېره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازیګر میوند پر چوکۍ ناست و. هاغه ټال ته یې کتل چې شاهزادګۍ به پکې زانګل. د هغې خندا او خوشحالي یې په سترګو کې ګرځېدله. په ښویه وېښتانو یې لاس څټ ته تېر کړ. په زخم یې وسولاوه. چورت یې واهه چې هغه ولې ورسره نه غږېږي؟ د قمراقبال لپاره؟ که بله خبره ده؟ ګرمي دومره نه وه. خو په ده خولې راماتې وې. د موبایل زنګ له چورتونو ووېست. د شتري جامو جېب ته یې لاس کړ. شمېره یې وکتله. منډه یې واخېستله. پاچا کمال شاه د لوی مېز شاته ناست و. د اصلي عطرو مړبوی دا ځل د میوند په دماغو ښه ونه لګېد. په سینه یې لاس کېښود. سر یې ټیټ کړ. پاچا کاغذونه جګ ونیول. میوند واخېستل. پاچا وویل:

– شیفرونه دي. الکه اوس خو به خوشاله یې؟

میوند ورځیر شو. پاچا غبرګه کړه:

– د پوهنتون نه چې مې ووېستلې خفه غوندې شوې.

– نه نه...

پاچا موسکی شو:

– ته دروغ نشې ویلی. اصل کې زما دربانديې زړه وسو. وروردې اسې شو. بیا دې پلار، ګلمیر، بېچاره لاړ. مور دې مریضه وه. ناسکه ورونه دې سم خلک نه وو. ځکه مې د ګلمیر کار تا ته درکه.

میوند مننه وکړه. چورت یوړ چې ولې کلونه پس دا خبره یاد وي؟ د پاچا غږ بیا جګ شو:

– د ټولنیزو اړیکو پوهنځی د جګو چوکیو دپاره دی. قانون کې کسبیان او ښځې جګې چوکۍ اخېستلی نشي.

میوند په زړه کې وویل «که خبر شي چې زه د اغه پوهنځي نه فارغ یم په قار به شي؟» سر یې ټیټ کړ:

– اعلی حضرته! منې د شیفرونو د ترجمې کورس مې ډېر په ګټه و. خدای دې اوږد عمر درکي!

پاچا سر وخوځاوه. سترګې یې ډکې شوې:

– ما ته نه، مور کې ته مې دوعا وکه! نن یې تلین دی.

میوند په زړه کې وویل «ښه ښه، دا ځکه» لاسونه یې جګ کړل. څه دعاوې چې یې زده وې قطار یې کړې. پاچا په سرو سترګو غاړې وروا چوله. میوند کمپیوټر ته کېناست. په کاغذونو کې شیفرونه په عددونو لیکل شوي وو. ټول یې په کلماتو واړول. پاچا ته یې په مېز کېښودل. هغه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الکه! دې ورځو کې غلې غوندې ښکارې. ناجوړه خو نه يې؟

د ميوند زړه ډک شو. سر يې وښوراوه. پاچا وويل:

– اصل کې زه خپله ناارامه يم. د عسکرو مورال کمزوری دی. مقدسپال تې ځايونه نيسي. چې اخير به څه کېږي؟

ميوند سوړ اسويلی وکړ. د پاچا نرۍ شونډې بيا وربېدلې:

– ګوره که کومه خبره دې ځوروي زړور يې وايه! شرمېږه مه!

ميوند چورتي شو «له موږ نه خبر شوی څه بلا. که نه، نو څه غواړي چې ورته ووايم؟» نرمو سترګو ته يې ځير شو «نه نه، منې که څوک پوه شي چې پاچايان په څه خبره خوشالېږي، په څه خفه کېږي. دوئ تر ټولو بې رحمه اينسانان دي. که په قار شول بغير د افسوسه امر کولی شي – اعدام يې کئ!» ميوند د زړه خبره په زړه کې وساتله.

د دهلېز په سر او پای کې عسکر لکه بُتان ولاړ وو. تا به ويل سا نه اخلي. يوازې د ميوند د قدمونو غږ و. دغې چوپتيا يې په ګوګل کې د تنهايي احساس لا وپړساوه. يودم بل دهلېز ته تاو شو. دا لاره د شاهزادګۍ ځای ته تلله. چورت يې واهه چې تر ساتونکو څنګه تېر شي. نابيره له يوې دروازې څخه لاس راغی. دی يې له ګرېوانه کش کړ. شاهزادګۍ وه. دواړه د سپينو کوچونو تر منځ تېر شول. د جيګرې پردې پناه ودرېدل. د عسکر د بوټونو ټکهار شو. سالون ته ننوت. سترګې يې وګرځولې. بېرته ووت. ميوند هېڅکله له شاهزادګۍ سره دومره نژدې ولاړ نه و. د هغې لمن يې په زنګون پسته لګېدله. د وجود خوږ بوی يې دده ټول حواس پارولي وو. شاهزادګۍ هم په همدا وضعيت کې وه. د دواړو سا سوزېدله. ميوند له پردې ووت. د لويې ستنې پناه ودرېد. شاهزادګۍ ورغله. وپسېدله:

– زه خبره شومه چې ته دلته يې.

ميوند رډې رډې کتلې. ويې پوښتل:

– څه خبره ده؟

– مور مې تاسره د غږېدو نه منع کړې يمه.

ميوند نه پوهېده چې په څه شي باور وکړي. که ربښتيا وايي نو د قمراقبال د راتګ په ورځ ولې ده ته په قهره شوه؟ ټليفون ته يې ولې ځواب نه وايه؟ د هغې سترګو ته ځير و. د شاهزادګۍ ګردې شونډې وخوځېدلې:

– زه وېرېږمه. د اغه سپينږيري پل يې موندلی. آچې موږ د اعدام نه بچ که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ټول پام د شاهزادګۍ حرکاتو ته و. د هغې څېره مړاوې شوه:

– مور مې په ما او تا شک کوي. ویمه چې پلار ته مې ونه وایي.

میوند ته دا مهمه وه چې هغه ورسره د پخوا په شان مینه لري که نه. ویې پوښتل:

– قمر اقبال دلته څه کوي؟

شاهزادګۍ ورځیر شوه. لکه د دې پوښتنې په هدف چې چورت وهي. ویې ویل:

– اغه راغلی چې ما سره واده وکي.

میوند وربېږدېد. غاښونه یې وچیچل. په ملا نېغ شو. په ښویه وېښتانو یې لاس تېر کړ. په غوټه یې کلک وسولاوه.

څټ یې سوی وکړ. ویې پوښتل:

– مور به دې خوشاله وي نو؟

هغې سر وخوځاوه. دی وپښېد. دوه قدمه لاړ. بېرته راوګرځېد. د شاهزادګۍ په سترګو کې یې نظر خښ کړ:

– ښه ځه، ستا څنګه خوښه ده؟

هغه حیرانه شوه. په سترګو کې یې اوښکې وځلېدلې. دی بیا وګرځېد. بېرته راغی. هغې کاغذ په لاس ورکړ:

– د اغه سپینږیري پته مې په سختۍ پیدا کړه. زر یې وباسه چې تا ته خطر دی.

د هغې وفادارۍ دی په خپله پوښتنه پښېمانه کړ. ژوره سا یې واخېستله. ویې ویل:

– ته مه خفه کېږه! منې د سړي فیکر ته رنګارنګ خبرې راځي.

هغې په ورغوي سترګې پاکې کړې. تکې سرې واوښتلې. سر یې ښکته واچوه. وپسېدله:

– هیله کوم. په ما شک مکوه!

سلګۍ یې ووهلې. اوښکې یې لکه چینه جاري شوې. د میوند هم ستونی وپړسېد. سترګې یې ډنډ شوې. چورت یې واهه چې څنګه یې بېرته خوشحاله کړي؟ د زړه په زور یې وخندل. شاهزادګۍ په تعجب وکتل. ده وویل:

– اسې خبره مې وکړه لېونی. ما ویل ته ودرې چې څه وایي؟

شاهزادګۍ بېرته سر ښکته واچاوه. ده یو دم د ماشومانو په شان مخ کوږ ونیو. زارۍ یې پیل کړې:

– ای خیر دی! سبا غرمه اغه وړوکي برج ته راشه! خیر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ موسکۍ شوه:

- زه څه حال کې يمه، ته...

ميوند يې خبرې پرې کړې:

- زه درته امغسې نينې راوړم. خير دی کنه نو!

شاهزادګۍ پخ وهل. په دهلېز کې غړېونه شول. څوک تېرېدل. هغې په شونډو ګوته ونيوله. وروسته يې ساعت ته وکتل. ښويه له دروازې ووتله. د ميوند زړه هم له ګوګله ووت. غړې يې سست شول. ځمکه لکه تال وزنګېدله. سربداله په وچ غالي کېناست. ستنې ته تکيه شو. قمراقبال يې سترګو ته ودرېد. له هغه سره په هېڅ شي کې برابر نه و. نه يې هومره قد او برلره، نه زور او زر. بيا چې د شاهزادګۍ د مورخوښ وي، دی څه کولی شي؟ د بارکزۍ ملکې بد بد کتل وريادشول. په ډک ستوني وپسېد «ما تا ته څه بد رسولي؟ ستا هر امر ته مې لکه سپی منډې وهلې ندي؟» ژوره سا يې واخېستله. فکر يې پاچا ته لاړ «اغه ويلې چې هره خبره وي راته يې وکه. امدا خبره يې يادوله. قمبراقبال يې نه خوښېږي. غواړي لور ماته راکي. خو ويلی نشي. شرم دی کنه» يودم يې ځان له ستنې وشکاوه. راسا دفتر ته ورغی. پاچا وتی و. له ځان سره يې وويل «سبا ته پاتې شو»

سبا ميوند په اولې ماښۍ کې يوه دروازه خلاصه کړه. په سر يې ليکل شوي وو «د نايي سالون» د عطرو مړ بوی خوت. پاچا به هرسهار ږيره او وېښتان اصلاح کول. دی په انتظار کې ګرد ګرځېد. چورت يې واهه چې خبرې له کومه پيل کړي؟ څه رنګه د شاهزادګۍ په باب بحث ته راشي؟ د هغه د راتللو وخت ورسېد. دی هنداري ته ودرېد. ګډوډ وېښتان يې ښويه شاته واړول. مګر له ګونجو جامو سره څه نه کېدل. ټول پام يې دروازې ته و. زړه يې درزېده. خو پاچا رانغی. د هغه د دفتر غومبرور مشر وويل چې تېره شپه بل ښار ته تللی دی. ده ته پرونی شيفر ياد شو. له مقدسپالو سره د چارواکو د اړيکو خبرې کې و. په زړه کې يې وويل «څوک به اعدامو ي نو» د پاچا په نشت کې به يې د دفتر کسان راتلل. اصلاح شوي وېښتان به يې بيا جوړول. قيمتي عطر به يې وهل. ده ترې ځان ووېست.

ميوند په قمراقبال پسې سترګې ګرځولې. د يومتره طلايي ستنو او طلايي زنځيرونو ترمنځ په لاره روان شو. د پينګ پانګ او بيليارد په تالار کې وګرځېد. د ټينيس او ټالونو په ميدان کې يې هم ونه موند. د جګو لوخو نمجنې ساحې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وکتل. زړه يې وربېږدېد. دا مهال چا له مټې ونيو. ده په چيغه خيز کړ. قمراقبال په سپينې سپورتي دريشي کې کټ کټ وخندل. بيا يې دده مټې ته لاس کړ:

–آرام آرام! خورم دې نه. اى په او غه لوخو کې زېړ ګل وينې؟ د پلار مې خوښېږي. ورشه تخم يې ټول که!

ميوند ځان شاته کړ. ويې ويل:

– عالي قدره! باغوان ته به ووايم.

قمراقبال کلک و چې دا خو دومره کار نه دى. مګر ده په هېڅ صورت نه منله. هغه په قهر شو. ټېل يې واهه:

– ته خو ډېر بد ستر ګى يې.

– عالي قدره! بل هر کار ووايه! مګر لوخو ته مې مه لېږه! هيله کوم!

قمراقبال غټې ستر ګې تنګې کړې. وروسته يې تکې تورې وروځې واچولې:

– تا خو زما کار ونکه! اوس ته وايه چې زه ستا کار وکمه!

– هيله کوم. منې ما ويلې پوښتنه وکم. تنګ شوي خو به نه يئ؟

قمراقبال د ټېنيس د ميدان خوا ته قدمونه واخېستل. ويې ويل:

– نر چې د ښاپېرو په وطن کې تنګ شي نر يې مه بوله.

ميوند کړې وکتلې. لکه ده ته چې يې پيغور ورکړى وي. قمراقبال مخ ورتاو کړ:

– ستاسې سادګي مې خوښېږي. دروغ لا نشئ ويلى. څه کار دې راسره دى؟

ميوند په ښويه وېښتانو لاس څټ ته تېر کړ. شنې سترګې يې نا آرامه ګرځېدلې. تېره زنه يې وخوځېدله:

– چې رښتيا شي، منې تاسې مهربانه سړى يئ. او ...

قمراقبال ټول غوږ غوږ و. ميوند سترګې ځمکې ته کړې چې له مخامخ کتلو بچ شي:

– عالي قدره! هيله کوم! د شازادګۍ سره د واده نه تېر شئ!

– ولې؟

– داسې ده چې... چې مو ږيو بل سره مينه لرو.

قمراقبال تکې تورې وروځې بره کش کړې. په جګ غږ يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اهه، د ډم او شازادګۍ یارانه. ډېر عالي! تراژیدي ډرامه ښکاري.

میوند شاوخوا وکتل. سریې وړاندې کړ. وپښتېد:

– منې څوک خبر ندي.

– اهه، پټې پټې ایشارې، پټ پټ دیدنونه. اخېر کې رسوایي او ناکامي. واخ!

– عالي قدره! ریښتینې مینه جادو لري. خامخا لار باسي.

– هاهاها چې ټول خبر شول بیا به دې وګورم. زه تا ته حیران یم. بله جینۍ نه وه؟

میوند احساس کړه چې خبره په وړانېدو ده. د سمولو کوشش یې وکړ:

– څه وکو؟ منې په مینه کې انتخاب نه کېږي. خدایي راشي.

– هاهاها په ډراموکې، هو. مګر په ژوند کې، نه. ای زما واوره! په دې ډول هدف ته نه رسېږې.

میوند پوه نه شو. قمر اقبال یې په اوږه لاس کېښود. ورسره روان شو:

– پوهېږم. هر څوک غواړي د پاچا زوم شي. د الماسو خزانه واخلي. مګر تا ته خطرناکه ده. ام به سر لاړ شي، ام سرسر.

د میوند خوله وازه شوه:

– د الماسو خزانه؟

– اهه، سخت ممثل یې یارو. موږ دواړه پوهېږو چې د ناریالین په بانک کې د کمال شاه بې اندازه قیمتي خزانه ده.

میوند وروځې بره کش کړې. ویې پوښتل:

– ښه؟ څونه قیمتي ده؟

– او پرېده نو! ښه خبر یې چې ستاسې په خلکو یې وویشي هر یو شتمن وبوله.

د میوند شنې سترګې وریږدلې. سر یې کوږ کړ:

– نو زوم پورې څه؟

– زوی نلري کنه. ستاسې په قانون کې خو شتمني د ښځې په نوم نه کېږي. نو چاچې له شازادګۍ سره واده وکه خزانه د اغه شوه.

میوند شنې سترګې تنګې کړې. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– عالي قدره! ته خزانه څه کوې؟ ته خو شازاده یې. سبا پاچا کېږې.

– وه ساده باده ډمه! اغه پاچایي یوازې امروتین کې چلېږي. شتمن هرچېرته پاچا وي.

میوند چورت یوړ «شازادګۍ خو به فکر نه کوي چې زه د خزانې دپاره مینه کوم» د قمراقبال غږ له چورتونو وویست:

– دسې به وکو. ته د شازادګۍ نه تېر شه! زه به ورسره واده وکم. په خزانه کې به فیصدي درکم. لوی شتمن به شې.

میوند بیا چورتي شو. قمراقبال یې ځواب ته منتظر و. ده سر وځنډه:

– عالي قدره! د مینې پرېښود دل او نه پرېښود دل د چا په لاس کې نه وي. او خزانه خو اصلن د اعلی حضرت ده.

قمر اقبال له خندا شین واوښت:

– ساده کېږه مه! پیسه چې د هر چا سره وه د اغه ده. او مینه، د محرومو خلکو د زړه تسلي ته وایي. ته یو وار شتمن شه! بیا دونه ښایسته شازادګیانې پیدا کې چې دا بیزوګۍ دې هېره شي.

په میوند بده ولګېدله. سترګې یې تېرې شوې. په کلکه یې سر وځنډه:

– زه داسې نشم کولی.

قمراقبال ناراحته تاو راتاو شو. یو دم یې سر وړاندې کړ:

– ای ته څه وایې؟ داسې چانس په پېړیو کې چا ته نه پیدا کېږي. ته بختور یې. بیا که دې د مینې لوبه خوښېږي یوه په پیسو واخله. چې زړه دې تور شو بله واخله. پسې بله. ټول عمر مزې کوه!

میوند یو قرار سر ځنډه. ویې ویل:

– عالي قدره! تاسې هوس یادوئ. مینه بل شی ده. البته ستا د ټول ژوند هدف یو وي. د اغې خوشالول. چې اغه خوشاله شي ته ځان سل ځله خوشاله احساسوې. امداسې د اغې غم وبوله.

قمر اقبال تندی ګونجې کړ. لږ شاته شو:

– ای ډمه! ته خو ډېر کمقل وختلې ولا.

میوند ته خندا ورغله. قمر اقبال ورجوخت شو. هغه یې له غوږه ونیو. لکه شوخ ماشوم چې لارې ته راولي:

– ای ای! ځې به! شازادګۍ ته به وایې چې نه مې خوښېږې! پوه شوې؟ ځه نو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیکه یې ورکړه. میوند تیندک وخوړ. بېرته ودرېد. قمراقبال دا ځل له ستوني ونیو. میوند شاته شاته روان و. یوه پښه یې په بله کې بنده شوه. د ټینیس د جال ځنګ ته ولوېد. قمراقبال یې په خېټه کېناست. ستونی یې ور کېکاږه:

- ورته وایې که نه؟ وایې که نه؟...

میوند په ټول زور ټېل واهه، پاڅېد. غېږ په غېږ شول. شاهزاده هم زورور و، هم مېلمه. ده ترې ځان لېرې کړ. ویې ویل:

- لاس دې خلاص! والله که یا شازادګۍ وویني یا خزانه!

- هاهاها، غوږ ونیسه! زه چې دویم صنف کې وم، یو شتمن الک جلغوزي خوړل. ما ته یې نه راکول. پوهېږې څه وشول؟ په جېب کې مې لړم وروا چوه. ټک یې واهه. بغارې یې وختلې. ما ویل چې هره ورځ جلغوزي رانکې مار دې جېب کې اچومه. الک تسلیم شو. ځان پوی که! اغه وخت ما شوم ومه.

میوند یې خبرو ته ارزښت ورنه کړ. ترې روان شو. قمراقبال پسې غږ کړ:

- ته بیا هم چورت ووهه یارو! چې ژوند غواړې که مینه؟

میوند جامې وڅنډلې. لاس یې د تخرګ جېب کې د شاهزادګۍ په کاغذ ولګېد. ویې لوست. قدمونه یې تېز کړل. یو ساعت وروسته د سپینږیرو پارک ته څېرمه د نایي دکان ته ننوت. د هاغه کس نښې یې وویلې چې دوئ له اعدامه بچ کړی و. شېبه پس یې په موټر کې له ښاره ووېست.

غرمه یې ښویه آسماني جامې واغوستې. د دېوال په اوږدو د ونو پناه روان شو. وړوکي برج ته وخوت. د شهزداګۍ په لیدو یې ټټر تود شو. موسکی مخ یې آسمان ته ونیو. منګولې یې په ښویه وېښتانو کش کړې. شاهزادګۍ له خندا شنه شوه. ګاج ټیکری یې په سر سم کړ. د سپینې غاړې فولادي کمیس کې میوند ته بې اندازه ښایسته وبرېښېدله. له خولې یې بې واکه ووتل «اووو توبه!» ژر یې نوکانو او د پزې څوکې ته وکتل، چې له نظره نه شي. شاهزادګۍ دا ځل کړس کړس وخندل. میوند د نینو پاکټ په لاس ورکړ. ویې ویل:

- منې باور مې نه کاوه چې رابه شې.

هغې پزه جګه ونیوله:

- اشتبا کوې. دونه ډارنه نه یمه.

میوند یې مخ ته ودرېد. تېره زنه یې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه خبر! د اغه سپينږيري کار مې وکه.

شاهزادګۍ له ډېرې خوښۍ په سينه لاس کېښود. عميقه سا يې واخېستله. ورپسې يې د ميوند د خوشحالۍ پېښې وکړې. مخ يې آسمان ته کړ. منګولې يې په سر شاته کش کړې. دواړو کټ کټ وخندل. ميوند کړکۍ خلاصه کړه. تازه هوا راغله. د هغې څېرې ته ځير شو. د يو يو غړي سيل يې کاوه. په موسکا کې د هغې غټې تورې سترګې، نازکه وړه پزه، ګردې شونډې او ګرده زنه لا ښکلې ښکارېدله. شاهزادګۍ وويل:

– داسې مه راګوره! شنې سترګې لګېږي.

ميوند موسکی شو:

– منې چې ويې باسم.

– بيا به ګورې څنګه؟

– زه تا په پټو سترګو وينم.

– او زه تا د قدمونو له غبږه پېژنم.

د ميوند وروځې بره لاړې. هغې نېنې وژوولې. څو دانې يې دده خولې ته ونيولې. د ميوند شونډې د هغې په ورغوي ولګېدلې. دومره پستې او خوشبويه وې چې په ټول بدن يې خوږه څپه تېره شوه. شاهزادګۍ لاسونه يو په بل کېکاږل. لکه دده د شونډو د لګېدو احساس چې وتلو ته نه پرېږدي. تشې سترګې يې د ونو سرونو ته نيولې وې. ويې ويل:

– هی چې لرررې ځنګله کې جونګړه وه. زه و مه او ته وې.

ميوند په خندا شو:

– خلک ارمانجن دي چې د شازادګۍ غوندې نېکمرغه ژوند ولري. او ته...

– اشتبا کوي. نيکمرغي په قصرونو کې نه، په زړونو کې وي.

– نه نو، ولې ځنګل؟

– يو وخت مې ارمان و چې ډک بازار کې وګرځم. پلار نه پرېښودم. موټر نه غلې کېوتم. خلک جګ وه او زه وړکۍ. خوند يې کوه. دې کې يو سړی راغی. په غېږ کې يې واخېستم. ما ورته وخندل. اغه مې په خوله لاس کېښود. سا مې بنده شوه. ښه و، عسکرو ونيو. اوس چې ناآشنا کس ووينم وېرېږمه. او چې ګڼه ګوڼه شي سا مې بندېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تا خو ویلې ناریالین ته ځو کنه؟

– هی زما ګرانه! چېرته چې اینسان وي بل اینسان به تې آرام ونکي. د ځنګله ځناور تې ښه دي.

میوند موسکی شو:

– زه خو به یم. مانه به څنګه آرام کوې؟

– لېونیه! ته خو مې خپل ځان یې.

میوند له ډېرې خوشحالۍ ټول ویلي شو. شاهزادګۍ سترګې آسمان ته واړولې. په خیالونو کې لاړه:

– د تیږو نغری به جوړ کو. ته به راته اوربلوې. لوګی به وي. زه به درته پخلی کومه. دپاسه به توتیان ګوري.

میوند یې تنکیو ګوتو ته وکتل. سر یې وښنده. هغې دوام ورکړ:

– وحشي املوک ته به وخېږو. څنګ په څنګ به ناست یو. پښې به زنګوو. یوه یوه دانه به خورو. کیسې به کوو.

هغه په خیالونو کې دومره ډوبه وه چې د نوکرې غږ یې وانهورېد. میوند د کړکۍ پناه شو. شاهزادګۍ یې له لستوڼي کشه کړه. هغه له خیالونو راووتله. میوند وپسېد:

– وارخطا کېږه مه! زه یې لیدلی نه یم.

شاهزادګۍ په منډه کېوتله. نوکرې سر ټیټ ونیو. ویې ویل:

– عالي قدره بارکزۍ ملکه او مېلمه شازاده مو غواړي.

میوند په باغ کې ګرځېد. د مازیګر لمر یې مخ لا زېړ ښود. نه پوهېده چې دننه ماڼۍ کې څه تېرېږي. وېرېده چې قمراقبال به بارکزۍ ملکې ته خبرې رسولې وي. چې په غصه یې کړي. چې ځان ته شاهزادګۍ وغواړي. خو ډاډه و، چې د شاهزادګۍ د ورکولو پرېکړه یوازې پاچا کولی شي. او هغه په بل ښار کې و. ټوله شپه په تخت اوښت را اوښت. چورت یې واهه. بالاخره یې فیصله وکړه چې تر قمراقبال مخکې پاچا ته په مرکه ورشي. د شاهزادګۍ په ملاتړ یې زړه جګ و. سهار یې خپل ټول جرئت یوځای کړ. په مېز باندې د پتنوس له کېښودلو سره یې وویل:

– مورې! اعلی حضرت راغلی. راځه ورشو. ما ته شازادګۍ وغواړه!

هغې جیټکه وخوړه. د تورو حلقو ننوتې سترګې یې لا تنګې شوې. وټوخېدله. ده ډوډۍ مخ ته ورکېښودله. تېره زنه یې وخوځېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څنګه وکم؟ ایځ مې زړه نه صبرېږي.

په چای اچولو اخته شو، چې له مورسره سترګه په سترګه نه شي. هغې تلوېزون بند کړ. مخ یې راوګرځاوه:

– قوربان دې شمه زویه! دا ځان وژنه ده.

– نه. ولې؟ منې دونه ډارام ښه ندی.

– ښه، که «نه» ووایې؟

– ودې وایي نو. بیا به بله لاره ولټوم.

– وی، خدایه، که بلې ته دې پرېږدي.

میوند پوهېده چې هدف یې د پاچا له خوا دده د وژلو امر دی. ځان ته یې چای واچاوه. ویې ویل:

– اسې امنده. قمراقبال وخته خبرې رسولي. خو اعلی حضرت غلی دی. اغه یې بدې شي. زه پې ګران یم.

موریې د ایشولې هګۍ ځنډه په زېړو ګوتو وشکوله. په خوله یې ننوېستله. شخوند یې وواهه. سپېرې شونډې یې وخوځېدلې:

– دسې ده زویه، خلک چاته د خپلې برېستنې په اندازه احترام کوي. د اغې نه پېښې وبستل یې زغملی نشي.

په میوند د مور دلایل ښه نه لګېدل. زړه یې تنګ و. خو بیا یې هم حوصله کوله. د ډاکټر خبره یې نه هېرېدله چې خفګان ورته تاوان لري. ویې ویل:

– غم مکوه مورې! زه ورسره کار کوم. ماته مالوم دی.

موریې تېزې مرۍ وهلې. په زېړ مخ کې یې څاځکی وینه نه وه. یو مهال یې سترګې جګې کړې:

– زه به ځان تیار کمه. ملاقات ته باید سړی په سمو جامو کې لاړ شي.

د میوند په شونډو موسکا وځغلېدله. مخ یې آسمان ته کړ. منګولې یې په ښویه وېښتانو شاته کش کړې. پاچا ته یې زنګ وواهه. د لیدنې وخت ته دوه ساعته پاتې وو. زړه یې په زوره ډبېده. موریې په ټاکلي وخت له کوټې راووتله. په شین کمیس او سینګار شوي مخ کې ځوانه او ښایسته ښکارېدله. یوازې سست تګ یې د سړي پام اړاوه. د پاچا په دفتر کې شېر ملکې، سترملا، سرتاجه، قمراقبال او شاهزادګۍ ناست وو. دوئ حیران شول چې هغوئ څه کوي؟ پاچا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کېناستو اشاره وکړه. دوئ د لوی مېز په پای کې چوکۍ ونیولې. میوند شاهزادګۍ ته وکتل چې له موضوع ځان خبر کړي. خو د هغې سترګې ښکته وې. پاچا د ځوړندو غومبرو غټ مخ د میوند مور ته کړ:

– بي بي! اصل کې خو ته روغه جوړه یې.

بي بي په احترام سر ټیټ کړ:

– اعلی حضرته! ستاسې او د عالي قدر سترملا سیوری دې خدای زموږ د سره نه کموي. شوکر دی. سا اخلمه.

د میوند ټټر له هوا ډکېده او تشېده. پاچا سر وخوځاوه. زنه یې په غاړې کې ننوتله. ناستو کسانو ته یې لاس ونیو:

– دا خلک پېژنې؟

میوند بیا د مېز ګرد چاپېر نظر وځغلاوه. له شاهزادګۍ پرته د ټولو سترګې په دوئ کې وې. نه پوهېده چې هغوئ یې په خیر دي که په شر. له څېرو څخه یې هم نه معلومېدله. بي بي خپل نظر په ملکو باندې تم کړ. موسکۍ شوه:

– دا شپږ بیبیانې عالیقدرې ملکې دي. خدمت مې یې کړی دی. په ما ډېرې مهربانې وې.

هغوئ هېڅ ډول عکس العمل ونه ښود. بي بي شاهزادګۍ ته اشاره وکړه:

– دا پرښته چې وړه وه، زما خورلېه وه. اوس مې ام‌پوښتنې ته راځي. د ژوند کولو قوت راکوي.

هغې ګردکۍ سرتاجې ته مخ کړ:

– دا خو د ژوند مالګه ده. هرکله مې پوښتنه کوي. د زړه زور مې ورسره زیاتېږي.

سرتاجې ورته خوږه موسکا وکړه. بي بي سترګې قمراقبال ته واړولې:

– او دا ځوان به د امروتین ستوري عالي قدر شازاده وي.

پاچا سر وخوځاوه. بي بي وویل:

– هرکله راشئ!

قمراقبال سترګې کېکاږلې. د پاچا غږ بیا راغی:

– ته دا څو کاله دلته نه وې راغلې.

– مزاحمت نه کومه! زویکی مې راته ستاسې احوال راکوي. شوکرونه باسمه چې تاسې روغ او جوړ یئ.

پاچا سر وخوځاوه. ټول غلي شول. چوپتیا وغځېدله. د میوند زړه مارتولونه وهل. بي بي نرمه پاڅېدله. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اعلی حضرته! زه د یوې غوښتنې سره راغلې یمه. ددې جرئت مې ځکه کړی چې پوهېږم تاسې ډېر مهربانه یئ. شپه او ورځ زموږ د سوکالۍ دپاره هلې ځلې کوئ.

میوند د خپلې مور زړورتیا ته حیران و. اول ځل یې ورځخه داسې په عالي سطحه تقریر اورېده. پاچا په سر اشاره وکړه چې وایه. هغې ژوره سا واخیستله:

– اعلی حضرته! زه غواړم چې تاسې زما یوازینی زوی، چې زما د ژوند ټوله هستي ده، د خپلې غلامۍ په نوي رول کې قبول کئ! غواړم د عالیقدرې شازادګۍ او زما د هستۍ ژوند د کوژدې په مزي وتړئ!

د پاچا سترګې تېرې شوې. رنګ یې تک سور و اوښت. سره له دې هم موسکی شو. شاهزادګۍ ته یې وکتل. هغه یو دم په ځای نېغه ودرېدله. سا یې سوزېدله. پر بي بي یې چیغه کړه:

– چوپ! چوپ!

میوند او مور یې شټ وهل. ټولو ور وکتل. شاهزادګۍ مخ پلار ته واړاوه:

– پلار جانه! خوږو میندو! ډېر وبښۍ چې تاسې په سپکو واوښتلئ. زما ګونا ده. که ما دغه دم ته وخت نه وای ورکړی، نو اوس به یې دا جرئت نه کاوه. تاسې به د عالي قدر سترملا او عالي قدر شازاده په مخ کې نه شرمېدلئ. ما په ده مهرباني کوله. مګر کم اصل ته چې قدر ورکې ځان ورک کې.

د میوند سر ګنګس شو. لکه په بې هوښۍ کې چې دا هرڅه اوري. سرتاجې په غټو غټو کتل. خپله نری پزه یې په ګوتو کېکارېله. د شاهزادګۍ د سا سوزېدل شېبه په شېبه زیاتېدل. زړه یې ډک شو. خبرې یې وغځولې:

– پلاره! هیله کوم. دا کم اصلان امدا اوس له ماڼۍ وشړه! بې له ځنډه!

ملکې او قمر اقبال په شونډو کې موسکې موسکې کېدل. شاهزادګۍ په غټو ګامونو له دفتره ووتله.

■■■■■

میوند له ګنګسوالي ووت. بدن یې درونډ و. مور یې زګېروي کول. دی حیران شو چې ولې په توشکه پرته ده. شاوخوا یې وکتل. کوټه وړه وه. که تخت پکې وای بل شي ته ځای نه پاتېده. د دېوالونو شیرچایي رنګ یو نیم ځای توېږل شوی و. د خاورو بوی ماشومتوب وریادوه. د کړکۍ نه یې حویلۍ ته نظر واچاوه. د پکولي ماما یې سپین برېتونه او سپینې وروځې د سیګرېټ په لوګي پټې وې. میوند فکر کاوه چې خوب وینم. د لویې دروازې له سور رنګ ځخه پوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو چې خپل کورېږي دی. ده ته په میراث کې رسېدلی و. د ځټک ټکهار او د سرتاجې غږ اورېدل کېده. چاته یې لاربښوونې کولې. هغه له پتنوس سره راغله. د چرګ یخنۍ یې د بي بي مخ ته کېښوده:

– ترورې! وسکه! خدای شته اغوئ به مېلې کوي تاسې ځان وخوړ.

بي بي سپېرې شونډې کېکاږلې. زوی ته یې وکتل. په ستوني کې ډوب یې وویل:

– ما ورته هرکله ویل ته په نظر نه ورځې، نه ورځې. دېوال ته غږېږه کنه. مکتب ته به شازادګۍ موټر کې تله. ده ورپسې په بایسکل منډې وهلې. ښه نو راشه!

بي بي په سختۍ سا واخېستله. خبره یې وغځوله:

– یو کار خو ندی، کوم یو ووایمه؟ امغه وخت ده پټوله. اغې کومې جینۍ ته ویلي وو چې میوند ډم دی. د جینۍ ورور ده ده مکتب کې و. الکانو بیا دونه ځوروه چې سه پارچه مو که. امغه ام ورته سبق نشو.

د بي بي سترګې ډکې شوې. ستوني یې غڑس کاوه. نور یې خبرې نه شوای کولی. د سرتاجې اورېدې غټې سترګې وازې وې. لکه دا کیسه چې اول ځل اوري. میوند ته د شپوه ګل خبره وریاده شوه «د شازادګیانو چې چېرته ښه وي الته شپه وي» بیا یې فکر د شاهزادګۍ خبرې ته لاړ «پلاره! هیله کوم. دا کم اصلان امدا اوس له مانۍ وشړه!» زړه یې ډک شو. وړاندې ورغی. سرتاجې ته یې کړ:

– منې ما د اغې دپاره څه څه نه کول؟ اعلی حضرت هوسۍ ښکار کړې وه. په باغ کې یې میله کوله. اغې ام غوښتل د ښکار چل یاد کې. په بادي ټوپک یې د غومبسو ځاله وویشتله. اغه راوکتېدلې. اعلی حضرت، ملکې، نوکران، ټول وتښتېدل. شازادګۍ یې راګیره کړه. ما کمیس وباسه. اغه مې پټه کړه. ټولې غومبسې په ما پسې ونښتلې. داسې وپړسېدلم چې په نالۍ پرېوتی نه شوم. اغه مکاره به هر سات پوښتنې ته راتله. این د مینې یې وویلې.

موریې سرتاجې ته مخ کړ. د زوی په لوریې وروځې واچولې. د میوند ستونی کېکاږل شو. ویې ویل:

– زه امغه حال کې خوښ وم. اغې راته د مینې ویلي وو کنه. ما ویلې ده نده امدا ده. زه نو څه خبر وم چې...؟

د میوند سترګې ډکې شوې. مخ یې بلې خواته واړاوه. د سرتاجې غږیې واورېد:

– خدای شته شازادګۍ نه وه غم و غم. ښه شو چې تېر شو.

میوند یو دم نېغ ودرېد. غاښونه یې وچیچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې داسې کله پرېږدم؟ ما قسم کړی.

په کوټه کې وګرځېد. مور يې زګيروي وکړل. خرېدو ته ورته غږ يې جګ شو:

– ښه نو. لېونی خو ښکر نلري. پاچايانو سره زور وهي. زه که مرمه که چومه بلا يې غم دی.

ميوند د هغې زېړ رنګ ته وکتل. د سرتاجې له لاسه يې قاشقه واخېستله. سر يې وښوراوه:

– مورې! منې چې ويې نه سکې خفه کېږم.

هغې ملا له ځمکې جګه کړه. لکه شخوالی چې باسي. وچې شونډې يې وخوځېدلې:

– زړه ته مې نه کېږي. ډپ دی ډپ. دا لورګانې چې مې ليدلې وې.

شا ته د ماما غږ يې واورېد:

– څه يې کوې؟ اوغه اسمان نه به راخوشې وي. ښه يې شوکر. وسکه چې دوا ورسره وخورې!

بي بي د زړه په زور غړپ وکړ. له زوی نه يې نظر نه اړوه. ميوند موسکی شو چې ځان بيداره وښيي. په بلې کوټې کې

هماغسې ټک او ټوک و. د سرتاجې ګردکی ورور، اشرف راغی. ميوند روغبړ ته جګ شو. لکه اول ځل چې يېويني.

اشرف موسکی شو:

– دغه حال دی. تاسې ما د ماڼۍ نه موټر کې راوستلئ!

خو ميوند بېخي پوه شوی نه و. بيا يې هم اشرف ته غاړه ورکړه:

– پوهېږم چې تا راوستلو. منې ما ويلې مننه وکم.

– ضرورت نشته. تا چې مور سره کړي په ټول عمر به يې پوره نه کو.

د ميوند د ماما تک سپين برېتونه ورپېدل:

– ما ام خبر کئ!

سرتاجې وويل:

– پوښتنه مکوه ماما! زړه مې تنګ و. سودا پسې خپله لاړمه. خدای شته يوازې سترګې مې ښکارېدلې. چې سوالګر

څنګه وپېژندلمه؟ راپسې وننبته چې د سترملا لورې پيسې راکه. لړې نه، ډېرې يې غوښتلې. ما ځان باسه. يودم يې

غېږ کې ونيولمه. سمه بدنامي وه. په خلطه کې مې نو غټه ملۍ ده. په دا سر مې ورکړه. سړی اوږد پرېوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماما سپینې وروځې بره کش کړې:

- داه، په دونه شي؟

- هو وا. چیغې شوې چې مړ دی. وه خدایه! څه په بلا وا وښتمه؟ دوه خبرې وې. یا وژل کېدمه، یا بندي کېدم. اغه ام مرګ وبوله نو. ښځه چې بندي شي خلک څه نه وایي؟ خدای شته په سترګو مې تیاره وه. ګنګسه ګوله ولاړه ومه.

په سرتاجې د هغې ورځې یاد بیا تاثیر وکړ. سریې په منګولو کې ونیو. لکه درد چې کوي. د اشرف غبرګ شو:

- د کومې خوانه میوند پیدا شوی دی. دا یې موټر ته خېږولې ده. تښته چې نه تښتې.

سرتاجې غبرګه کړه:

- ډېره مې خوا بده وه. ده رانه پیسې واخیستلې. په څه چل یې د اغه سړي ښځې ته ورکړې. لړه ښه شومه.

ماما یې سپینې وروځې بره کش کړې:

- د چا خوریه دی؟ شازادګۍ داسې ځوان ولا که په درېواړه ستورو کې پیدا کي.

میوند ته په خپلې بې وسۍ ژړا ورغله. د پټولو لپاره یې ماما ته غاړې واچوله. ښه یې په غېږ کې کېکاږه. وروسته یې اشرف ته بیا غېږه ورکړه. ویې ویل:

- خیر ویسئ! منې هرڅه سم دي. نور مو نه پاذابوو. ځئ! تاسې به ام کار لرئ.

هغوئ لاړل. میوند مور ته یخني او دوا ورکړه. بلې کوټې ته لاړ. په نوې او پړسېدلې نالۍ پړمخې پرېوت. ښه یې سلګۍ ووهلې. وروسته یې بېرته ځان په واک کې کړ. مور ته راغی. هغې په ځیر ور وکتل. ده وویل:

- منې زه به لاړ شم د شپې غمه به وخورم.

په بازار کې جموجوش و. په خړ لنګوټې کې پلن سړي د کراچۍ له څنګه نارې وهلې «خوږې منې واخلئ!» د جامو د مغازې مخ ته څېړو ځوانانو خندل. په پلې لار کې سوالګره نجلۍ ناسته وه. ورور ته یې لاس ونیو:

- دغه‌لاس مې مات دی اجملي کره خیرات دی.

هلک پکې او سپنیزه روپۍ کېښودله. هغې لاس بل ورور ته واړاوه:

- دغه‌لاس مې مات دی روستمي کره خیرات دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه د پخوا په شان ښکارېدل. يوازې د ميوند ژوند سرچپه و. پښه يې تېزه کړه. ښه ډېر وګرځېد. چې ستړی شو سودا يې واخيستله. کورته راغی. تړوله شپه ويښ و. ايله سهار يې ستر ګه ورغله. بي بي په دېوال لاس تکيه کړ. په سختۍ پاڅېدله. په زوی يې روجايي واچوله. درز شو په اړخ ولوېدله. په څلورو يې ځان نالۍ ته ورساوه. رنګ يې تر پخوا ډېر زېړ و. سر يې په بالښت کېښود. شا يې واړوله. کله چې ميوند ويښ شو، د ګوتو په څوکو له کوره ووت. بېرته له ډکې کڅوړې سره راغی. له برقي منقل څخه يې ايشېدونکې چاينکه واخيستله. له پتنوس سره کوټې ته ننوت. مور يې سمه تخته پرته وه. سترګې يې په چت کې وې. رپ يې نه کاوه. ده دسترخان وغړاوه. قاب يې د مور مخ ته کېښود:

- هه کېک واخله!

هغې مخ هم ونه ګرځاوه. ده په ګيلاسونو کې چای واچاوه. د مقدسپالو د ډزو او دخلکو د اندېښنو يې وويل. هغه لاهم بې حرکته پرته وه. دی وارخطا شو. ويې ښوروله. هغې ورو سترګې واړولې. ده وپوښتل:

- ولې خبرې نه کوې؟ زما دې سودا کړه.

هغې خوله وخوځوله. خبره ترې ونه وتله. بيا يې کوشش وکړ. زړه يې تنګ شو. سترګې يې بې واره تاوېدلې. سا يې په سختۍ اخيستله. د ميوند رنګ پک والوت. ماما او اشرف ته يې زنګ وواهه چې مور مې مري. هغوئ ډاکټر راوست. سرتاجه هم ورسېدله. خلک خبر شول. پوښتنې ته راتلل. د ميوند ناسکه ورونه هم د مېلمنو په شان ناست وو. ده ته ميره ياده شوه. زامنو ته به يې ويل «چې نه دې وي د موره، ورته مه وايه چې وروره» اسويلی يې وکړ. د سرتاجې نوکرو مېلمنو ته د چای بندوبست کاوه. ډاکټر بي بي ته پيچکاري وکړه. ويې ويل:

- عصبي فشار دی. اوس به آرامه پرېوځي.

اشرف وپوښتل:

- بيا څه وکو؟

- ايخ مکوئ! امبولانس راځي. دوه درې ورځې به روغتون کې وي. اينشالا جوړه به شي.

ميوند ځان ته په قهر و چې مور دده له لاسه داسې شوه. ماما يې غېږه ورکړه. سرتاجې او اشرف هرڅه د قسمت کار باله. ميوند په روغتون کې د کټ څنګ ته ناست و. د مور پټو سترګو ته يې کتل. د ژړا حمله ورباندې راتلله. شېبه په شېبه يې د هغې په مخ لاس تېراوه. يومهال يې مور سترګې خلاصې کړې. دی موسکی شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مورې! منې هر څه سم دي. ګل غوندې به راته جوړه شې دخيره. ډاکټر ويلې خوشې دې زړه نه خوري. خويندې مې امرارواني دي. سات به دې تير شي. پوه شوې؟

بي بي شاوخوا سترګې وګرځولې. ميوند سر وړاندې کړ:

– غم مکوه! منې کومې جونې چې ته خوښې کې امغو سره واده کوم. دا ځل پخه وعده ده.

پس له دوو ورځو بي بي موسکۍ شوه. ډنګر لاس يې د زوی په مخ کېښود. په ده خوږ ولګېد. د خوښۍ اوښکې يې وبهېدلې. د ماما، اشرف او سرتاجې د خدمت کيسې يې وکړې. د شپوه ګل د نشت علت يې بل ښار ته تګ وباله. له ميرو ګيله من و چې رانغلې. زامنو يې تش رواج وکړ. بي بي يو قرار کتل. خبرې يې نه کولې. ميوند دوام ورکړ:

– موږ يې څه پروا لرو؟ شوکر د ټولو نه ښه يو. منې چې ته روغه شې، بيا به سرستا په ورون کېدم. کيسې به کوو.

بي بي سر وخوځاوه. ميوند د هغې لاس ونيو:

– د کاروبار فکر مې ام کړی دی. زه پوهېږم چې د نايانو کوم سامان په کارېږي. او دولت کې خلک ام پېژنم. جواز به پې جوړکم. د ناريالين نه به مال راوړم. يو په يو ګټه ده.

مورېې سر خوځول تکرار کړل. دی د خوشحالۍ نه لاړ د ماهيانو هګۍ يې راوړې. د هغې خوښېدلې. وړه وړه مړۍ يې ورکوله. يو مهال يې فکر شاهزادګۍ ته لاړ. بيا يې ځان له مور سره په خبرو بوخت کړ.

ماښام يې څلوروارړه خويندې ورسېدلې. بي بي هره يوه کلکه ښکل کړه. هغوئ يې هم خدمت کاوه، هم يې په کيسو بوخته ساتله. د ميوند زړه جمع شو. خو روحاً ستړی و. له خويندو او اوښيانو څخه يې اجازه واخېستله. کورته لاړ. چې دا سرېې کېښود ويده شو. سهار د ټيلېفون غږ راويښ کړ. له هغې خوا يې د خپټور اوښي ډډ غږ واورېد:

– ما ويل که راځې زر راشه! موربي بي په حق ورسېدله.

په ده سر وګرځېد. غټ غټ يې کتل. مګر نه يې څه ليدل، نه اورېدل. ټيلېفون يې له لاسه ولوېد. دېوال ته يې شا ولګوله. جنازه کورته راغله. سرتاجه، اشرف، بادام او شپوه ګل هم ورسره وو. ميوند يې په کوټه کې بې حاله وموند. خويندو يې تابوت پرېښود. ده ته په کريکو شوې. شپوه ګل د ميوند په مخ اوبه وشيندلې. په غېږ کې يې ونيو. ويې خوځاوه:

– ميونده! ميونده! زه يمه. ای خانه! ماته ګوره!

د ميوند سترګې ژوندۍ شوې. په کوټه کې يې وګرځولې. شپوه ګل يې مخ په دواړو لاسو کې ونيو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای خانه! ما پېژنې؟

میوند د ګډوډو وېښتانو سر وخوځاوه. شېوه ګل تابوت ته د سر اشاره وکړه:

– خدای دې مور وبښي. د ټولو امدا لار ده.

میوند یودم په تابوت پرپوت. په چیغو چیغو یې ژړل. کور په خلکو ډک و. جنازه خښولو ته تیاره شوه. ګاونډیان سره وپسېدل. سور ږیري بوډا وویل:

– خلک ورېي باسي؟ دانو چې شو؟ډوډۍ دې ورکې! ثواب لري.

میوند مخ د مور په تندي ایښی و. چېغې یې وهلې «ما چا ته پرېږدې؟ زه به د چا په غېږ کې سر ږدم؟...» د خویندو یې ستوني وچ شوي وو. ماما یې هم په تابوت سر ایښی و. بدن یې له سلګیو سره غورځېد. ګاونډیان حیران وو چې میوند ته د پیسو څنګه ووايي. کوږمخي غږ کړ چې زه یې په پور ورکوم. شېوه ګل واورېدل. ویې ویل:

– د ډوډۍ مصرف په ما دی خانه.

خلکو پیسې واخېستلې. په سودا پسې ووتل. میوند کریکې وهلې. شېوه ګل هغه بیا په غېږ کې ونیو:

– بس بس! په ژړا څه کېږي؟ امدا د ټولو لار ده. زه او ته ام مرو. اوس یې په ایزت خدای ته وسپاره!

میوند یودم غلی شو. بیا یې چا ژړا وانه ورېدله. خپل هر کار ته بیدار و. تر ډوډۍ وروسته یې له خلکو وغوښتل چې جنازه جګه کړي. تر هدیرې پورې یې اوږه ورکړې وه. په خپل لاس یې په ګور کې کېښودله. له خولې یې اخ نه خوت. خلک حیران وو. ماښام یې هم مېلمنو ته ډوډۍ ورکړه. د رخصتولو پر مهال ور سره تر کوځې لاړ. خویندې یې د کور په پاکولو بوختې شوې. مېرونو یې په حویلۍ کې سګرېټ څکول. د بېرته تګ غمه یې خوړله. شېوه ګل، اشرف، بادام او ماما له میوند سره په کوټې کې وو. ده ورڅخه وغوښتل چې خپلو کورونو ته لاړ شي. شېوه ګل وویل:

– مورږ تا یوازې چېرته پرېږدو خانه.

میوند سوړ اسویلی وکړ:

– زه ماشوم یم؟ خپله په خپل کار ښه پوهېږم.

هغوئ په تعجب وکتل چې ولې خلک په زوره باسي؟ د ماما یې سپین برېتونه ورپېدل:

– خوریه! مه کلکېږه! ستا فیکر په ځای ندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ماغزه وخوټېدل. څه یې ونه ویل. وروسته هغوئ د دولت او د مقدسپالو د جنګ په باب غږېدل. دده زړه تر چوېدو تنګ و. پرېوت. د مورخندا، قهر، وارخطایي، پسته غږېده او زمزمه یې په سترګو کې وګرځېدل. په پای کې یې فکر د هغې په بې روحه جسد تم شو. سلګۍ یې ووهلې. نیمه شپه تول ویده وو. دی غلی دهلېز ته ووت. د ښځو په کوټې کې هم چوپه چوپتیا وه. د ګوتو په څوکو پخلنځي ته لاړ. سا یې سوزېدله. لکه سپیانو چې ځغلولی وي. څراغ یې ولګاوه. غټه چاړه یې واخېستله. کمیس یې ووېست. تسمه بدن یې ښکاره شو. چاړه یې په دواړو لاسو زړه ته برابره کړه. بادام له کومه پیدا شو. کلک یې ونیو. د دواړو شور شو. تول راغلل. دده چاړه نه ورکوله. ویل یې هسې هم یا مخکې یا وروسته مرم. پرېږدئ چې مور ته لاړ شم! د ماما یې سپینې وروځې بره کش شوې:

– ای کمقله! څه به وکې؟ دوست به دې خفه شي، دوښمن خوشاله.

د میوند سترګو ته د شاهزادګۍ او قمر اقبال خندا ودرېدله. سر یې وګرځېد. پکې درد شو. چاړه یې پرېښوده. په زړه کې یې وویل «اول خپل قسم پوره کوم. اغه خو په خدای که رانه خزانه وویني. شازادګۍ په زوره په نیکاح کوم» تر سبا پورې یې کرل رېبل چې څنګه یې وتښتوي؟ په یاد یې شول چې هره جمعه لس بجې د لېوني پیر زیارت ته ځي. خو دا ورځ به ښځو لونې راوستلې چې نېکبخته شي. آن د نارینه ماشوم ننوتل بد شګون بلل کېده. هلکان یې په وهلو باسل. درې ورځې پس یې خویندې باوري شوې چې ځان نه وژني. خپلو کورو ته لاړې. میوند په ښار کې ګلابي جامې او تومانچه واخېستله. زیارت یې ښه وڅېړه. د جمعې ورځې ته منتظر شو. په پنجشنبې یې ماما راغی. کیلي یې ورکړه:

– هه! د سرک په غاړه دوکان دی. هرڅه لري. سبا جومه ده. ډېر خلک سرجوړولو ته راځي.

میوند کلکه غاړه ورکړه. پښېمان و چې مور یې سمه نه نازوله. اوس یې خپلوانو ته ډېره مینه ورکوله. د شپې یې ګلابي جامې واچولې. یوازې سترګې یې ښکارېدلې. د ځینو پیغلو په شان په زیګزاګ قدمونو د هنداري مخ ته تېر شو. سهار یې ډېه شکله موټر د لېوني پیر جنوبي دروازې ته ودراوه. هغه به تل له دننې خوا په زنځیر بنده وه. وبنګېد «په دې یې باسم» ښځینه جامې یې واغوستلې. له تومانچې سره زیارت ته ننوت. د چنار لاندې یې پلتۍ ووهله. د خوړو بوی و. ښځو د حلوا او شیربرنج نذرونه پخول. ساعت پینځه کم لس بجې ښودلې. دده سترګې په دروازې کې وتومبلې. مګر شاهزادګۍ رانغله. په اسویلو یې انتظار ته دوام ورکړ. تر دولسو بجو یې پته ونه لګېدله. بالاخره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنله چې نه راځي. کور ته راغی. په زړه کې یې سل پوښتنې او سل ځوابونه ګرځېدل «نه نه، که یې واده کړی وای په تلوېزون کې یې اعلانول. چاره نشته. بلې جومې ته به منتظر شم»

سهار تلوېزون پشهار کاوه. تصویر یې نه ښود. له باندې څخه د وسلو غږ راته. بالاخره ډزې غلې او میوند ویښ شو. د ځنډنی‌ شوروا بوی و. ډکه کاسه یې له ځانه لېرې کړه. رېموټ یې واخېست چې تلوېزون بند کړي. تصویر پیدا شو. وړوکی ببر ږیری سړی په تورو جامو او سپین پکول کې ناست و. په نري غږ یې خبرې کشولې:

– د غنمین قدرمن اولسه! زه محب الرحمن الله یار د مقدسپال اسلامي تنظیم مشر یم. اعلان کوم چې د کمال شاه کوفري او ظالم دولت ړنګ شو. پس له دې به د دین احکام ټکي په ټکي پلې کېږي. تاسې ټولو ته دې موبارک وي.

میوند له ډېرې خوشحالی‌ په پښو نېغ ودرېد. مخ یې آسمان ته کړ. منګولې یې په ښویه وېښتو کش کړې. د زړه له تله یې وخندل. شاهزادګی‌ یې سترګو ته ودرېدله «ښه! ځکه زیارت ته رانغله» په ګونجو نصواري جامو کې تېز ووت. لکه هغه چې د باندې ولاړه وي. دی به ورته ووایي چې په ما دې کبر کاوه. خدای داسې ووهلې. خلک د مقدسپالو سیل ته په سرک ولاړ وو. لاهم د ښار په څنډو کې ډزې روانې وې. ده له چنګ پزي ډنګر ځوان څخه وپوښتل:

– انډېواله! دا غږونه نو د څه شي دي؟

هغه په غټه ګوته پزه بره ټېل وهله. ویې ویل:

– نه پوهېږم. وایي د کومو سمڅو نه چې پخوا مقدسپال ډزېدل، اوس پکې مخالفین دي.

د میوند سترګې په چورت کې تنګې شوې «دا څنګه؟» د مقدسپالو ډک موټر راغی. د خپل رهبر غوندې یې تورې جامې او سپین پکولونه وو. خړ بیرغ یې په میوند ښه لګېده. هغوئ په لوډسپیکر کې نارې کړې:

– قدرمنو ښاریانو! هیله ده چې په خپلو کورو کې کېنئ! قدرمنو ښاریانو! هیله ده چې...

میوند کور ته روان شو. په زړه کې یې وویل «اخ چې مور مې د پاچایی‌ چپه کېدل لیدلي وای» البم یې راواخېست. سترګې یې د ماشومتوب پر عکس تم شوې. مور او پلار یې دواړه زامن په منګولو کې جګ نیولي وو. خندل یې. میوند د البم پاڼې ورو ورو اړولې. دی هم ورسره غټېده. د خویندو او ناسکه ورونو عکسونه یې تېر کړل. د خپلې ځوانی‌ تصویر ته ځیر شو. مور یې سر دده په اوږه ایښی و. سترګې یې ډکې شوې. البوم یې بند کړ. په خیال کې یې د مقدسپالو له خوا د شاهزادګی‌ د نیولو صحنې وګرځېدلې. وبنګېد «چې مړه به وي که ژوندۍ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا یې دکان خلاص کړ. تلوسه یې وه چې له مشتریانو څخه د شاهزادګۍ په باب واوري. پر سرک خلک لږ ګرځېدل. ده د هر لاروي حرکات څارل. هغوئ په چورتونو کې ډوب ښکارېدل. دا وخت ببر سری ځوان راغی. ویې ویل:

– خلیفه! سر مې زر جوړ که! اله زر کوه!

میوند په آرامه پیشبند د هغه په اوږو او ټټر خور کړ. ویې پوښتل:

– حلوا خلاصېږي؟

ځوان د ده د توقع خلاف لاجدي شو. مخ یې ورتاو کړ:

– ته نه یې خبر؟

ده سر وښنده. بیاتي او ږمنځ یې را واخېستل. ځوان ببرته سم کېناست. په هنداره کې یې میوند ته وکتل:

– بده ورځ ده خلیفه. هر چېرته قومي مشران ځوړند دي. دولت پې لیکلي «څوک چې کافرو مخالفینو ته جاسوسي کوي دغه به یې سزا وي» او مخالفینو لیکلي «څوک چې کافر دولت ته جاسوسي کوي دغه به یې سزا وي»

– منې عجیبه ده. په دا یوه شپه کې؟

ځوان سر وخوځاوه:

– زر کوه! که وېښتان مې په سترګو نه راتله قرار کور کې کېناستمه.

د ده سر لا جوړ نه و چې بل ځوان راغی. تحصیل یافته ښکارېده. ویل مقدسپالو پخواني کتابونه وسوزول. دریم سړي لیدلي وو چې مقدسپال له لارې پردې ښځه په زوره بیایي. میوند د کمال شاه د کورنۍ پوښتنه وکړه. هغوئ نه پوهېدل چې مړه دي که ژوندي. ده په فکر کې سترملا وګرځېد. هغه د کمال شاه نژدې دوست و. دکان یې وتاړه. د کباب لپاره یې غوښه واخېستله. ماما او شېوه ګل یې له بچیانو سره او سرتاجه یې له اشرف سره مېلمانه کړل. د هغوئ د کمک د قدردانۍ تر څنګ یې د شاهزادګۍ خبر هم اخېست. د کبابو سیخان یې په حویلۍ کې پر منقل اړول را اړول. ماما، اشرف او شېوه ګل په تلوسه بویونه کشول. ډله ډله ماشومانو هرې خواته منډې وهلې. سرتاجه ګرځېده چې د ناکارې ترکارۍ لپاره د خزلو تیم وموميي. میوند ترې کڅوړه واخېستله. غلي یې د شاهزادګۍ په اړه وپوښتل. هغې وویل چې د پاچا د کورنۍ هېڅ پته نه شته. د پلار یې هم سودا ده. د میوند اندېښنه لا زیاته شوه «چې قمراقبال بیولې نه وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار يې دکان نوی خلاص کړی و. دوه د آسماني جامو غوټ غوټ کسان ننوتل. ميوند منتظر شو چې سر جوړولو ته کېني. خو ګرد مخي د جنايي پوليسو کارت وښود. اوږد مخي امر وکړ چې ورسره لاړ شي. دی حيران شو:

- ما څه کړي؟

اوږد مخي دروازې ته لاس ونيو. سر يې وخوځاوه:

- التّه به خبر شې.

ده په زړه کې ګڼل ځيرل چې خبره څه ده؟ «منې د پاچا نايپتوب بېرته راکوي. ای چې مړ مې نه کي. نه ولې؟ زه خو يې دوښمن نه يم» د ماڼۍ بې فرشه او بې چوکۍ کوټې ته يې ننوبست. لاسونه يې شاته ور وتړل. پوه شو چې د خير خبره خو والله که وي. مګر ولې؟ ګناه يې څه ده؟ لږه شېبه پس يې قمر اقبال مخ ته ودرېد. تر پخوا زيات تر او تازه ښکارېده. دده خوله او سترګې وازې شوې. له هغه سره بل ځوان هم و. هماغسې قد، هماغسې ستايل. خو په جدي مخ کې يې د ممپلي په شان د دوو موړو پزه ډېره وړه وه. قمر اقبال د تېرې پزې څوکه وګروله. ويې ويل:

- جاوېد اقبال لالا! اغه ډم دادی.

مشر ورور يې ده ته ځير شو. ميوند له اوله پوهېده چې مقدسپال له امروتين ستوري څخه تمويلېږي. خو د دومره نژدېوالي اټکل يې نه کاوه. جاوېد اقبال په ميوند راچنګ شو. ويې پوښتل:

- تاسې دا ويلی شئ چې د کمال شاه د موقعيت په باب معلومات مو په کومه کچه دي؟

د ميوند په مغزو کې کړنګ شو «ښه ښه، منې چې شازادګۍ تې ورکه ده» بې واکه يې موسکا په څېره کې وځغلېدله. خوشحاله و چې خزانه بچه شوې ده. ويې ويل:

- ايڅ مالومات نلرم.

جاوېد اقبال لږ شاته شو. شونډې يې وريږدلې:

- موږ هيله لرو چې تاسې خپل ناوړه وضعيت ته په کتو صادقانه همکاري وکړئ.

قمر اقبال مخ ته شو:

- لالا! دا ډم دی. ستا د سياسي مذاکراتو په ژبه نه پوهېږي. ماته ايجازه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر سر نازک وخوځاوه. قمراقبال په مېز باندې تنهۍ کېکاږله. د مقدسپالو عسکر لښتې راوړې. میوند د هغه په سترګو کې د وطندار په صفت د خواخوږۍ نښې لټولې. ویې نه موندلې. عسکر ووت. قمر اقبال د مېز له سره یوه لښته واخېستله. میوند ته یې څو ځله په شا شړک ورکړ. ویې پوښتل:

– وایه! شازادګۍ چېرته ده؟

د میوند شا بې اندازه سوزېدله. زګېروي یې کول. ویې ویل:

– منې تاته خو مالومه ده چې زه دلته نه وم.

قمراقبال غاښونه وچیچل. په لازیات زور یې وارونه وکړل. لښتې یوه په بلې پسې ماتېدلې. میوند له درده چیغې وهلې. لښتې ختمې شوې. د لغتو او سپېړو وار شو. جاوېد اقبال له دوو تنو سره آرام ولاړ و. لکه په تلوېزون کې چې علمي بحث ګوري. د میوند له پزې او خولې وینې تللې. له هر وار سره یې اخ او اوخ کاوه. خو اوښکې یې نه وې.

قمراقبال ستومانه شو. میوند یې له ستوني ونیو. غاښونه یې وچیچل:

– ای ای ډمه! ما درته ویلي وو چې وژنم دې.

د میوند سا بنده شوه. ځان یې وښوراوه. لینګتې یې ووهلې. خو قمر اقبال لاس نه سستاوه. ګردمخي له کړکۍ څخه وکتل. د امروتین په ژبه یې څه وویل. قمراقبال د میوند ستونی خوشې کړ. دی وټوخېد. په ټول زور یې سا اخېستله. دواړه ورونه کړکۍ ته ودرېدل. لاندې سترملا له موټره کېوت. د ماڼۍ د دروازې په لور په زینه وخوت. دوه باغوانان په منډه راغلل. د هغه په موټر یې لاس ولګاوه. په شونډو او تندي یې وسولاوه. قمراقبال میوند ته مخ کړ:

– سترملا خبر دی چې ته دلته یې؟

د میوند لا هم سا سوزېدله. په دروغو یې «هو» کړ. دواړه ورونه ووتل. میوند فکر کاوه چې سرتاجه خبره شوې او پلار یې راليږلی دی. سترملا د پاچا د سکرتریت تر لوی سالون تېر شو. په زینتي دروازې ننوت. الله یار شاه له خپل وړوکي بدن او شناوۍ ږیرې سره د طلایي مېز شاته ناست و. اره ډوله تاج یې پر ګنجي سر لکه د کلا برج ښکارېده. هغه د اصولو خلاف پا نه څېد. ده ته یې مخامخ چوکۍ وښودله. ده ته تندی تریو شو. کېنناست. ویې ویل:

– ما غوښتل تاسې خبر کم چې د الله په بنده ګانو بده ورځ ده. بې ګونا وژل کېږي. دا ناروا وې د زغملو ندي.

قمراقبال او جاوېد اقبال د دروازې له درز څخه کتل. د مقدسپالو پاچا له نري غږ سره خبرې کشولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تاسې اوس ام بدل شوي نه یئ؟

د ستر ملا تندی را ټول شو. د هغه په خبره یې چورت واهه. الله یار شاه وروځې بره کش کړې:

– اوس ام په خپل خره سپاره یئ؟

دده بڼی سترګه وریپېده. غټه ږیره یې وخوځېدله:

– صاحبه مهربانه! تاسې د خپلو خبرو طرز بدل کئ! زه صلاحیت لرم چې له پاچایۍ مو لرې کم.

الله یار شاه کټ کټ وخندل:

– خو تاسې په اغه وضعیت کې نه یئ. کوم ستر ملا چې محکمه کې دوسیه ولري پاچا نشي لرې کولی.

دده سترګې ټېغې ټېغې راووتلې. الله یار شاه په آرامه سر وخوځاوه:

– ته د اوله د کمال شاه په طرف وې.

د ستر ملا رنګ سور واوښت. موسکی شو:

– زه د دین خدمت کوم. په دې کار نلرم چې څوک پاچا دی. نو د چا خبره چې غل نه یې د پاچا نه مه وېرېږه.

الله یار شاه غبړ کړ:

– خو ته ووېرېږه!

ستر ملا غلی شو. یوه شېبه یې پاچا ته کتل. شا یې واړوله. خدای پامانې یې ونه کړه. قمر اقبال او وروریې بېرته د میوند څنګ ته راغلل. دا ځل یې فلزي میله راوړې وه. په ملا یې شړک ورکړ. د میوند چیغه وختله. هغه پوه شو چې د ستر ملا راتګ دده لپاره نه و. ژر یې د سر اشاره وکړه چې وایم. قمر اقبال ورباندې راکوږ شو. میوند وویل:

– ما په خدای که لیدلي وي...

قمر اقبال بیا غاښونه وچیچل. میوند ژر غبرګه کړه:

– خو زه اوس پوه شوم چې په کومه وتي دي.

قمر اقبال په قهر د میلې بل شړک ورکړ. ورسره یې چیغه کړه:

– خو وایه کنه یارو! څه ته ګورې؟

میوند له درده چنګ شو. زګېروی یې وکړ. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دلته پټ تونل دی.

قمر اقبال اشاره وکړه چې مخته شه! د میوند بدن درد او سوی کاوه. پښو یې زور نه اخیست. د مخ وینې یې په تشناب کې پاکې کړې. اول منزل ته کېوت. په تنګ دهلېز کې تاو شو. تر زینې لاندې یې یو تخته کېکاږه. کړس شو. د دېوال تخته یې په ټول زور ټېل وهله. لکه درنده دروازه له غنګس سره خلاصه شوه. په تنګه زینه تاکاوی ته کېوت. په تختو پوښل شوې وړه کوټه وه. وړاندې لاړ. له دېواله شکېدلې تختې یې تر پښو لاندې وکړپېدلې. نیمکښه فلزي دروازه یې تر پایه خلاصه کړه. تونل ښکاره شو. دننه رڼا وه. قمر اقبال خپلو کسانو ته اشاره وکړه. دواړه تونل ته ننوتل. شېبه پس بېرته راغلل. په امروتیني ژبه یې څه وویل. میوند غبرګ کړ:

– ما خوشې که! منې زه یې پیدا کوم.

قمر اقبال له ورور سره تر مشورې وروسته میوند له غوږه ونیو:

– پیدا کوې به یې! که دې لېوراني وکه، اغه دیقه به بلې دونیا کې یې.

میوند د غوږ له درده غاړه جګه نیولې وه. ماسپښین کورته راغی. هنداړې ته یې کمیس ووېست. ټول بدن یې تغمې تغمې و. لکه لټ سړي چې رسامي کړې وي. د درد ګولۍ یې وخوړه، سملاست.

سبا په بازار کې زیاتره دکانونه خلاص او د خلکو شورو. خو میوند پکې د خپل زړه درزا سمه اورېدله. هرې خواته یې په شاهزادګۍ پسې کتل. د هرچا خبرو ته یې غوږ ایښود. د چایخانې پر تخت پینځه کسه ناست وو. د غټې شملې سړي له جګ غږېدو سره لاسونه وارول. میوند پښه ونیوله. د سړي پام شو. خبرو ته یې په لا جګ غږ دوام ورکړ:

– لالا دې جارشم! ناریالین کې اینسانیت دی هو. څوک په چا کار نلري نه. دلته خو کور درته ادې و ابا بلا شي، بهر پردي. دا خو څه، خپلوي بل غم دی. اله د ماما زوی پیدا شوی. اله کاکا مریض دی. که لاړ نشې خفه کېږي. خپل کار دې پاتې وي. نورو ته منډې وهه! ښه دا وطن به څنګه جوړ شي؟

هغه سترګه ووهله:

– الته بې غمه چکرې دي! نه ادې و ابا شته، نه ماما و کاکا.

له لېرې د ډزو غږ اورېدل کېده. د تورکي ځوان خوله د شمله ور کیسو ته وازه وه. ویې پوښتل:

– امر صیب! همکاران دې هرکله یادوي. وایي امر صیب الته څه کار کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– لالا دې جارشم! وایه پاچا دی پاچا، هو. که کار کوم که نه کندو نه تشېږي.

ملګرو يې کټ کټ وخندل. ده ادامه ورکړه:

– الته د لاس کار نشته نه. ماشينونه دي. جامې نه خيرنېږي. او کارونه ډېېبېر دي. دولت درته زارۍ کوي. موږ ټول وظيفې لرو. يو بل ايله د شپې وينو.

پوخ سړی په سږمو کې وپشېد. ويې ويل:

– نو تا خو دلته خور وو ژله چې ولې يو ازې دوکان ته تلې وې. الته دې ښځه او لوڼې تر ښېګا خوشې کړي دي.

د شمله ور امر صاحب په څېره کې ناراحتي وبرېښېده. ميوند ته يې د سترګو ترکونجو وکتل. سر يې نېغ کړ:

– داح! لالا دې هرڅېرته غيرتي دی هو. اول مې ځای وکوت. زيا تره ښځې وې. بيا مې د کار ايجازه ورکړه.

ميوند ته يې خبرې جالبې نه وې. ترې وخوځېد. د ډزو غږ ته يې پام شو. چورت يوړ «کمال شاه به د مخالفينو مشر نه وي؟ هو کنه. د مقدسپالو دښمن به نو څوک وي؟» لاره يې بدله کړه. د نايي دکان ته ننوت. د ماشوم نيم سر ماشين شوی او نيم ببرو. وچ هډور نايي په موبايل کې نصيحتونه کول. ده ته يې لاس اوږد کړ. ميوند وويل:

– ای سلطانه! آفرين ولا! ددې الک وېښتان دې څنګه ښه په نوي ستايل جوړ کړي. رخصت يې که نو!

هلک کلک مخالفت وکړ. دوئ پخ وهل. ميوند د سلطان په غوږ کې وپسېد:

– ماويلې په مخالفينو کې اشنا نلرې؟ يو کار مې دی. منې ډېر ضرور دی.

سلطان بيا موبايل سترګو ته جګ کړ. ويې ويل:

– خير دې وي، ته ودرې د مسلم پاچا نه پوښتنه وکمه.

ماشوم سوړ اسويلی وکړ. ټلېفون رخ شو. د تورکي مسلم پاچا په ښی لاس کې بياتي وه. په لوړ غږ يې خبرې کولې:

– ولې نه. رازق دی کنه. سرونه يې جوړوي.

– ښه؟ بلا دی بلا. ددوئ سره يې ام تار ځغلولی؟ نوې شمېره يې نه لرې؟ پخوانۍ کار نه کوي.

– زه يې پيدا کوم، بېرته زنګ وهمه.

– خير دې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلیفون بند شو. میوند کړکۍ ته ودرېد. دباندې پلې کسان د نورو موټرو مخ ته زړور تېرېدل. مګر له مقدسپالو وېرېدل. دده شنې سترګې په یو سړي ولګېدې. شا یې وه. سرې بخنې جامې او پیک داره خوله یې لرله. موچې یې بوټان رنګول. آشنا برېښېده. سلطان د ماشوم کار خلاص کړ. دده څنګ ته راغی. په اوږه یې لاس کېښود:

– انډیواله! نور څنګه یې؟

– منې لکه لس موټره چې راباندې تېر شوي وي.

– پوهېږم. د مور مرګ سخت دی.

میوند یې سترګو ته کتل. د وهل خوړلو یې ونه ویل. بل مشتري دکان ته ننوت. سمدلاسه په چوکۍ کېناست. په هنداره کې یې په پیت پېکي او لکۍ دارو برېتونو لاس کش کړ. غږ یې کړ:

– خلیفه! راځه کنه مړه!

سلطان د هغه په وېښتانو ږمنځ ووهله. ویې پوښتل:

– مامور صیب! نن دې مېله کړې. وظیفې ته نه یې تلی؟

مامور کټ کټ وخندل. سر یې وښوراوه. لکه کومه په زړه پورې صحنه چې یې لیدلې وي. ویې ویل:

– تلی ومه. کار نه و. یو رئیس یې رالېږلی. له خندا یې ووژلو.

– خیر دې وي، ولې؟

– سم سودږ ردی. مکتوب ته مرتوب وایي، مکتب ته مرتب.

هغه له خندا چپه چپه واوښت. سلطان یې د وېښتانو کمول پیل کړل. زنګ راغی. مسلم پاچا و. میوند ترې د رازق شمېره واخېستله، ووت. له کور څخه یې زنګ وواهه. تر روغبړ وروسته یې وپوښتل:

– ما ویلې دا د مخالفینو مشر به کمال شاه وي. کنه؟

له هغې خوا د چاغ رازق نری غږ راغی:

– نه نه، شیخ کلام نو مېږي ورور. پخوا مقدسپالو کې و. چې اغوئ کامیابه شوه، ده تې لاره بېله کړه. په چوکۍ به سره وران شوي وي نو. ای! ته خو ماښې کې وې. تاته مالومېږي. دا څه روان دي ورور؟

– منې زه ام نه پوهېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند په دغو خبرو چورت نه واهه. یوه شیبه یې هم د مور بې روحه څېره نه هېرېدله. بیا وریاد شول چې شاهزادګۍ هغه د خلکو په مخ کې رټې. ساه اخېستل یې تېز او بدن یې تود شو. لکه نغري ته چې یې نیولی وي. په ښویه وېښتانو یې لاس د څټ زخم ته تېر کړ. غاښونه یې وچیچل «تاته به زه اصیل او کم اصل وښیم» خو شاهزادګۍ چېرته ده؟ ډېر چورت وهلو سربدا له کړی و. بالاخره هاغه ورځ وریاده شوه چې دواړه د ښار په چکروتي وو. هغې درې پټ ځایونه وښودل. کمال شاه د مبادا لپاره جوړ کړي وو. دده سترګې تېرې شوې. سمدلاسه له کوره ووت. پر سرک خلک جنګ ته راغونډ وو. ځلورو ځوانانو خپل پیت ځتې تربور واهه. ویل زموږ درمند یې سوزولی دی. هغه هم کم نه و. په یو ازې ځان یې حملې کولې. خلکو بېل کړل. خو پیت ځتې نه ټینګېده. میوند ترې روان شو. له لېرې یې د سوربخنو جامو سړی بیا ولید. د ونې لاندې له غوټ کس سره ولاړ و. دده په لیدو دواړه تازه شول. دا ځل یې وپېژندل. د قمر اقبال کسان وو. دی ټکسي ته وخوت. تر شاتنۍ ښیښې یې وکتل. هغوئ هم موټر ته ننوتل. ده ټکسیوان ته پیسې ونیولې:

– هه، دا واخله! هرچېرې چې مې وویلې کېو ځمه تېز به درېږې. او تېز به حرکت کوې!

پیسې ډېرې وې. ټکسیوان په جېب ومنډلې. د پیشو غوندې په ګرد مخ کې وړه پزه او وړه خوله یې وخوځېدله:

– خیریت خو دی کنه؟

– منې دوه ځارګر راپسې دي.

د ټکسیوان په څېره کې وارخطایي وبرېښېده. میوند سترګې برګې کړې:

– څه کنه! مرګ غواړې؟

ټکسي تېزه روانه شوه. میوند تر شاتنۍ ښیښې کتل. په یو ځای کې د ځارګرو مخه بل موټر بنده کړه. ده ټکسیوان ته د برقي سامان د مغازې د کونج سرک وښود. هغه تېز شترنګ وځرخاوه. ده غږ کړ:

– ودروه!

د بریکونو چیوس شو. میوند د برګرو د غرفې شاته ودرېد. ځارګر تېر شول. دی بلې ټکسي ته وخوت. د کمال شاه هاغه پټنځي ته لاړ چې تر نورو نژدې و. د شاهزادګۍ خبره وریاده شوه «ددغه لوی مارکېټ لاندې تاکاوي ده. یوازې زموږ کورنۍ خبره ده» دی د مارکېټ شاوخوا وګرځېد. په پای کې ننوت. د کوړۍ وېښتانو ځوان څخه یې وپوښتل:

– دلته تاکاوې نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک په شک وکتل:

– څه یې کوې؟

– منې په کرایه یې نیسم.

ځوان تازه شو:

– شته، شته. ته ودرېږه مشر ته غږ کمه.

شېبه پس پوخ سړی راغی. سپین پیکي ته یې څنډ ورکړ. د تلوېزیون پېټیو ته یې ګوته ونیوله:

– ددې شاته د تاکاوی زینه ده.

هغه په خپلو کسانو امر وکړ چې د زینې سر تش کړي. دواړه لاندې کېوتل. لوی ځای و. د مارکېټ مال یوازې وړه څنډه نیولې وه. مشر تشریحات ورکول. خو میوند هرې خواته سترګې ګرځولې. هلته نه کوټه وه، نه دبلې تاکاوی نښه.

کانکرېټي دېوالونه یې په سوک وډبول چې شا یې تشه ده که نه. مشر موسکی شو:

– غم مکوه! پاخه دي.

دواړو کټ کټ وخندل. پاس وختل. له مارکېټ څخه ووتل. هاغې دروازې ته ورغلل چې تاکاوی ته مخامخ جوړه شوې وه. مشر سپین پیکي ته څنډ ورکړ. په دروازه یې لاس کېښود:

– داده! لاره به درته تشه کو. مال پې وړه راوړه! د ساتلو نه یې ام خلاص یې! چوکیدار تیار شته.

میوند وپوښتل:

– تاکاوی خو دوه دروازې لري کنه؟ ما شاته کوڅې کې امداسې بله ولیدله.

د مشر وروځې بره کش شوې. ویې ویل:

– پام پام! د مارکېټ اول اینجینر ام خبر نه و چې الته خطرناکه پېریان دي. بې غمه یې دروازه جوړه کړه. خو پېریانو د ټولو کارګرو سره وواژه. بل اینجینر چې راغی د دروازې شاته یې دېوال وواهه. لاره بنده شوه. که دې پام شوی وي اغې کوڅې ته نه چا دروازه وېستلې، نه کړکی.

میوند چورتي شو «اغه تاکاوی نو چېرته ده چې شازادګی ویل؟» په ښویه وېښتانو یې لاس د څټ زخم ته تېر کړ. د مارکېټ د مشر غږ یې پام واړاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وېرېږه مه! دا پيريان د کوڅې نه بهر په چا کار نلري.

ميوند سر وخوځاوه. د ټگ په مهال يې وويل:

– منې زما خو تاکاوي خوښه شوه. خپلو شريکانو سره به مشوره وکم.

مشرورپسې غږ کړ:

– په کريه کې درسره نوره ام گوزاره کوو.

ميوند د تمځي په اوږدې چوکۍ ناست و. چورت يې واهه «بله چاره نشته. توکل په خدای! شاتنۍ دروازه گورم»
څنگ ته عينکي سپينږيري د کتاب سريزه لوستله. ده په ټکسي پسې ستر گې کړځولې. هاغه پيت څټی ځوان يې وليد
چې مخکې تربورانو د درمند په سوزلو ملامتوه. دوه نري ځوانان ورته برگ برگ کېدل. پيت څټی تر دواړو غټ او
غبرگ و. يوتن په غاړه کې نېخسکي ورکړل. پيت څټی وچونگېد:

– قصدن خو دې په پښه نه يمه ختلی. پام مې نه و.

شاته شاته روان و چې ځان وباسي. ميوند له پخ وهلو سره وبنگېد «توبه» څنگ ته سپينږيري سترگې له کتابه جگې
کړې. ده ته ځير شو. ميوند پيت څټي ته گوته ونيوله:

– يره تره دا الک ندی، مخکې يې په څلورو تربورانو حملې کولې. هريو لکه ديو. دلته له دغو چينچيلغيانو وېرېږي.

سپينږيري د عينکو له پاسه پيت څټي ته وکتل. سر يې وښنده:

– زموږ بدبختي امدا ده ځوانه. خپلو ته زمريان يو، پردو ته پسونه. نور خلک برعکس وي.

ميوند ورغی. پيت څټی يې د هلکانو له شره وژغوره. شېبه پس يې د وچ هډور سلطان په مرسته يو غل پيدا کړ. لنډکی
ځوان و. له غټې ږيرې او سپين پټکي سره پوخ مولوي ښکارېده. ميوند پيسې ووېستلې چې کيلياني ورڅخه امانت
واخلي. غل موسکی شو. وپسېد:

– ای انډيوا له! که ښه شوړه وي ما ام بوځه!

ميوند د خندا په دود په پزه کې وپشېد. ويې ويل:

– منې زما بل کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غل سر وښنده چې ګوا کې باور يې نه شي. د ماسټر کيلي په نامه د مختلفو اندازو درې کيلياني يې ورکړې. ويې ويل چې هره يوه د خپلې اندازې په قلف تنباسې په خپله ځان عياروي. سلطان غږ کړ:

– خير دې وي.

غل د ميوند لاس ونيو:

– اى! مکوه ګوره! زه دې په کار يم.

ده کړې وکتلې. ترې روان شو.

ماښام په سرک يو نيم موټر تېرېده. ميوند ښادر په سر کړ. د مارکېټ د شا تنګې کوڅې ته ننوت. دوو موټرسايکل سپرو وليد. بريک ته يې پښه وا چوله. غلي غلي کوڅې ته نژدې کېدل. شمال چيوه هار کاوه. د ميوند زړه له ډاره درزېده. سترګې يې بې واره تاوېدلې. په احتياط يې قدم اخېست. په لړزېدونکو لاسو يې ماسټر کيلي په قلف ننباسله. کړس خلاص شو. دننه لويه زينه وه. په زړه کې يې وويل «هه، منې په پېريانو خلک وېروي. اينجينر او کارګر د راز ساتلو قرباني شوي دي» موټرسايکل سپرو کوڅې ته وکتل. تشه وه. شا ته يې منډه واخېستله:

– په ذالجلال چې امدا پيرى و.

ميوند په تاکاوۍ کې وګرځېد. هرډول سهولتونه يې لرل. د ناستې او ملاستې کوټې، تشناب، پخلنځى، لوښي، د خوړو ذخيره. خو څوک نه و. په سالون کې يې اوږه په نل ولګېدله. هغه له چته ځړېده. په خوله کې يې ګرده ښيښه وه. پوه شو چې د ښار دوربين دى. سترګه يې وربرابره کړه. تشه کوڅه يې وليدله. شمال پکې کاغذ ځغلاوه. له تاکاوۍ ښخه بېرته ووت. نيت يې وکړ چې کيلياني د څه وخت لپاره وساتي، څو دوه نور پټنځي هم وګوري.

په سبا يې دکان خلاص کړ. دباندې د قمر اقبال د خاصو کسانو موټر ودرېد. ده ته يې تروې تروې وکتلې. پروني په قهر وو. ميوند ته خندا ورغله. د لويې هنداره دپاسه په دېوال کې تلوېزون لګېدلى و. ده په رېموټ چالان کړ. هلته ملاصاحب په ترنم کې وويل:

– چې الله ورله په قار شي نو موبايل ښځې له ورکي اينټرنېټ پکې چالان کې عياشيو باندې يې سر کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونو ! دا نېټ چې ورله وايي، دا دسې شی دی چې ایکي یو هدف لري. فساد خورول. خلک د الله د لارې اړول. بله داچې فساد د ښځو د آزادۍ نه پیدا کېږي. شوکر دلته ښځې نه موبایل لري، نه آزادي. دا په اصل کې د یو مسلمان کومک دی د خپلو تورسرو سره. ځکه چې د اغوئ د اخبرت ګټه پکې ده.

د ملا د خبرو په منځ کې ویاند دمه واخېستله. په دمه کې دولت له خلکو څخه د کمال شاه د کورنۍ په پیدا کولو کې مرسته غوښتله. هاغه چاته یې د سختې سزا ګواښ کاوه چې په پټېدو کې ورسره مرسته وکړي. میوند له سوړ اسویلي سره تلوېزون بند کړ. سترګې یې تر سرک هاخوا د دویم منزل په کړکۍ کې په سپینې تختې ولګېدلې. ښه ځیر شو. د هلک په لاس کې کاغذ و. د ټلیفون شمېره پکې غټه ښکارېدله. مخامخ نجلۍ په کتابچه کې ولیکله. ژر پناه شوه.

میوند موسکی شو. شاهزادګۍ یې سترګو ته ودرېدله. نوکره به یې بازار ته ولېږله. خپله به یې له کورني ټلیفون څخه ده ته زنګ وواهه. په ساعتونو به غږېدله. دواړه د یو بل په مجلس نه مړېدل. کله به چې نوکرې دروازه وټکوله هغې به وویل «غمازه راغله. د خدای پامان» پخوانیو یادونو یې سینه توده کړه. د دورازې ګړز شو. د میوند زړه ورېږدېد. دا شېوه ګل دکان ته راغی. له خندا شین و. میوند یې په غېږ کې کلک ونیو. ویې ویل:

– ای خانه! ستا د خوښې شی مې راوړي.

هغه وړوکی کارتن له کڅوړې ووېست. پر تکو سرو توتانو د کنګل ټوټې پرتې وې. میوند له خندا شین شو:

– واه واه! د کومه دې کړل؟

– د همکار د باغ دي. ښه ډېر مې بچیو ته امراوړل. خوره! چې تاوده شي خوند یې ځي.

میوند څو توتان خولې ته واچول. دومره تازه او خواږه وو چې په موټي یې خوړل پیل کړل. شېوه ګل کټ کټ وخندل:

– پام کوه! په ستوني کې دې بند نشي.

میوند په یوه شېبه کې کارتن تش کړ. شېوه ګل د شړومبو بوتل ووېست:

– دا هم امغسې یخې دي.

دده سترګې بیا له خوشحالۍ وازې شوې. بوتل یې پر سر واړاوه. په پای کې یې وویل:

– منې په دا ټول کال امدا په خوراک ایساب که.

– د چا سره یې چې خواریې؟ ای خانه! خوشاله شوم چې کار دې پیل که! مقدسپال خو دې نه ځوروي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميوند نه غوښتل چې هغه په خپلو لانجو کې ښکېل کړي. سر يې وښنده:

– ما سره څه کار لري؟ زه خو د کمال شاه دوښمن يم.

– ځه امدا به دې په خير وه. رښتيا، سرتاجې درته ويلي چې کمال شاه چېرته دی؟

– نه. اغه څه خبره ده؟

– پرون مې وليد له. ما ته شک پيدا شو.

د ميوند سږي تنګ او د سا اخېستل سخت شول. شېوه ګل چې ووت، ده سمدلاسه زنګ وواهه. ويې پوښتل:

– اشرفه روکی! سرتاجه خو رشته؟

– نه، څه دې ويل؟

– لږ کار مې ورسره دی. ښه ځه، ما ويلې د کمال شاه نه به خبر نلرئ؟

– دغه حال دی. ته وايې زموږ پلار بلې دونيا ته ام ټلېفون کولی شي؟

هغه کړس کړس وخندل. خو د ميوند د مخ يو رګ هم ونه خوځېد. بيا يې وپوښتل:

– سرتاجه چېرته ده؟

– نه پوهېږم، نه وايي. ګوره کنه! او ته په قارېږې چې څه ورته مه وايه!

– ښه ځه، چې راغله ما ته دې زنګ ووهي!

دا مهال سرتاجه په موټر کې وه. سترګې يې بې واره تاوېدلې. نرۍ پزه يې په ګوتو کېکاږله. موټروان ته يې کړ:

– امدلته ودروه! خدای شته زه لږ ځنډ کومه.

هغه د مستري خانو مخ ته روانه وه. د باغ د لوی او جګ دېوال تر څنګ په فرعي سرک تاوه شوه. سمدلاسه يې مخې ته

د زړو او خيرنو جامو ماشوم ودرېد. لاس يې د سوال لپاره اوږد کړ. وپسېد:

– ترورې! پټ پوليس دي.

سرتاجه لا وارخطا شوه. د باغ د دروازې په سر زړې لوحې ته يې وکتل «شيشکباغ». ويې پوښتل:

– دننه شيشکباغ کې؟

– نه، دغه ګوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی د باغ په کونج کې سګرېټ څکول. داسې یې ښودله چې چا ته منتظر دی. د دوئ خوا ته ځیر شو. سرتاجې ژر حرکت وکړ. د هغه تر څنګ تېره شوه. د عمومي سرک په غاړه په پلې لار روانه وه. د باغ د دېوال په پای کې بل تن شا لګولې وه. په موبایل کې یې کوم شی لټوه. دریم تن وړاندې د لوی پله کټارې ته تکیه کړې وه. د سرتاجې ټول بدن رېږدېده. نری پزه یې د حجاب د پاسه په ګوتو کېکاږله. په خپل بکس کې یې خوشې خوشې لاس وواهه. یو دم بېرته وګرځېدله، چې ګواکې کوم شی رانه پاتې دی. کله چې سوالګر ماشوم بیا لاس اوږد کړ، هغې پیسې ورکړې. د منې په دود یې غټې اوږدې سترګې کېکاږلې.

دا ورځ هم میوند په دکان کې تر غرمې کار وکړ. وروسته یې ماسټر کیلیانې واخېستلې، ووت. دا ځل د ښارګرو د تېر اېستلو لپاره بس ته وخوت. د هغوئ موټر ورپسې شو. میوند په تمځي کې کېوت. یو دم په تنګه کوڅه وتښتېد. شېبه پس دوه منزله ودانۍ ته ودرېد. په سر یې غټ لېکل شوي وو «شاهي مکتب» جګ دېوال ترې راګرځېد. ګرد چاپېر یې کوڅه وه. کورونه، زیارت او مارکېټ یې له مکتب څخه بېلول. دی په کوڅه کې تاو شو. مکتب ته نه بله دروازه وه، نه کړکۍ. د نلونو د چک کولو په پلمه ورننوت. بوډا چپړاسي ورسره و. مګر د پټ ځای نښه یې ونه موندله. په مارکېټ او زیارت کې هم وګرځېد. مازیګر شو. له ځان سره یې وویل «د دې مکتب لاندې خو دی. خو لاره یې چېرته ده؟ څه، د شپې به مکتب ښه وګورم» سترې ستومانه د زیارت په وړوکي انګړ کې کېناست. یو تن له ښځې سره مقبرې ته ننوت. په کاغذ کې پېچلې خواړه یې په تاقچه کې کېښودل. شېبه پس بېرته ووت. میوند سر ځوړند ونیو چې ښځې ته ونه ګوري. سړي غږ کړ:

– ای!

میوند په زړه کې وویل «څه بې ادبه دی. ای څه مانا؟ نه ای وروره، نه ای ځوانه» سر یې جګ کړ. سړي وپوښتل:

– ته دلته څه کوې؟

ده بیا له ځان سره وویل «پردې ته سړی تاسې وایي. چې کېني ځان ورته اصیل ښکاري نور کم اصل. خبرو ته یې ګوره!» ځواب یې ورکړ:

– زیارت ته راغلی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغه ډوډۍ ونه خورې! ملنګ کرۍ ورځ پټ وي. د شپې پيدا شي. ډوډۍ وخوري. زيارت پاک کي. بېرته پټ شي. که څوک دلته وي اغه نه راوځي. او سړی د خدای په لوی عذاب اخته کېږي.

ميوند ته د پيريانو د کوڅې دروغ وریاد شول «لکه چې خبره په امد غه زيارت کې ده» سر يې وخوځاوه:

– سمه ده ښاغليه. نه يې خورم.

هغوئ لاړل. ده ورپسې دروازه بنده کړه. زيارت يې کونج په کونج وکوت. په پای کې يې قبر ته پام شو. تر معمولي اندازې اوږد او سورور برېښېده. شين بخملي ټوکر يې ورڅخه کش کړ. قبر د لرګي پوښ درلود. ده يې د جګولو کوشش وکړ. کلک و. په منځه ملا کې يې په لنډو درز درلود. چپوراست پکې ښکارېده. د قبر شاوخوا يې ولټوله. د قلف په شان سوری يې وموند. کيلي يې ننوېستله. له کړس سره لرګين پوښ يوه ګوته پورته شو. ده پوره جګ کړ. دننه زينه وه. ورکېوت. څراغونه په خپل سر روښانه شول. دی وډار شو «د ملنګ خبره رښتيا ده څه بلا» په تونل کې يې د مکتب په لور په احتياط قدمونه واخېستل. هلته يې هم مکمل کورو موند. د لوی مارکېټ د تاکاوۍ غوندې سهولتونه يې لرل. نه ملنګ و، نه د کمال شاه کورنۍ.

سهار دکان ته روان و. آسمان غورېده. شمال د باران څاڅکي تر چترۍ لاندې په مخ ويشتل. نن يې د کمال شاه د وروستي پټنځي د کتلو هوډ درلود. زړه يې ناآرامه و. که شاهزادګۍ ومومي څه ورسره وکړي؟ او که هغه هلته نه وي بيا به يې چېرته لټوي؟ اوږد مخې ښارګر يې نابېره لاره بنده کړه. او به يې له وېښتانو پر مخ بهېدلې. خو هغه سترګه هم نه رپوله. ميوند ته يې کلکه سپېړه ورکړه. چترۍ شمال يوړه. د شهادت ګوته يې وښنډله:

– بيا پټ نشې!

دده ماغزه وخوټېدل. د حملې لپاره نېغ شو. خو باران يې تپ وو‌ېست. جنګ ګټه نه لرله. يوازې يې ځان ژوبلاوه. غلی دکان ته ننوت. په اورښت کې مشتريان نه وو. څابت شو. وچ مخی ځوان لوند خيشت راغی. په ولاړو يې وويل:

– ای! وتړه دوکان! د يوسفزو د قومي مشر خيرات دی. پخلي وکه!

ځوان بېرته ووت. په ده يې امر بد ولګېد. خو دا ښه موقع وه چې د خلکو ترمنځ له آوازو خبر شي. له خدايه يې غوښتل د شاهزادګۍ په اړه کومه نښه ومومي. دکان يې قلف کړ. دواړه ښارګر په موټر کې سره وښورېدل. دی يې تر څنګ تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. په لویې مغازې ننوت. څارګرو دروازې ته کتل. هغه ځنډ وکړ. ګردمخی پسې ورغی. میوند نه و. مغازې شاته بل سرک ته هملاره لرله. ګردمخي له قهره خپل ورون ته سپړه ورکړه.

د قومي مشر اته منزله کور په لس جریبه ځمکه کې و. د مېلمستون دوه منزله ودانۍ یې ځان ته لار لرله. دولسو پخلیګرو په تالار دوله پخلنځي کې دیګونه باندې کړل. غلي بنګېدل چې ګواکې قومي مشر دولت وژلی، او اته بنځې ترې پاتې دي. غرمه زرګونه کسان خیرات ته راغلل. یوه ډله ځوانان هرکلي ته ولاړ وو. سوالګر یې دننه نه پرېښودل. هغوئ ته یې پاتې شوني او د دېګ د بېخ سوزېدلې وریجې په کوڅه کې کېښودلې. میوند د هر چا خبرو ته غوږ نیوه. هېچا د شاهزادګۍ او کمال شاه په باب څه ونه ویل. هغه په کوڅه کې روان و. تر باران وروسته د ماسپښین لمر خوږ لګېد. چورت یې واهه «څارګر به بیا راته په قار وي» دکان ته له تګ څخه تېر شو. د کور لار یې ونیوله. له رسېدو سره سم هغوئ له کونجه راووتل. دی یې لاس تړلی ماښۍ ته بوت. په کوټه کې یې تر پښې وځړاوه. خلک ورته سرچپه ښکارېدل. زړه یې خولې ته راته. قمر اقبال لښتې ملا ته ور واړولې. د میوند چیغې وختلې. ویې ویل:

– خو ګرځم ورپسې کنه. نور څه وکم؟

قمر اقبال سپېړه ورکړه. د میوند په سترګو کې پل شو. په کوټه کې یې سرچپه تاال وخوړ. قمر اقبال غبر کړ:

– ته د سړي زوی نه یې نو یارو. زما کسانو نه پټېږې.

– تا خو نه وو ویلي چې ځان سره یې ګرځوه. منې اوس مې د شازادګۍ پل موندلی دی.

– چېرته ده؟

– د یو کور تاکاوۍ کې اوسي.

– چېرته، چېرته؟

– زه امدا پیدا کوم کنه.

قمر اقبال بیا لښتې ور واړولې. د میوند زخمونو بې اندازه سوی کاوه. ورو ورو یې د زړه تبنتېدل شروع شول. کله چې یې کوز کړ، ځمکه یې نه احساسوله. لکه په سکروټو چې پروت وي. قمر اقبال وویل:

– بیا دروغ ونه وایې!

میوند مخ ور واړاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې چې دروغ ندي.

– ښه مالومه به شي. نور به دوئ درسره ګرځي.

میوند ژر ژر سر وخوځاوه. قمراقبال ووت. ده د پاڅېدو هڅه وکړه. پښې يې شخې وې. ټول ځان يې سوزېده. کچل کچل روان شو. ښارګروړپسي په موټر کې ورو ورو تلل. دی په درملتون ننوت. هغوئ هم ورغلل. ده دوا واخېستله. او بېړد مخي ته يې د پيسو د ورکولو وويل. ځو هغه اعتراض کاوه دی وتی و. او بېړد مخي پيسې ورکړې. له قهره يې غاښونه چيچل. ميوند تر ځلورو کوڅو وروسته رستورانت ته ننوت. او بېړد مخي وپوښتل:

– دلته څه کوې؟

ميوند زېږ مخ وړاندې کړ:

– ستا وظيفه ده چې ماسره وګرځې. نه چې پوښتنې وکې.

يو ګيلاس تودې شيدې يې ځان ته او يو يو ګيلاس د ميوو اوبه يې دواړو ته فرمايش ورکړ. له شيدو سره يې دوا وخوړله. هغوئ د مېوو اوبه په سر واړولې. او بېړد مخي غږ کړ:

– دا وار د پيسو نه تښتېدلی نشې.

د ميوند پام خپل بدن ته و. دوا ورو ورو اغېز کوله. غلی يې د پيسو بنډل په لستوڼي ننوېست. کله چې د رستورانت د خاوند مخي ته ودرېدل ويې ويل:

– ورکه انډيواله! ماسره يوه روپۍ نشته.

د سرې او بېړد مخ تک سور واوښت. دده جېبونه يې تلاشي کړل. د رستورانت خاوند په غټو غټو کتل. او بېړد مخی مجبور شو چې پيسې ورکړي. دباندې يې ميوند له ستوڼي ونيو:

– ای احمقه! نور دسې ونکې! وژنم دې.

ميوند غلی و. کله چې يې ستونی پرېښود. ده وويل:

– ماښام دی. ما کور ته ورسوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارګر ترې په خندا لاړل. دی په ټکسي کې کورته راغی. د څارګرو موټرېې د دروازې مخ ته ولاړ و. هغوئ موسکي موسکي کېدل. سبا سهار يې د بدن سوخت لا زيات شوی و. خو د ګرځېدو قوت يې په ځان کې ليده. خوشې خوشې يې په پارکونو او سرکونو کې وخت تېراوه. ګرد مخي څارګرو وپوښتل:

– ته څه کوې؟

– منې شازادګۍ لټوم.

– دلته؟

– چېرته يې ولټوم؟

ګرد مخي سوړ اسويلی وکړ. ميوند بيا وخوځېد. غرمه وا وښتله. سيوري ورو ورو اوږدېدل. خو ميوند ګرځېدلو ته دوام ورکاوه. اوږد مخي له مټې ونيو:

– موږ ډوډۍ خورو.

– منې زه ام وږی يم.

– بلا مې درپسې! زه درته ډوډۍ نه اخلمه.

– خپل دوکان ته به لاړ شم.

هغوئ يو بل ته په خپله ژبه څه وويل. وروسته ګرد مخی ورو ګرځېد:

– ځه لاړ شه! موږ درځو. که نه وې د سر نه دې ځوړندوو.

ميوند د هغوئ په نيت کې هيڅ شک نه درلود. نور يې په ځان کې د ګرځېدو زور هم نه ليد. په دکان کې اوږد وغځېد. اشرف ته يې زنګ وواهه. هغه په کمپيوټر کې څه ليکل. د دفتر مخ ته يې خلک په بې پايه ليکه کې خپل وار ته ولاړ وو. يو پکې هاغه ماشوم و چې سرتاجه يې د شيشکباغ څنګ ته له پټو پوليسو خبره کړه. د پلار لاس يې نيولی و. د سړي په خيرنې او بې شيمې څېرې کې د ژوند د دروند پېټي پته لګېدله. اشرف شمېره وکتله. ټليفون يې ولاړې سرتاجې ته ورکړ. بېرته په کمپيوټر کې لګيا شو. ميوند وپوښتل:

– منې تر اوسه ستا زنګ ته منتظروم.

د سرتاجې غټې اوږدې سترګې بې واره تاوېدلې. ژړ يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وی، وبښه! خدای شته بېخي مې د یاده ووتل. نه نه، د اغوئ نه خبره نه یمه.

- رښتیا وایې؟

- نو دروغ وایمه؟

میوند ټلیفون بند کړ. په اړخ واوښت. هڅه وکو یې درد وکړ. زګېروی یې وخوت. هلته سرتاجه چورت یوړه. نری پزه یې په ګوتو کېکاږله. اشرف سترګې ورپورته کړې:

- لکه چې ستا په خبره یې ام باور ونکه.

- امداسې ښکاري.

- دغه حال دی. ای ببو! کار مې پیدا که. چوکیداري ده.

سرتاجه تازه شوه. کاغذونه یې ورڅخه کش کړل. تېزه ووتله. د سوالګر ماشوم پلار ته یې ونیول:

- کاکا! هه، واخله! چوکیداري ده.

سړي په ډکو سترګو دعا وکړه. ماشوم یو دم سرتاجې ته غاړې واچوله. هغې هم په غېږ کې کلک کړ.

مازیګر میوند د ښار په نقشه کې د پاچا وروستی پټنځی کوت. شېوه ګل په بیړه ننوت. پرته له سلامه یې وویل:

- خبره نسکوره ده خانه. فاجعه ده.

هغه په چوکۍ ځان خوشې کړ. چوکۍ شاته په دېوال ولګېدله. میوند په وازو سترګو کتل. شېوه ګل غبرګه کړه:

- ما د هوانه ولیدل. د طلاوو او الماسو کارخانې بندې ندي. کار کوي. ښه په درز کې.

- ښه ده کنه. زموږ حکومت خو په امدغو چلېږي. نور څه لرو؟ منې کاغذ او قلم ام د بل ستوري نه راوړو.

شېوه ګل په پښو ودرېد:

- څه ښه ده؟ زموږ خلک یې شړلي. خبر یې ځوک پکې کار کوي؟ امروتینیان.

- بلا ورپسې! کېنه سر دې ببر دی چې جوړ یې کم!

هغه له کېناستو سره وویل:

- پوېږې طلا او الماس چېرته ځي؟ امروتین ته.

میوند وخندل. د ملګري په اوږه یې پیشبند واچاوه. شېوه ګل لا سور واوښت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای ای خانه! دا ټوکې ندي. وطن اشغال شوی.

میوند دباندې د ښار ګرو موټر ته وکتل. ملګري ته یې کړ:

– منې دا خو ماته په شاهي حصار کې مالومه شوه.

– اح وینې؟ دا به څنګه شي؟ وطن پردیو نیولی.

– نو څه؟ خو یو شی درته وایم. منې که خزانه رانه امروتین ته یوسي.

– خزانه په ټوپک وله! آزادي موهمه ده.

– چې موهمه ده مخالفین ورته شته کنه. د څه دپاره جنګېږي؟

شېوه ګل مخ بلې خواته واړاوه. د ژبې له سره یې چړک ووېست:

– نه کنه...

– څه شی نه کنه؟

شېوه ګل سر په دواړو لاسو ونیو. نژدې یې په بیاتي ګوته ژوبله شوې وه. میوند په څټ کې چوخ کړ:

– لېونی شوې؟ هی!

ملګري یې ژوره سا واخېستله. پاڅېد. ویې ویل:

– ای خانه! زما او ستا اول ځل اشنایي دې په یاده ده؟

– داسې مې په یاده ده لکه دا اوس. په رستورانت کې چې راغلې.

– امغه. ما ویل چې ستا د لارې جګې چوکۍ ته ورسېږمه. خو اوس وایم هر څه نه تېر. د آزادۍ دپاره.

– او منې ماته داسې یې لکه ورور.

شېوه ګل سر وښوراوه. د هغه لاس یې ونیو:

– هو کنه. زه د مخکې خبره کومه.

هغه بېرته کېناست. میوند یې په وېښتو کې ږمنځ ووهله. تېره زنه یې وخوځېدله:

– چې ورور مې ګڼې نو خبره مې ومنه! قرار دې په ځای کېنه!

– څنګه په ځای کېنمه؟ وطن اشغال شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ورته ماغزه وخوټېدل. چوکۍ یې ټېل وهله. هغه وڅرخېدله. ده وویل:

-ځه! واخله ټوپک! ځه!

څارګرو ته یې لاس ونیو:

- اغه دي امروتینیان. وله یې!

هغوئ ته په کتو د شېوه ګل وینه په ایشېدو راغله. تک سور واوښت. لکه لیونی پاڅېد، بېرته کېناست. بیا پاڅېد.

میوند ورته اندېښمن شو. خبرې یې نرمې کړې:

- ته غوبړ کېده! آزادي کلک هوډ، لویه سینه غواړي. هره سختي به زغمې! خو اینسانیت به ساتې! بیا کامیابېږې.

شېوه ګل ورځیر شو. میوند سر وخوځاوه:

- ته د وطن سره د زړه مینه لرې. دا مینه به سمه لاره درښیي. ته لږ صبر!

د مینې په یادولو یې شاهزادګۍ سترګو ته ودرېدله. څېره یې تروه شوه. د شېوه ګل غږ له چورتونو وویست:

- کېنه مړه! بیا دې ګولۍ نده خوړلې. مینه څنګه لار ښیي؟

- په مینه کې نفساني غوښتنې صفر شي کنه. بیا نو ښه او بد داسې روښانه وي لکه سپینه ورځ.

په زړه کې یې وویل «تو لانت! دروغ ویل څونه اسانه دي» خو د شېوه ګل آرامېدو ته خوشحاله شو.

میوند د سهار څلور نیمې بجې ویښ شو. د څارګرو موټر د کور مخ ته نه و. پلې وخوځېد. یو ساعت وروسته شیشکباغ ته ورسېد. د شاهزادګۍ خبرې وریادې شوې «دلته باغوان نشته. نلونه لس ورځې پس خپله او به خوشې کوي. د سیند پلو دروازه خلاصېږي» میوند په ګڼو بوټو کې سیند ته ووت. پورې لوی ځنګل ښکارېده. دی په کونج کې چپ لاس ته وګرځېد. د سیند په غاړه له لوخو څخه د خوسا پاڼو بوی راته. لاسونه یې وربړېدېدل. تومانچه یې وویستله. سترګې یې له لوخو څخه نه اړولې. دروازې ته ورسېد. په ماسټر کیلي یې خلاصه کړه. چټک ننوت. د هوسایۍ سا یې واخېستله. ټول باغ په ناکاره بوټو پټ و. دی منځ ته په نرۍ لارې روان شو. هلته یې د شلو مترو په اندازه پوخ سرک ولید. تر ځمکې یو نیم متر جګ جوړ شوی و. وبنګېد «دا سرک د څه دپاره؟» په باغ کې وګرځېد. ترونو لاندې په دلۍ دلۍ چارمغزو او خوسا انارو وخوت. په پای کې سترې ستومانه د سرک پر ژۍ کېناست. پښې یې وځړولې. چورت یې واهه چې پټنځی نو چېرته دی. څپلۍ یې د جګو بوټو پر سرونو ولګېدلې. ټېل یې وهل. لاندې په دېوال کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فلزي تخته ولیدله. د زنګ ضد رنګ یې درلود. تازه شو. ور کېوت. قلف یې واز کړ. برابرې کوټې ته ننوت. په وینو لړلې وه. له ځان سره وبنګېد «خوشې خلک وېروي» دلته هم په دېوال کې فلزي تخته وه. په قلف یې کیلي ننوېستله. تونل ښکاره شو. په څراغونو روښانه و. دی پکې لوی دهلېز ته ووت. غږیې کړ:

– څوک شته؟

چا ځواب ورنه کړ. خو په فرش باندې د پښو پلونه ښکارېدل. چورتي شو چې اوسني دي که پخواني؟ د دهلېز په پای کې برقي منقل، مېز، ظرفشوی او د لوښو الماری وه. میوند منقل وکوت. ګوته یې وسوزېدله. همدا شېبه ترې کار اخېستل شوی و. زړه یې لکه ډول درزیده. په ښویه وېښتانو یې لاس کش کړ. ښنې سترګې یې په ډار شاته واړولې. په احتیاط سالون ته ننوت. د کوچونو شاته یې کمال شاه او ملکې ولیدلې. له ډاره غونج ناست وو. خو شاهزادګۍ دېوال ته آرامه ولاړه وه. د هغې ګرد سور کمیس هم د عامو ښځو و. د میوند ژامې وربېږدېدلې. ورخیز یې کړ. په یوې سپېړې یې د ملکو څنګ ته واره کړه. ښځې وسونګېدلې. میوند چیغه کړه:

– تا زما مورکۍ ووژله. په اغې ته څونه ګرانه وې، خبره یې؟

د شاهزادګۍ له خولې اخ نه خوت. ژر ژر یې سا اخېستله. بېرته په پښو ودرېدله. میوند بله حمله وکړه. هغه د کوټې د دروازې مخ ته واره شوه. ده بیا چیغه کړه:

– زه به ملامت وم زه. اغې در ته څه ویلي وو؟

شاهزادګۍ پاڅېدله. میوند ټول رپېده. چپ لاس یې په ښویه وېښتانو څټ ته تېر کړ. په ښي لاس یې تومانچه راووېستله. بارکزۍ ملکه یو دم پښو ته وررپېوتله. غومبرور مخ یې جګ کړ:

– زویه! خدای ته وګوره! اغه ملامته نده. ټوله ګونا زموږ ده.

میوند چیغه کړه:

– زه ستا زوی نه یم. کم اصل د اصیلې ښځې زوی کېدی شي؟ آ؟

د ملکې ګرد مخ له ډاره وربېږدېد. شاهزادګۍ منډه کړه. مور یې له مټې ونیوله:

– تانه وګرځمه. دا څه کوې؟ ویمه پاڅېږه!

میوند ټېل وهله. هغه په شا ولوېدله. داځل کمال شاه زارۍ پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- الکه خیر دی! لور مې پرېږده! څو نه پیسې چې غواړې درکوم يې.

شاهزادګۍ پلار ته مخ کړ:

- پلار جانه! ویمه پرېږده يې! مړه به شمه. نور به څه وکي؟ زه نه وېرېږمه.

میوند تومانچه او سر همزمانه وښنډل:

- نه نه. بې غمه اوسه! زه تا مړه کومه نه. ته به امدا اوس ځې، د کم اصله ډم سره به واده کوې! بیا به دې ژوند داسې کم چې په مرګ شوکرو باسې. اغه ستا، دا زما.

سرتاجه له بهره راغله. رنګ يې تښتېدلی و. میوند په تومانچه شاهزادګۍ وتلو ته وبلله. کمال شاه يې مخ ته ودرېد:

- الکه! ته خبره واوره! اصل کې اغې ته بچ کړې.

میوند ته له قهره خندا ورغله. ډیکه يې کړ. د کمال شاه پلن بدن له درونده درب سره په ځمکه ولګېد. شاهزادګۍ په سختۍ ببرته پاڅاوه. هغه له لور څخه لاس کش کړ. برګ شو:

- پرې مې ده، ورکه شه! ما خو دا املته ختموه. تا ویلې مه يې وژنه. داسې يې باسمه چې بیا زما نوم وانخلي. دا دې باسل. تا په دغه پسې پټ پټ ژړل، کنه؟ په ورځو ورځو دې ډوډۍ نه خوړله. قمر اقبال غوندې شازاده سره دې واده ونکه. اغه ام تا ته ښه مېړه و. ام يې ما ته مقدسپال تسلیمول. اوس وخوره نو!

میوند هک پک شو. لاس يې په ښویه وېښتانو څټ ته تېر کړ. شاهزادګۍ ته يې وکتل. هغې سر ښکته اچولی و. په مخ يې د سپېرې ځای تک سور و. دده ټټر کېکاږل شو. سترګې يې سرتاجې ته واړولې. هغې سر وښوراوه چې رښتیا وايي. بیا يې نظر شاهزادګۍ ته لاړ. هغې اوس ژر ژر سا اخېستله. زړه يې ورو ورو ډکېده. ده په سرتاجې چیغه کړه:

- تا مخکې ولې نه ویلې؟

هغې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. په آرامه يې ځواب ورکړ:

- خدای شته زه د اوله خبره ومه چې دوئ دلته دي. قسم يې راکه چې نه دا خبره درته وکمه او نه ځای وښیمه.

د میوند سترګې تاوېدلې راتاوېدلې. سا يې سوزېدله. یودم يې تومانچه خپل سر ته ونیوله. د سرتاجې خوله وازه شوه. شاهزادګۍ سترګې جګې کړې:

- ته ځان وژنې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ککره وخوځوله. شاهزادګۍ بیا وپوښتل:

– ته زما ژوندی په کار یې که مړ؟

د میوند سترګې غټې غټې ووتلې. ځواب یې نه درلود. شاهزادګۍ غبرګه کړه:

– په ما تر تا ډېره سخته وه. خو ستا د پاره ژوندۍ یمه.

میوند په ګونډو شو. سلګۍ یې ووهلې. د تومانچې لاس یې وځړېد. سرتاجې یې په اوږه لاس کېښود:

– څه چې وشو هغه وشوه. اوس په راتلونکي فیکر وکړئ!

میوند د هغې لاس ټېل واهه. د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. سر یې ښکته اچولی و. تېره زنه یې وخوځېدله:

– مانه بې اندازه بد شوي. منې ایځ لاره نشته چې دا جبران کم. زه...

کمال شاه تروه څېره ملکو ته واړوله. شاهزادګۍ د میوند خبره پرې کړه:

– لاره شته.

هغه سرپورته کړ. د شاهزادګۍ ګردې شونډې ورپېدلې:

– ته دغې خبرې ته مه ځورېږه! زما زړه به ارام شي. دا یې جبران.

د میوند د اوښکو بهیر تېز شو. په سلګیو کې وپسېد:

– ته څونه ښه جینۍ یې؟

شاهزادګۍ خوله غوړېته ورنژدې کړه:

– خوشې خو راباندې مین شوی نه یې.

بېرته یې پزه جګه ونیوله. میوند یخ وهل. سرتاجې هم واورېدل. موسکۍ شوه. غږ یې کړ:

– موږ خو خاندو. خدای شته هره دیقه امکان لري دولت دا ځای پیدا کي.

میوند په ورغوي سترګې وسولولې، راوګرځېد:

– منې په ژوند رښتیا باور نشته. ډېر ترې د سبا په طمع ارمانجن تلي. زه غواړم امدا نن یو کار وکم.

د ټولو پام وروا وښت. هغه غبرګه کړه:

– دې سره به ام دوه زړونه خپل آرمان ته ورسېږي، ام به خزانه بچه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ پوه شوه. ځکه يې سترګې ښکته واچولې. ميوند وويل:

– زه غواړم د عالي قدرې شازادګۍ سره واده وکم.

کمال شاه مخ بېرته را وګرځاوه. غږ يې کړ:

– دا نه کېږي. اصل کې پيسې وغواړه! هرڅونه چې غواړې.

ميوند د چا خبرې نه اورېدلې. د شاهزادګۍ په موافقه ډاډمن و. له هغې يې وپوښتل:

– ستا څنګه خوښه ده؟ ته خو وو ايه کنه!

کمال شاه خپله لور په غېږ کې ونيوله. په غاړه کې ننوتې زنه يې وخوځېدله:

– لورې! پلار دې اوس بې وسه دی. هرڅوک يې په ځمکه غورځوي. ته خو يې مه غورځوه!

د شاهزادګۍ سترګې ډکې شوې:

– تانه وګرځمه پلاره! اغه مې هېرېږي؟ چې مريضه ومه تا او مور مې يوه هفته ډوډۍ نه خوړله. ټوله ورځ به په جومات کې ناست وئ. دوعا به مو راته کوله. اخېر زه جوړه شومه تاسې مريضان شوئ.

د کمال شاه سترګې هم ډکې شوې. د لور سر يې ټټر ته راکاږه. شاهزادګۍ په آرامه ګرد مخ ميوند ته واړاوه:

– زه واده نه کوم.

پاچا د هوسايۍ سا واخېستله. سرتاجې ژر ميوند ته وکتل چې اوس به بړک وهي. خو هغه د توقع خلاف غلی و.

شاهزادګۍ سر جګ ونيو. ويې ويل:

– ماته اوس د مور او پلار ژوند موهم دی. ته دوئ ناريالين ستوري ته ولېږه بيا به ګورو.

سرتاجې غږ کړ:

– ته صبر صبر! خدای شته دا خو د ميوند په وس نېخي نده. څنګه به شي؟

شاهزادګۍ په ګرځېدو پيل وکړ. ويې ويل:

– بل کس به پيدا کمه. د خزانې دپاره هرڅوک دا کار کوي.

– وا! نه نو، سره د دونه خبرو بل چا سره واده کوې؟

– زما امدا شرط دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته ته نو بېخي...

شپږ ملکې په سرتاجې برګې شوې. هغوئ دا شرط د ژوندي پاتې کېدو یوازینی چانس وباله. میوند غږ کړ:

– زه یې ناریالین ته لېږم.

د ملکو په څېرو کې د کامیابۍ موسکا خپره شوه. سرتاجې سر وخنډه:

– نه نو، ته دا کار کولی شې؟

د میوند تېره زنه وخوځېدله:

– زما یې هر شرط قبول دی.

د شاهزادګۍ اوښکې وځلېدلې. سرتاجې شا واړوله. وبنګېدله «بیا یې وغولولې»

■■■■■

میوند په رستورانت کې سترګې وګرځولې. دلته به په څاښت کې خلک تل کم وو. خو دومره هم نه. دوو تنو د تشو مېزونو په منځ کې چای څښنه. بل کس د اوږد تخت په پای کې د شوروا کاسه تشه کړې وه. ګوتې یې څټلې. میوند ترې مخ واړاوه چې کانګې یې رانه شي. ګارسونانو له بې کارۍ نه په موبایل کې لوبه کوله. د رستورانت د ځوان او خپټور خاوند په څېرې کې مایوسۍ پخه اړولې وه. آن دده په ننوتلو هم کمه نه شوه. دی یې د تخت تر بله سره په سترګو بوت.

میوند د لویې کړکۍ څنګ ته پلتۍ ووهله. ګارسون په منډه ورغی. ده وویل:

– وړه چاینکه شین چای او دوه ګیلاسه!

د ګارسون په بېړه تګ کې مستي نه وه. مګر د میوند زړه الوت غوښت. دنیا ورته بې حده ښکارېدله. د غچ اخېستلو او زړه تنګوالي ځای امیدونو نیولی و. د شاهزادګۍ په یاد یې د مینې ښپو د بدن غړي تخنول. بیا یې د مینې په جادو باور پیدا شوی و. په ځان کې یې د هر درووند مسئولیت د اخېستلو قوت لیده. د رستورانت شاته په کوڅې کې غرهاري پام واړاوه. شپوه ګل له ټکسي کېوت. ړیره یې ببره شوې وه. ده ته یې لاس جګ کړ. رستورانت ته ننوت.

میوند ګیلاس مخ ته ورکېښود. هغه وپوښتل:

– خانه! ولې دې وویلې حتمن د شا د لارې راشه؟

میوند د رستورانت په مخ کې د ښارګرو سور موټر ته شنې سترګې ونیولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې د قمر اقبال کسانو در ته پام نشي. ماغوندې په لانجه وانه وړې.

– که دننه راشي؟

– نه راځي. د پیسو ورکولو نه وېرېږي.

دواړو پخ وهل. غبرګ سوالګر د کړکۍ ښیښه وډبوله. غېږې کړ:

– خیر وکئ! پرون نه مو ډوډۍ نده خوړلې. خدای مو له هرې بلا وساته! خدای دې...

شېوه ګل لسګون ورکړ. سوالګر دعاګانې وغځولې. ګارسون د مشتریانو د خوشحالولو لپاره پر سوالګر برګ شو:

– ځه ځه! اله اله! په خلکو چای مه خرابوه! اله اله!

هغه یې په ډیکو ډیکو د رستورانت له څنګه وشاړه. د میوند تېره زنه وخوځېدله:

– د خدای لټ دی.

بیا غره هار شو. د خلاصې باډۍ موټر راغی. رستورانت ته یې مواد راوړل. غبرګ سوالګر وځغاستل چې جوالیتوب یې وکړي. خو ګارسون بیا ټېل واهه. خپلو کسانو ته یې د بوجیو د کوزولو اشاره وکړه. شېوه ګل وویل:

– ودې لیدل خانه؟

ګوته یې د ښارګرو له موټر څخه هاخوا ته ونیوله:

– کله دې د تناره مخ ته دونه سوالګر لیدلي؟ هره ورځ بې کاران زیاتېږي.

نورو کسانو دېخواته وکتل. میوند وپسېد:

– غلی غږېږه! ځان ته غم ګورې؟

شېوه ګل هم غږ ټیټ کړ:

– بلا ورپسې! ښه ځه، څه خبره دې کوله؟

– یو کار دی. منې ته یې کولی شې. خو خطر ام لري.

– د آزادۍ خبره ده؟

– نه، ته خو په تشه ګېډه نځېږې.

– نو بل کوم کار خطر لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د زنې په بېرېږ ګوتې وسولولې. میوند سر وړاندې کړ:

– د کمال شاه کورنۍ باید ناریالین ته ولېږو.

د شېوه ګل سترګې راوو تلې:

– وی، ښه؟ شازادګۍ دې پیدا کړه؟

میوند سر وخوځاوه. د ملګري سترګې یې تېرې شوې:

– څه دې ورسره وکړل څه؟

میوند کیسه پیل کړه. شېوه ګل به کله خوله ویته کړه، کله به یې وروځې واچولې. میوند په پای کې وپوښتل:

– کېږي که نه؟

پیلوټ چورت یوړ. د میوند پام تنکیو ځوانانو ته واوښت. ټوکې یې کولې. لاسونه یې اچول. په زوره یې خندل. تا به ویل په دنیا کې هېڅ غم نه شته. په ده ښه لګېدل. د شېوه ګل غږ جګ شو:

– زه وایم چې دولت ولې د الوتکو تلاشي سخته کړې ده. امم، کمال شاه لټوي.

– څنګه څنګه؟

– خاصه قطعه د الوتکو تلاشي کوي. زموږ د قوماندان نه یې د الوتنو د جدول صلاحیت اخیستی دی.

میوند شونډې کېکاږلې. تېره زنه یې وخوځېدله:

– منې دا کار د قمر اقبال دی.

غاښونه یې وچیچل:

– بې غیرته الله یار شاه ورته نه وایي چې زما وطن کې دې څه غوبل شروع کړی.

– هههه، اغه چا ویلې چې پښتون په توپ ورځي، په ټانک ورځي. خو په پیسو نشي ورتلی؟

شېوه ګل غږ بېخي ټیټ کړ:

– الله یار شاه د جاوېد اقبال بې ایجازې تشناب ته نشي تلی.

دباندې د مقدسپالو موټر راغی. تنکي ځوانان وتښتېدل. یو یې ګیر کړ. دوه مره یې وواهه چې ګرېوان یې په وینو شو. ویې غورځاوه، ترې لاړل. هلک په ملاسته ژړل. د میوند هم زړه ډک شو. شېوه ګل غاښونه وچیچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داه! وينې؟ پوهېږې ولې؟ چې خلک په خپل غم کې شي. چې آزادۍ ته يې پام نشي.

ميوند وليدل چې هلک پاڅېد. ګوډ ګوډ روان شو. په زړه کې يې وويل «څه شوکر بنه دی» شېوه ګل سر نژدې کړ:

– هرحکومت چې په خلکو ظلم کوي خانه، په دې پوه شه چې څه ورانې پکې دی. اغه پټوي.

ميوند ته دا خوشې خبرې برېښېدې. لاس يې لکه سپېره په هوا کې وښنده، چې دا پرېږده. ويې ويل:

– زما په خبره فکر وکه! منې يوه لاره خو ضرور شته.

– داه، کلی اوبو وړی و. ملنګ خپله لکړه يادوله.

ميوند موسکی شو. شېوه ګل په هماغې لارې ووت چې راغلی و. دی په فکر کې لاړ چې اوس څه وکړي؟ په طلايي رنګه موبايل کې يې دالوتکو د سوق او ادارې د مشر، ذاکر، په نوم پسې وکتل. پيدا يې نه کړ. اوږد مخي څارګر له دروازې څخه غږ کړ:

– ای خانزاده! پاڅې! مور ته دې ناست يې؟

د ميوند ورته ماغزه وخوټېدل. خو ناچاري وه. موټر ته وخوت. ويې ويل:

– کور ته ځم.

ګردمخي وپوښتل:

– ته شازادګۍ لټوې که مېلې کوې؟

– امدا لټول دي کنه. منې ستا ککره په دې نه خلاصېږي.

هغه تروې وکتلې. ميوند مخ واړاوه. د موټر له ښيښې يې توتکۍ ته پام شو. لکه بلده مرغۍ له دوئ سره برابره په هوا کې روانه وه. ميوند دوه ځله ورته وروځې واچولې. دريم ځل يې مصنوعي موسکا وکړه. د افغانستان د فضايي څېړنو په مرکز کې مامورينو کړس کړس وخندل. د ميوند په خيال کې هم نه راتلل چې دا د ارين بېړۍ کمره ده.

په کور کې چرمي بکس ته کېناست. ګردمخی ولاړو. ده د يادداشت کتابچه وباسله. لوی لاس يې هره ټليفوني شمېره په دقت کتله. بيا بيا يې پاڼې شاته اړولې. د سږي زړه تنګ شو. بهر موټر ته لاړ. ميوند د ذاکر شمېره وختي موندلې وه. له سور موبايل څخه يې ټليفون وکړ. زنګ نه تېرېده. د هغه کور د ښار په مرکز کې و. ورپسې ووت. شېبه پس يې اوږدمخي ته د موټر د درولو امر وکړ. هغه بريک ونيو. کړې يې وکتلې. ده له کېوتو سره بيا امر وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موټر پرېږدئ راځئ! لږ د پښو مزل دی.

اوږد مخې برګ شو :

– موږ ستا د پلار نوکران نه يو . بېرته به زر راځې!

ميوند همدا غوښتل. په چوک کې بې شمېره خلک پر يو کس راتاو وو . هرچا يې مخ ځان ته اړاوه چې ما بوځه. زه ښه خټګر يم. سړی تو به ګار شو . د وتلو لاريې نه موندله. ميوند د ټېلماټېل ترڅنګ تېر شو . پنځوس متره به تللی نه و چې په شين سري کس يې سترګې ولګېدلې. د سرک په غاړه يې خير تولوه. دی تاو شو چې مخ يې وګوري. يو دم يې شنې سترګې راووتلې. دا ذاکر و . زړه يې سخت درد وکړ. تېزورغی. هغه پاڅېد . غېږه يې ورکړه. ده وپوښتل:

– دا ولې دا ؟

د هغه زړه ډک شو . د خلکو ټېلماټېل ته يې اشاره وکړه:

– دوه ورځې الته ودرېدلمه. چا کار ته نه بيولمه. ځوانان شته. ماڅه کوي. مجبور شومه.

– ولې وظيفه؟

– ويې شړلمه. ويلې بوديجه نشته. معاش نشو درکولی.

ميوند عميق نفس واخيست. اوس نو د کمال شاه د انتقال لپاره بله هيڅ لاره نه وه. د ذاکر غږ جګ شو :

– ما خپله په ځان کړي. دوه ښځې مې د بچو سره ناريالين ته ولېږلې. څوارلس ويزې مې ولګولې. ايسته ټولې پيسې په کمېشنکارانو او ټکيټونو لاړې. لا قرضداره شوم. اوس رانه خوشاله ام ندي. دا ښځه وايي اغوئ درته ګرانې وې ودې لېږلې. اغوئ وايي دا درته ګرانه وه پرې دې ښودله. الته مې زامن کار کوي. يوه روپۍ نه رالېږي.

د ميوند په زړه کې خپل بند دکان وګرځېد . وېرېده که ناييتوب وريادکړي په قهر به شي. پوښتنه يې بل ډول وکړه:

– کوم کسب مسب دې ياد ندی؟

ذاکر کږې وروکتلې. ځان يې نېغ کړ. سر يې شخ ونيو :

– زه اصيل مومند يمه. قوم لرمه. عزيز لرمه. عزت لرمه.

ميوند پوهېده چې د هغوئ په زړه کې هم نه ګرځي چې ده ته سپکاوی کوي. سر يې ښکته واچاوه. ذاکر وويل:

– ته دلته څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ورته د کمال شاه د کورنۍ کیسه وکړه. ذاکر وپوښتل:

– کمال شاه څه غواړي؟ چې د ناریالین نه بېرته د مقدسپالو په ضد خلک پاڅوي؟

– هو نو. غلی خو نه کېني. څنگه؟ څوک نه پېژنې؟

– پېژنم. مگر ایڅوک دونه خطر نه مني.

میوند سوړ اسویلی وکړ. ذاکر سر وخوځاوه:

– که زه په خپله وظیفه کې ومه ما دا کار کوه. دخپلو بچو د آیندې دپاره.

د میوند په مغزو کې کړنگ شو «منې چې امدا لاره ده» ویې ویل:

– زه درته وظیفه بېرته اخلم. خو چې خپلې وعدې نه په شا نشې!

ذاکر بیا سر جگ ونیو:

– زه اصیل مومند یمه.

میوند له ډېرې خوشحالۍ د جېب ټولې پیسې ووېستلې. ذاکر سست مخالفت کاوه. ده په موټې ور ومنډلې. په بېرته تگ کې یې سرتاجې ته ټلیفون وکړ. ویې پوښتل:

– د پاچا ماما لور څنگه ده د پاچا ماما لور؟

– بلا نده وهلې مکاره.

میوند موسکی شو:

– ته د اغه شرط دپاره په قاره یې؟ اغه پوېږدله چې زه یې منم.

– خدای شته ځینې ښځې سړي داسې غولوي لکه ماشومان.

میوند کړس کړس وخندل:

– ته سبا د جوماتونو د کومک ادارې ته راشه! سترملا صیب ته به ووایو چې یو کس ته کار بېرته ورکي.

– پلار مې؟ اغه چاته نه واسطه کېږي. که د اشرف په وس کې وي وبه یې کي.

میوند سبا دکان خلاص کړ. ترڅه ځنډ وروسته یې شامپو او مخپاک په پلاستیکي کڅوړه کې واچول، ووت. دروازه یې قلفه نه کړه. په ښویه وېښتانو یې لاس د څټ زخم ته یوړ. په موټر کې ناستو څارگرو ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– یارانو! داسې وکئ! یو دوکان ته گورئ! بل ماسره حمام ته لاړ شئ! شا به مې وسولوئ!

اوږدمخي ټېل واهه:

– ورک شه ډمه!

– غوصه کېږه خو مه!

میوند دا وویل، ترې روان شو. د هغوئ له ستړگو پناه یې ټکسي ونیوله. د جوماتونو د کمک ادارې په کوڅه کې گڼه گوڼه وه. د خیرنو بدنونو بوی یې په سږمو ولگېد. دوو تنو یو بل تر گرېوان نیولي وو. هر یو ویل زما وار مخکې دی. نورو د خلاصولو کوشش کاوه. میوند یې شا ته تېر شو. لوی تالار ته ننوت. هلته شور کم او د عطرو بوی و. سترملا د ښیښو په کوټه کې له څو تنو سره مجلس درلود. په کړکیو کې ماموړینو له مراجعینو سره خبرې کولې. سر تاجه د دېوال څنگ ته له چوکۍ پاڅېدله. دواړه د اشرف مېز ته ودرېدل. هغه په کمپیوټر کې نومونه لیکل. میوند د اشنایانو لېست ورکړ چې ثبت یې کړي. ویې پوښتل:

– ای انډیواله! هرچا ته پخوانی کار بېرته ورکوئ؟

– پخوانی د کومه شي؟ زیاتره د کسبونو شاگردي ده. چې استاذ شي، یا خپل دوکان خلاصوي. یا شریک کېږي.

میوند شاته شو:

– نه ولا. زما اشنایان که ماموریت یا دېقاني وي کوي یې. جوالیتوب ام کوي. خو کسب مسب نه کوي.

سرتاجې غږ کړ:

– گدایي ام کوي.

هغه په سږمو کې وپشېدله. په کمپیوټر کې لېستونو ته یې گوته ونیوله:

– دا ټول غیرتي دي. په خپل وطن کې په کسبونو شرمېږي. بل چېرته تشنابونه ام پاکوي.

اشرف کټ کټ وخندل. میوند کوڅې ته وکتل. خلک شېبه په شېبه زیاتېدل. بېرته یې اشرف ته مخ کړ:

– انډیواله! هرڅنگه چې کېږي زما یو اشنا ته به خپل کار بېرته ورکوئ!

– څه کار دی؟

– د الوتکو د سوق او اداري مشري. نه کېږي به راته نه وایې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشرف پخ وهل:

– دغه حال دی. خلکو ته چپړاسي توب نه رسي.

د میوند ورته ماغزه سرچپه شول:

– ویت ویت مه کېږه! چې دونه نشئ کولی نو ستاسې کار څه دی؟

سرتاجه د هغه بې نزاکتۍ ته حیرانه شوه. د اشرف هم خندا وتښتېدله. ویې ویل:

– ته ولې په قاریې؟ راتلونکي کې به وشي. دونیا په امید خوړل شوې.

– امید خېټه نه مړوي. او راتلونکی څه مانا؟ سبا؟ بل سبا؟...

– دغه حال دی. په کال کې ام چې وشي ټوپۍ اسمان ته واچوه!

میوند سوړ اسویلی وکړ:

– سم وو ایه نو چې نه یې کوم!

اشرف سرتاجې ته سر وخوځاوه چې دا څه وایي. خو میوند په خپله خبره کلک و:

– ستاسې خو په وس ده. که په حکومت فشار راوړئ سبا کارونه بېرته ورکوي.

اشرف ګردې وړې سترګې ور واړولې:

– هه، اغه وختونه باد یوړل.

میوند په ډېر امید راغلی و. مړاوی شو. په ټټر کې یې دروند والی احساس کړ. بیا یې جموجوش ته وکتل. یو دم تېز روان شو. د شامپو او مخپاک کڅوړه یې زنګېدله. د پلاستیک شرپه هار خوت. سرتاجې او اشرف په سترګو بدرګه کاوه. هغه په کوڅه کې په دېوال جګ ودرېد. نارې یې کړې:

– ای ورونو ای! اورئ؟

ټولو مخونه ور وګرځول. سرتاجې او اشرف د کړکۍ نه کتل. سترملا یې هم څنګ ته راغی. میوند وویل:

– تاسې غلي شئ! وایم سترملا صیب خو موږ او تاسې ته کوشش کوي. خو کارونه دونه ندي چې هر چاته ورسېږي. منې چې چاته رسېږي ام، خدای خبر چې کله.

ډنګر ببر سري کس د چرسیانو په انداز غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو ته څه زموږ په زخمونو مالګې دوړوې؟

میوند آوازلا جګ کړ، چې د کوڅې په پای کې هم واورېدل شي:

– زه وایم خلک د نن او سبا نلري. بچي یې وږي دي. کارونه باید زرپیدا شي. او کارونه تیار د دولت سره شته.

یوتن لاس وښوراوه. چیغه یې کړه:

– ته لېونی یې. کمپنۍ تړل شوي.

– ندي تړل شوي کنه. تاسې یې شړلي یئ. خلاص.

یو سراسري زوږ پورته شو. ده چیغه کړه:

– ای! منې چې وغواړئ په زوره خپل کارونه اخېستلی شئ! په رضا یې ګوره څوک نه درکوي.

چا ویل نه کېږي. چا ویل هسې لګیا دی. خو اکثرو پوښتل چې په زور کارونه څنګه واخلو؟ میوند وویل:

– راځئ ټول بېکاران خبرکو! سبا نه، بل سبا نه، دریم سبا مرکزي واټ ته راټول شو. ټولو ته وواییئ څه چې لرئ درسره یې راوړئ! که حکومت د زوره کار اخېسته موږ تې څه کم یو.

د «ژوند ژوند» او «زنده باد» نارې شوې. میوند غوښتل لاړ شي. سرتاجه یې مخ ته ودرېدله:

– خدای شته ځان دې په بلا ککړ که.

– مکوه! یا به وخورو ککړی یا به کامران شو.

– په دولت دې زور نه رسي.

– ته به یې ګورې.

میوند روان شو. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. ورباندې غږیې کړ:

– اوس نو پټ ګرځه!

– منې که ابخ وشي. د اغوئ زه په کاریم. شازادګۍ ورته پیدا کوم.

کټ کټ یې وخندل. سرتاجې وویل:

– خیر دی! دا یوه خبره زما ومنه!

ده په تېر لاس کېښود:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په سترګو.

میوند خوشحاله و. اول ځل یې د دومره خلکو مخې ته وینا وکړه. هغوئ هم ومنله. بله ورځ به د مظاهرې مشري کوي. د ټولنیزو اړیکو په پوهنځي کې یې لوستي وو چې رهبر همدا سې وي. د غرور احساس یې کاوه.

دوو څارګرو ساعت ته وکتل. ګردمخی له موټره ووت. دده دکان ته یې سر ددننه کړ. تش و. ټلیفون یې را واخیست. ده ځواب ورکړ:

– منې بل ښار کې عاجل کار پیدا شو. چې را غلم بیا غږیږو. خیر دی اغه دوکان قولف که!

موبایل یې بند کړ. ګردمخي ځمکه په لغته ووهله. په خپله ژبه یې کنځلې وکړې. بیا بیا یې زنګونه ووهل. میوند په بس موټر کې ناست و. ټلیفون ته یې کتل. په شونډو یې موسکا ګرځېده.

هغه د ښار په بل سر کې د نایي دکان ته ننوت. ماما یې کلکه غېږه ورکړه. دی په پسخانې کې د زړو چوکیو تر څنګ په یو ازینۍ نالۍ وغځېد. څه نایان چې یې پېژندل ټولو ته یې زنګ وواهه. ورځخه یې وغوښتل چې خلک له مظاهرې خبر کړي. وچ هډور سلطان له بیاتي او ږمنځ سره د اوږد سري ځوان شا ته ولاړ و. په ټلیفون کې یې میوند ته وویل:

– خیر دې وي.

د موبایل د بندولو تڼۍ یې ووهله. سمدلاسه یې مشتري ته مخ کړ:

– خبر شوې؟ دریم سبا ټول بې کاره شوي خلک مرکزي واټ ته راوځي.

ځوان په هنداره کې خپل پیکی کوت، چې سم جوړ شوی که نه. ویې پوښتل:

– څه خبره ده؟

– غواړي د دولت نه خپلې وظیفې په زوره واخلي.

– رښتیا وایې؟ زه ام ځمه.

د ښار په بل سر کې تورکي مسلم پاچا سپینږیري مشتري ته همدا خبره وکړه. مشتري برګ شو:

– الکه ته په دې خبرو نه پوهیږې. غلی کېنه! دا ټولې دسیسې دي.

بل ځای رازق د ځان غوندې د چاغ هلک ږیره په برقي ماشین اخیستله. په نري غږ یې وویل:

– مظاهرې ته راځې ورور؟ خلک دولت نه خپلې وظیفې بېرته غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يره زما پلار خو پېژني کنه. وګورمه چې اغه څه وايي.

د حمام د څنګ په دکان کې د شناوي ږيري نايي د ګنجي مشتري وېښتان بياتي کول. ويې ويل:

- اغا صيب! د حق طرفدار خو يې کنه؟

ګنجي خپل غومبرور مخ ور واړاوه:

- کبير لالا شک لرې؟

د کبير شناوي ږيره بيا وخوځېدله:

- ښه نو دوه ورځې پس دې يو ځای ته بيايمه.

تر سبا پورې د مظاهرې ګنګوسه په ټول ښار کې خپره شوه. ميوند په پسخانې کې پر نالۍ ناست و. په ټلېفون کې يې چاته د مايک او لوډسپيکر د بندو بست سپارښتنه کوله. پکولي ماما يې چای او پنير راوړ. له سګرېټه يې لوخړې وېستلې. دسترخان يې وغوړاوه. توده ډوډۍ پکې وه. ميوند په ګيلاسونو کې چای واچاوه. ماما سپينې وروځې بره کش کړې. سپين برېتونه يې ورپېډل:

- الکه! دادې څه غوبل جوړ کړی. د مظايرې څه خبره ده؟

ميوند موسکی شو. د پنېر مړی يې په خوله ومنډله:

- مکوه ماما! منې چې ډب نه وي ادب نشته.

- داه! دی اوس خلکو ته ادب ښيي. ادې دې پېژندلی وې. ته رښتيا کمقل يې. تا پورې څه؟ خپله ګوزاره کوه!

د ميوند چورت خټه او زړه ډک شو. ګيلاس يې کېښود. ويې ويل:

- منې که اغه ژوندی وه امغسې مې کول.

- ښه د اغې دې منله زما نه منې؟ خفه دې کړمه.

ميوند د ماما مخ ځانته وګرځاوه. د شاهزادګۍ د شرط کيسه يې وکړه. ماما تر چورت وروسته سپين برېتونه ورپول:

- څه وخت مظايرې ته ځو؟

ميوند يو دم غاړۍ واچوله. لاسونه يې ورښکل کړل. په تګ کې يې وويل:

- تر بل سبا دونه کارونه دي چې ډوډۍ ته ام وخت نه پيدا کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریمې ماښې کې قمر اقبال پر دواړو څارګرو برګ و. د امروتین په ژبه یې میوند میوند یادوه. هغوئ ځوړند سرونه ښورول. ده د دروازې له درز څخه تالار ته وکتل. د پولیسو افسرانو یو په بل پسې سرې چوکۍ ډکولې. اکثرو د مقدسپالو یونیفورم درلود. تلوېزوني کمرې په پای کې ولاړې وې. په دریځ کې سپینه لویه چوکۍ ښکارېدله. د کمال شاه طلایي او د سترملا شنه څېره نه وه. هغه یې د امروتین ستوري پر لوی شتمن پلورلې وې. خو مقدسپالو ویل د دوئ پاچا ملنګ سړی دی. ډېر جړک او بړک یې نه خوښېږي. الله یار شاه له دروازې څخه راووت. ټول تیار سي ودرېدل. د پاچا وړوکی ځان په لویې چوکۍ کې ډوب شو. پر وړوکي مېز باندې مایکروفونونو ته یې خوله نژدې کړه:

– د غنمین غیرتي او خپلواک ولس ته سلام!

په تالار کې د تکبیر نارې شوې. الله یار شاه دوام ورکړ:

– ورونو! د اسلام دښمنان زموږ کامیابي نشي زغملی. اغوئ په کمپنیو حملې کوي چې مسلمانان بې کاره شي. دین ته سپکاوی کوي. اوس غواړي په مظاهرو مو وویروي. دوئ دې په دې پوه شي چې موږ ولږه تېرولی شو. خپل ځانونه او اولادونه قربانولی شو. خو دین ته سپکاوی نشو زغملی. موږ به یې دسیسې شنډوو.

په تالار کې چکچکې شوې. پاچا ګوته وځنډله:

– ټولو دښمنانو ته ووایئ چې دلته غیرتي قومونه دي. اڅکزي، اورکزي، وزیر، خټک، خوږیاڼي، خروټي، اندړ، پوپلزي او ډېر نور. د دوئ په یوه ناره جهان لړزېږي. دوئ د دین دپاره د سر او مال نه تېر دي. موږ به نن وي که سبا ستاسو ګوډاګیان ماتوو. او تاسې به هم ورسره د تاریخ تورې کندې ته غورځوو.

په تالار کې شور شو. د څنګ په کوټې کې پر چوکۍ ناست جنرال سر ښکته اچولی و. ګوته یې د غومبري او شونډې پر پخواني زخم سولوله. جاوید اقبال د مېپلي په شان وړه پزه ور نژدې کړه:

– تاسې مو ددې دپاره د کورنیو چارو وزیر ټاکلي نه یئ چې شخصي خواهشات پوره کئ. زموږ مالي زېرمې دومره ایضافه ندي چې بې باکانه یې باد ته وسپارو. کله چې زموږ له مالي ملاتړه برخمن یاست نو د قرار داد ټولې مادې به په بالقوه ډول په ځان تطبیقوئ!

وزیر شکېدلی مخ پورته کړ:

– بې غمه اوسئ! دا ډم به در ته ټوټه ټوټه راوړمه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تالار کې دوامداره چکچکو د دوئ پام واړاوه. هلته پاچا د لويو رهبرانو په شان د لاسونو په خوځولو په هماغه دروازه ووت چې راغلی و. ژورنالستان هم لکه پيريان ورک شول. د کورنيو چارو وزير په جګ سر او مضبوطو ګامونو تالار ته راغی. شکېدلی مخ يې افسرانو ته واړاوه:

– زما د پرې ندي يادې. دونه وايمه چې دا مظايره چيان امغه د کمال شاه کافران دي. د دوئ وهل ثواب لري. ګورئ رحم پرې ونکئ! که نه په تاسې بيا نه خدای رحم کوي، نه دولت. ځئ نو خپلو کارو ته!

د ښار په بله برخه کې سرتاجه له موټره کېوتله. په ټيټ سر د مستري خانو له مخې تېره شوه. فرعي کوڅې ته وګرځېدله. سوالګر ماشوم ورته لېرې ولاړ بادام وښود. سرتاجې سترګې کېکاږلې چې خپل سړی دی. بادام هغه وليدله. باغ ته ورپسې ننوت. سرتاجې په ځمکه سترګې ګرځولې. په احتياط يې په نری لارې قدم اخېست. دی وپسېد:

– اخله نو. تا خو ويلي دلته شيشکې نشته.

هغې غتې سترګې شاته واړولې. په ملا نېغه شوه:

– دروازه بنده که! شيشکې د پښو لاندې نه وي هوښياره. لړمان مې کتل.

بادام پخ وهل. اوږده ږيره يې وريږدله. هغه جدي شوه:

– دې کې نو څه خندا ده، آ؟ چې وره ومه د پلار مې انډيوال و. امد غسې باغ يې لره. زه پکې ګرده ګرځېدلمه. ګورمه لړم مې د کميس لاندې په ملا روان دی. وی، چې رایاد شي ولړزېږمه. څو ځله مې لاس که. منګولې ته رانغی. ما ځان وڅنډه. اغه ټک وهلمه. ايسته مې چيغې کړې. اغوئ هر څو نه ولټوه. پيدا نشو.

بادام بيا له خندا شين واوښت. سرتاجه برګه شوه:

– چې دا تا ټک وهي زړه به مې يخ شي.

له عمومي سرک څخه د پوليسو د موټر غږ راغی. د بادام خندا ورکه شوه. ويې ويل:

– په ما د لړم زهر نه ځي. چې پوليس مو ګير نکي.

سرتاجې غټې سترګې ور واړولې. د بادام اوږده ږيره وخوځېدله:

– زه يې يو وار دونه وهلی ومه. يوه هفته بيستر ومه.

سرتاجې نری پزه په ګوتو کېکاږله. په سترګو کې يې اندېښنه وبرېښېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه دې کړي وو؟

بادام پخ وهل:

- اوس په کوزدې پښېمانه نشې.

- کېږمه.

- اخله نو. اسې خبره نه وه. يو الک سره مې جنګ کړی و. ورور يې پوليس و.

سرتاجې د هوسايۍ ساه واخېستله. سر يې جګ ونيو. تېزه روانه شوه. ويې ويل:

- خدای شته تاسره د لړم نه ام نه ويرېږمه.

بادام خوږې خوږې ورپسې کتلې. دواړه د کمال شاه پتنځي ته ننوتل. کله چې بېرته ووتل، بادام وپوښتل:

- په ما مو څنګه باور وکه؟

- دېخواته راځه! لاره د قطارو ونو منځ کې ده. دا ميوند ويلې بادام درسره بوځه.

- او ته؟

- ما څه کوې؟ خدای شته د ځانه په تا زياته ډاډه يمه. خو د اشرف لېوني نه وېرېږمه.

- ولې نو راسره واده نه کوې؟ وېره به ام ختمه شي.

سرتاجه په نرۍ لاره کې ودرېدله. ګرد مخ يې ورتاو کړ:

- بس دغه دې ورانه وکړه.

هغه د باغ د دروازې په لور تېزه روانه شوه. د بادام مړاوی غږ جګ شو:

- اخله نو.

د ښار مرکزي واټ د موټرو په مخ بند شو. يوازې يو باروړونکی ګاډی د سرک منځ ته راغی. په خلاصه باډۍ کې يې د وينا لپاره دريځ ښکارېده. ډله ډله خلک مخامخ درېدل. د چا په لاس کې سوټی و، د چا چاړه. يو نيم تومانچه اړوله رااړوله. مست مست کېدل. په څو دقيقو کې پر سرک د پښې اېښودلو ځای نه و. له نژدې ودانۍ څخه ميوند رااووت. چکچکې شوې. هغه د موټر باډۍ ته وخوت. دريځ ته ودرېد. په واټ کې يوازې سرونه ښکارېدل. هوا توده او د خولو بوی و. ده د جيګرې کميس تڼۍ خلاصه کړه. تر سلام وروسته يې په مايکروفون کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورونو! موږ د مجبوریته راغلي یو. منې که د ایچا سره بدي لرو. زموږ دوښمن ولږه ده. تنکي ماشومان راته ژاړي. څه نشته چې ورېې کو. مجبوریو سوال وکو. ښه چې ټول سوالګر شو څوک به خیرات راکي؟

ځینو وخندل. یوتن غږ کړ «دولت امدې ته اینښې ده» میوند ورته سر وخوځاوه. آوازیې لوړ کړ:

– چاروا کې دې دا خبره په خلاصو غوږو واوري! موږ کمزوري نه یو. هرڅه کولی شو. چانه اېضافه شی نه غواړو. موږ ته دې خپلې وظیفې بېرته راکي! امدا نن! او اخلو یې. که په زور وي که په رضا.

له یوه سره تر بله سره یو بې ساری شور جګ شو. ټولو یې خبره تایید کړه. د واټ د دواړو خواوو د وداني پر بامونو پولیس پیدا شول. د ماشیندارو خولې یې د مظاهره چیانو په لور واړولې. میوند هغوئ ته لاس ونیو:

– دوئ موږ په ټوپکو ډاروي. که دونه نران دي راکته دې شي!

د خندا زوږ ټوله فضا ونیوله. خو د ماشیندارو ضربو خندا په کریکو بدله کړه. هرې خواته منډې شوې. یونیم کس پر پولیسو ډزې وکړې. هرچا د ژغورنې لار لټوله. زخمیان تر پښو لاندې شول. مرمیو دریځ سوری سوری کړ. د میوند ماما ولوېد. ټټریې په وینو شو. ده ژر پورته کړ. ماما زګیروي کول. سپین برېتونه یې وخوځېدل:

– ما پرېده! تښته!

خو میوند کله پرېښود. په شا یې کړ. ماما د ځان ټینګولو لپاره دده مخ ونیو. د میوند په دماغ د وینې بوی ولګېد. سر یې وځنډه چې لاره ووینې. ماما خپلې منګولې د خوریه غاړې ته وښویولې. دده مخ په وینو لړل شوی و. مخامخ روغتون ته یې منډه واخېستله. له رسېدو سره یې نارې کړې:

– اله کومک وکئ! زخمي دی. کومک وکئ!

څوک نه و. نور مظاهره چیان هم ننوتل. د شا له دروازې وتښتېدل. میوند خپل ماما په چوکۍ کېښاوه چې ډاکټر راولي. پر زینه دوه تنه مقدسپال کوز شول. پر دوئ یې ډزې وکړې. میوند د ستنې شاته پټ شو. ماما یې بیا ولګېد. بې روحه جسد یې سوړ له چوکۍ پرېوت. ده ورته وژړل. تومانچه یې ووېستله. په مقدسپالو یې ډزې وکړې. هغوئ د دېوال پناه ودرېدل. ده د ودانۍ د شا دروازې ته منډه واخېستله. په کوڅه کې تاو شو. په وینو لانده لستوڼي یې بډ وهل. سرک ته ووت. پولیسو مظاهره چیان موټرته اچول. ده په پلې لار د ګوتو په څوکو منډه واخېستله. چې د پښو دربهار یې جګ نه شي. د دوو ودانیو ترمنځ لارې ته ننوت. یودم ودرېد. څلور مقدسپال په بل سر کې ولاړ وو. مشر ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته اشاره وکړه. دی له ځایه ونه خوځېد. یوتن د ټوپک خوله ور واړوله. ورسره سم شاته د به شکله موټر د کوټې خوله بنده کړه. د تېښتې هېڅ لار نه وه. د میوند سا سوزېدله. تومانچه یې په لاس کې کېکاږله. غوښتل یې کار ترې واخلي.

د موټر دروازه خلاصه شوه. موټروان د مقدسپالو په یونیفورم کې و. د کوټې د بل سر کسانو ته یې غږ کړ:

– الکه! دا خپل سړی دی.

هغوئ په شک وکتل. میوند هم حیران شو. موټروان سپین پکول لېرې کړ. ببر سر یې ښکاره شو. ده ته یې کړ:

– راپورته شه! کېنه!

دا هماغه سپینږیری و چې دوئ په ماښې کې له اعدامه بچ کړ. میوند وخوت. موټر د ټایرونو له خرپس سره حرکت وکړ.

سپینږیري وویل:

– زه چې خبر شومه ما ویلې الک دی، نه پوهېږې. څو مې ځان در رساوه مظایره شرو شوې وه. پولیسو چې ضربې وکړې ما دوربین کې کتل. ته د بخواته راغلې. په ککړ مخ کې دې خیر و. چا ونه پېژندلې.

میوند په هنداره کې وکتل. لستوڼی یې په مخ وسولاوه. په مغزو کې یې لا هم د زې او چیغې وې. یو مهال سړي موټر ودراوه. ویې پوښتل:

– چېرته دې بوځمه؟ زړوایه چې دا موټر مې تښتولی دی.

– منې د ښاره مې وباسه!

موټر بیا وخوځېد. میوند ترې په ځنګله کې کېوت. مننه یې وکړه. سړی موسکی شو:

– اوله نیکي تا کړې. یوځل ام نه، دوه ځلې. زه چې لس واره وکم ایله سر په سر شو. یوولسم وار په مننې ارزي.

هغه کټ کټ وخندل. میوند سر وڅنډه:

– نه ماما. په یاد دې دي؟ اته لس کاله مخکې یو کس موټر وهلی و. چا وینه نه ورکوله. تا ورکړه.

د سړي سترګې تنګې شوې. میوند غبرګه کړه:

– اغه زما پلار و. او ماشوم چې ورسره و، زه وم. نو زه ستا پوروړی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په خندا تندي ته ټس ورکړ. موټر روان شو. میوند ټلیفون را واخیست. زنګونه یې ووهل. سلطان، رازق، مسلم پاچا او کبیر ژوندي وو. ما سپښین برابره ډله جوړه شوه. د مخالفینو سمڅو ته پلې وخوځېدله. په لاره کې رازق وویل:

– ما مې بچو ته پیسې پرې نښودې. څنګه به شي ورور؟

میوند غږ کړ:

– خپل خپلوان به لرې کنه؟

– اېڅوک نلرم.

د هغه ستونی ډک شو. ماښام سمڅو ته ورسېدل. جګ او غبرګ شیخ کلام په تورو جامو کې ورووت. هر یو ته یې غاړه ورکړه. د نرۍ فیشني لونګۍ شمله یې د میوند په مخ ولګېدله. د پاچاهانو عطر یې وهلي وو. هغه مخامخ ودرېد. د غولک لاستي په شان ږیره یې وریږېدله:

– زما مسلمانو ورونو! د دین خدمت ته په خیر راغلئ! ما ته خلیفه رازق ستاسې د مظاهرې ویلي وو.

رازق سر وخوځاوه. میوند وویل:

– منې ډېر بې رحمه یې ووژلو شیخ صیب. اینسان او مسلمان داسې نه کوي.

– غم مکوئ شابه! ستاسې د شهیدانو غچ به اخلو. دین او وطن به هم ګټو.

دوئ ستړي وو. ځانته سمڅه یې ورکړه. په برق روښانه وه. د پلاستیکي فرش شاوخوا پرنالیو وغځېدل. شېبه پس کبابونه او کړایانې راغلې. میوند پا نه څېد. زړه یې له خفګانه پرسېدلی و. هم یې د شاهزادګۍ د شرط د پوره کولو پلان سر وخوړ، هم نژدې کسان لاړل. سهار یې ورته جامې، لونګۍ او کاغذپېچه وسلې راوړې. میوند دومره ژر باور حیران کړ. رازق په نري غږ وویل:

– تا اوس هرڅوک پېژني ورور. او دوئ خو زما مشتریان ام دي.

په دنګو ونو پټ میدان ته راغلل. د تسمه اندامونو استاد د وسلو د چلولو او د لاس د جنګ چلونه ورښودل. تر غرمې ښه ستړي شول. لندې جامې وریسې نښتې وې. په خوړ کې یې مخ او لاس تازه کړ. پر پلاستیکي فرشونو وغځېدل. چاغ رازق وبنګېد «له شلومبو یې پرېز کړو ورور» ټولو هررر وخندل. ببر ږیری ټیټکی ځوان راغی. غږ یې کړ:

– ستړي مشئ زما ورونو، ستړي مشئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول بېرته کېناستل. رازق پا نه څېد. ځوان د سپينې لونګۍ شمله له غاړې تاوه کړه. موسکی شو:

– ورونو! امدا اوس ملايکې الله پاک ته ستاسې صفتونه کوي. وايي دا دې د ټولو نه ښه بندګان دي.

هغه يودم په ژړا شو:

– الله ناراضه دی. په دين يې خپله مسلمانان ملنډې وهي. ته دې ته ګوره! مقدسپال عياشي روا ګڼي عياشي.

سلګۍ يې ووهلې. ميوند غوښتل تسلي ورکړي. مګر هغه يودم غلی شو. سترګې يې په شمله پاکې کړې:

– ورونو! زموږ وظيفه بې حده سخته ده. خلک کافران مسلمانوي. موږ مسلمانان مسلمانوو. کافران تې ښه دي. په اسانۍ دعوت مني. دوئ وايي زه تا نه ښه پوهېږم. نو ام ددوئ په مسلمانولو کې ثواب ډېر دی، ام وژلو کې.

غږ شو چې غرمنۍ تياره ده. مګر ميوند چورت وړی و «دا سړي موږ ته څه ويل غوښتل؟»

سوالګر هلک د شيشکباغ څنګ ته پر خپل ځای ولاړ و. په فرعي کوڅه کې په سپينه ورځ چوپه چوپتيا وه. نابېره د پوليسو موټر دا چوپتيا دړې وړې کړه. د باغ د دروازې مخ ته ودرېد. هلک هم ور روان شو. د پوليسو قوماندان له موټره ووت. په خلاصه باډۍ کې ناستو ملګرو ته يې غږ کړ:

– راځئ کنه! تاسې بايد مانه زړور اوسئ. زه نوی يم.

ملګري يې يو په بل کې ننوتل. يو هم کې نه وت. قوماندان برګ شو:

– هی بې غيرتو! په تاسې به يې ام ډزې کړې وي چې زوی مې پيدا شو.

هغه کټ کټ وخندل. دروازې ته ورغی. ماشوم د سرک بلې غاړې ته ودرېد. لاسونه يې د لويانو غوندې د چليپا په ډول پر ټټر ونيول. قوماندان پاس د شيشکباغ لوحې ته وکتل. خپلو ملګرو ته يې مخ کړ:

– هه، اوس به در ته ثابته کم چې شيشکه ميشکه نشته.

زړور يې کيلي د قلف سوري ته برابره کړه. يودم ګړبه هار شو. دروازه ورېږدېدله. د ښځينه غږ په شان سونګس جګ شو. قوماندان شا ته ټوپ کړ. په ځمکه ولوېد. رنګ يې پک والوت. په منډه موټر ته وخوت. پوليس لاړل. ماشوم هم وتښتېد. دننه په تاکاوۍ کې کمال شاه له دوربين څخه سترګه لېرې کړه. موسکی مخ يې بادام ته واړاوه:

– خير و خيريت دی. اصل کې ماشين اوس ام کار کوي. دروازه يې ښه ولړزوله.

د بادام زړه هم آرام شو. د ميوند د مظاهرې کيسه يې وکړه. د شاهزادګۍ سترګې غټې غټې راوتې وې. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه پوهېږم. له سیاست سره یې نه لګېدله. ولې یې داسې وکړل؟

– اخله نو. ستاسو د شرط دپاره کنه. چې خپل اشنا په دولت په زوره مقرر کي.

کمال شاه سر وخوځاوه. د غاړې پوستکی یې وشړېده:

– آفرین! چې اغه ونشو، پرېده چې مخالفینو سره په دولت حملې وکي! چې شاهي حصار بېرته ونیسو. ورته وایه جنګ مه پرېده! پیسې زه درکومه.

ملکو سرونه په تایید وښورول. شاهزادګۍ بادام ته کړ:

– ته راځه! د چای پیالې راوړو!

په پخلنځي کې له چاینکې تېپونه ختل. هغې برقي منقل بند کړ. وچ چای یې له الماری‌ واخېست. ویې پوښتل:

– میوند الته پاتې کېږي که بېرته راځي؟

– پاتې یې وبوله.

– سمڅو کې ماران نشته؟

– اخله نو. سمڅه خو وي د مارانو او ځناورو ځای.

– اوح زما ربه! ورته ووایه راځه! خدای به بلا لار پیدا کي.

– سرتاجې ورته ویلي. نه یې مني. وایي بله لاره نشته.

– ته خو زما د خوا ورته ووایه!

دوا ړو پتنوسان سالون ته راوړل. شاهزادګۍ ځان ته چای وانه چاوه. په کونج کې په نفلونو ودرېدله.

ماسخوتن میوند د ډک موټر ځنګ ته ولاړ و. زړه یې نا ارامه و. جګ شیخ د موټر د ټراغونو په رڼا کې ورته وویل:

– بختور یې. نن شپه سپوږمۍ نشته. وارخطا نشې شابه! دولتي ژرنده ده. ساتونکي یې کم دي.

میوند د ماما او ملګرو د غېږ لمبو پارولی و. د موټر سیټ ته وخوت. حرکت یې وکړ. شاته باډۍ کې یې ملګري غلي ناست وو. نیم ساعت وروسته له ځنګله څخه سرک ته ووتل. ټراغونه یې مړه کړل. سرک د غنمو د پټیو په منځ کې غځېدلی و. یو مهال لو یه کلا ښکاره شوه. کونج په کونج یې برجونه لرل. په هرو څو مترو کې ټراغونه لګېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننه جګه ودانۍ وه. کړکۍ يې نه لرلې. ميوند موټروان ته د درېدو امر وکړ. په تياره کې د لويې ويالې په غاړه پلې وخوځېدل. تر شرشرې تېر شول. ميوند ملګرو ته مخ کړ:

– ټيک لس باندې دولس حمله کوو. په ويالې کې ځان خوشې کړئ! او به مو خپله تر کلا تاووي.

هغوئ دوه دوه ويالې ته کېوتل. مګر ميوند او رازق په وچه کې روان شول. رازق وپسېد:

– نن خوشاله يم ورور. ښځې ته مې زنګ وهلی و. ويلې يو کس راته د دوو مياشتو د خرچې پيسې راوړې.

– څوک و؟

– ويلې ګردکی ځوان و. ږيره يې لرله. لونګۍ يې وهلې وه. شيخ صيب دې خير ويسي. دستي يې سړی لېږلی.

ميوند پوه شو چې اشرف پيسې وروړې دي. غږ يې ونه کړ. برج ته مخامخ په ډنډو او بو کې لوخو ته ورسېدل. ميوند پښنه ونيوله. رازق وپسېد:

– ولې ورور؟

د ميوند په تندي خولې راغلې. بيا يې مخته قدمونه واخېستل. مګر ددې په ځای چې برج وڅاري لوخو ته يې کتل. په زېم والا چمن کې په ګونډو شول. د ميوند سا سوزېدله. په برج کې ساتونکی له وسلې سره ګرځېد. يودم ودرېد. مخامخ يې ددوئ په لور کتل. په مخابره کې يې وويل:

– امر صيب! ما په لوخو کې شړپ شړپ واورېد.

دوئ يې خبرې سمې اورېدلې. امر لکه چې مېله کوله. له خندا ډک غږ يې راغی:

– دا سترګې دې د ښځو غوندې تورولو ته دي که د نر غوندې کتلو ته؟ خو وګوره کنه!

– ګورمه. څه شی نه ښکاري.

– خوار شې ډارنه! ګيدړه به مرغاوۍ پسې ګرځي.

عسکر بيا په ګرځېدو شو. ميوند په رازق پسې په ګونډو وخوځېد. ټول پام يې شاوخوا لوخو ته و. رازق وپسېد:

– څه کوې ورور؟ وخت پوره دی. راکيټ برج ته برابر که!

نهه باندې دولس وې. ساتونکي ګازرې خوړلې. خرپی يې اورېدل کېده. ميوند د راکيټ ننبه ونيوله. د تندي خولې يې په سترګو راغلې. په لوخو کې شړپه هار شو. ده وسله وغورځوله. شاته يې ټوپ کړ. ورسره سم په نورو برجونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکیټونه ولګېدل. د دوئ د برج عسکر دوه شول. په لوخو یې ضربې وکړې. میوند په اوبو کې ولوېد. رازق ځان ورساوه. هغه لګېدلی نه و. میوند غوښتل وتښتي. رازق کلک ونیو. د ډزو په شور کې یې چیغه کړه:

– چېرې ځې؟ برج وو له!

خو میوند زورونه وهل. ډزې غلې شوې. د کلا شاوخوا د دوئ کسان له مورچلو راووتل. غوښتل یې بېرته راوګرځي. د میوند دوئ د برج یو ساتونکی په دېوال تېر شو. د دوئ په ملګرو یې ضربې وکړې. هغوئ بېرته ځانونه پټ کړل.

سلطان تک سپین اوښتی و. په مخابره کې یې وویل:

– میونده! میونده! تاسې چېرته یئ؟ پای.

دلته رازق راکېټ په اوږه کړ. برج یې وویشت. وړاندې ورغی. په بام باندې ساتونکي پسې یې لاسي بمونه واچول. د هغه ډزې هم غلې شوې. له میوند څخه یې مخابره واخېستله. خولې ته یې ونیوله. په نري غږ یې وویل:

– کار وشو! وځو! پای.

موټر بېرته سمڅو ته ورسېد. جګ غبرګ شیخ یې مخې ته ووت. خوشحاله او پارېدلی و. ویې پوښتل:

– د شهادت عالي مقام د چا په نصیب شو که نه؟

میوند په لندو جامو کې غلی ولاړ و. رازق له متې ونښوراوه:

– تاته وایي ورور!

ده شیخ کلام ته پاس وکتل. وبنګېد:

– نه، زخمي ام نلرو.

– خیر دی. مه خفه کېږئ شابه! دا ځل به مو قسمت کې نه و.

شیخ ورته د استراحت وویل. میوند په سمڅه کې غلی پرېوت. رازق ورباندې برګ شو:

– چې جنګ نشې کولی مه ځه! ستا د لاسه نزدې ټول مړه وو.

ملګري یې حیران شول. رازق هغوئ ته مخ کړ:

– د وېرې رېږده. ډزې یې کولی نشو. اخېر ما راکېټ واخېست.

ټولو قهرجنې سترګې میوند ته واړولې. د سلطان د غاړې توتکه پورته ښکته لاړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیر دې وي. دی چې ډارن دی مشر به بل څوک کو.

میوند غبږ کړ:

– مشري موهمه نده. التـه لوخې وې.

هغوئ په کرکه په سږمو کې وپشېدل. دی کېناست. سریې ځوړند و. په ټیټ غږیې وویل:

– موږ واړه وو. مشر وروړ مې په لینده مرغۍ وویشتله. اغه ګوډه ګوډه لوخو ته ننوتله. پسې ورغلو. اخوا دېخوا مو لټوله. شړپه هار شو. منډه مې کړه. ګورم چې د وروړ نه مې دستک غوندې مارتاو دی. اغه اخ نه کاوه. مار غټه خوله وازه کړه. منې زما په مخ کې یې ژوندی تېر که.

د میوند ستوني ډک شو. ژوره سا یې واخېستله. خبره یې وغځوله:

– ما ضوف کړی و. بیا ناوخته مې پلار پیدا کړی وم.

د ملګرو څېرې یې له خواخوږۍ ډکې شوې. دعاوې یې وکړې. شایې واړوله. ویده شول. سبا څاښت یې وسلې په ګریسو غوړولې. راډیو وویل چې تېره شپه د مخالفینو د حملې له امله دولتي ژرنده وتړل شوه. شپېته کسه بې کاره شول. چاغ رازق غږ کړ:

– موږ خو یوازې د ساتونکو برجونه وویشتل وروړ. او بنده یې ژرنده کړه؟

میوند په څانګه کې ځوړند راډیو بند کړ. روان شو. په سمڅه کې پرنالۍ وغځېد. بله شپه په لویې کمپنۍ ورغلل. سهار په دسترخان یې بیا راډیو اورېد. هاغه کمپنۍ هم وتړل شوه. میوند وغومبېد. ډوډۍ یې پرېښودله. د سمڅې مخ ته په تیږه کېناست. رازق ورپسې ورغی. ویې پوښتل:

– ولې وروړ؟

میوند اسویلی وکړ. سترګې یې ورواړولې:

– منې موږ ښه کار نه کوو.

– کوم کار؟

– امدا په کمپنیو حملې.

د رازق تندی ګونجې شو. میوند وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موږ مظاهره د څه د پاره وکړه؟

– چې خلکو ته کار پیدا کو.

– هو کنه. پیدا خو مو نه که، او س لا کارونه تې اخلو.

– جنګ کې خو دا وي ورور.

– منې دا غوئ د ورو بچو پوښتنه به خدای موږ نه کوي.

– ته څه لګیا یې؟ موږ یې ساتونکي ولو...

میوند یې خبره پرې کړه:

– خو دولت کمپنۍ تړي. زموږ د لاسه یې تړي کنه. ستا خپلو بچیو ته څو نه سودا وه. په هرچا ګران دي.

رازق حیران و. بېرته سمڅې ته لاړ. میوند چورت واهه چې څه وکړي. موبایل ته یې زنګ راغی. اشرف له بدلې

شمېرې نه په بدل غږ خبرې کولې. شاهزادګۍ یې روغه رمټه وبلله. د ښار په اړه یې وویل:

– تر او سه خو خیرو خیریت دی. یو ازې د امروتین کسانو د ښار عمومي تلاشي شرو کړې ده.

د میوند وروځې بره لاړې:

– دا لا خیریت دی؟

– ځه ښه دی چې ته روغ یې. ټلیفون بندوم چې دولت مو پیدا نکي.

میوند غږ کړ چې مه بندوه. په ټلیفون کې رڼا شوه. ده د بېرته تماس نیولو کوشش وکړ. نه کېدل. ناراحته شو «منې

قمراقبال په شیشکو باور نلري. شازادګۍ په شیشکباغ کې دستي پیدا کوي» چټک پاڅېد. په خام سرک ښکته لاړ. د

تړې شاته تاو شو. په لوی غار کې موټر ولاړ و. یو سړی لکه پېړی له تیارې راووت. ده وویل شیخ ته ځم. سړي په

مخابره کې تماس ونیو. وروسته یې اجازه ورکړه. سمڅه نه وه، سمه شاهي ماڼۍ وه. میوند د کریستالي قندیلانو په

رڼا کې په ورېښمینې غالۍ روان و. تر زینتي الماری او قیمتي کوچونو تېر شو. د اوږد مېز مخې ته تیارسۍ ودرېد.

شیخ کلام په ښویه فولادي لونګۍ کې لوی کمپیوټر ته ناست و. لاس یې ورکړ. میوند وویل:

– شیخ صیب ماویل زه خبر شوم چې په ښار کې امروتینیانو تلاشي شرو کړې ده. ما...

– چا خبر کړې شابه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دوستان دې خدای لري.

– څه نوم مې‌يې؟

میوند په دوو کې شو. که وواېي سرتاجې او اشرف ته تاوان ونه رسېږي. که نه واېي بیا خو صداقت نه شو. ویې ویل:

– منې چې نوم يې وانه خېسته. غږيې بدل و.

شيخ په څېړونکې نظر وکتل. بیا یې وروځې واچولې. میوند بېرته خپلې خبرې ته راغی:

– ما ویلې که ستاسې ایجازه وي. موږ به وربانديې حمله وکو. منې ښه موقع ده.

شيخ د بېرې نرۍ څوکه په ګوتو کې ومروړله. له مېز څخه راتاو شو. لکه خبره چې ډېره مهمه وي. ویې ویل:

– زموږ اصلي دوښمنان مقدسپال دي. پوه شوې شابه؟

– نه شيخ صيب. مقدسپال خو زموږ خپل خلک دي. مسلمانان هم دي.

– نه کنه. امروتينيان ددوئ په زور دلته دي. پوه شوې شابه؟ په مقدسپالو حملې وکئ چې د امروتينيانو پښې سستې شي. بیا ګوره چې څنګه تښتي؟

– منې حکومت په اغوئ باندې زموږ حمله بانه کي. کمپنۍ وترې.

– بانه مانه نشته. موږيې مجبوروو.

– ولې؟ خلک بې کاره کېږي کنه.

– امدا د حکومت د تنګولو ښه لاره ده. دين او وطن په رحم نه ګټل کېږي.

میوند غلی شو. شيخ د مېز له سره کاغذ راواخېست. ده ته يې ونيو:

– هه! په مخابراتي کمپنۍ د حملې نقشه ده.

میوند چورت واهه چې څنګه دد‌ې حملې مخه ونيسي. شيخ يې پر جرئت وروستۍ ګوزار وکړ:

– او ټولو ته ووايه شابه! د امر نه سرغړونه د مرګ سزا لري.

میوند ووت. ملګرو يې په راډيو کې خبرونه اورېدل. ده ته يې بل ډول وکتل. پوه شو چې رازق ورته ويلي چې د خلکو له بې کاره کېدو سره مخالف دی. میوند د نوې حملې له پلان څخه خبر کړل. هغوئ يو بل ته سترګې واړولې. موسکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول. هېڅ مخالفت ونه ښود. د خبرونو اورېدلو ته يې دوام ورکړ. دی پر خپلې نالۍ پرېوت. زړه يې تنګ و. خبرونه خلاص شول. ملګري يې هم په خپلو ځايونو کې وغځېدل. يو مهال غږ شو:

– قوماندان صيب ميوند خانه!

دی نيغ کېناست. څو کسه له صندقانو سره ننوتل. يو تن د کاغذ پاڼې ورکړې. پکې د صندقانو تعداد او په هر يو کې د مرميو، لاسي بمونو او راکټونو اندازه ليکل شوې وه. ده لاسليک وکړ. خو سترګې يې په لېبلونو کې نښتې وې. دا هاغه صندقان وو چې مخکې امروتين ستوري مقدسپالو ته په پټه رالېږل. چورتي شو «اوس خو پاچايي د امروتينيانو په لاس کې ده. نو وسلې ولې مخالفينو ته رالېږي؟» ميوند ښويه ووت چې دا خبره له شيخ سره شريکه کړي. د هغه ساتونکي په موبايل کې د بربنډو ښځو عکسونه کتل. وارخطا شو. ده د وسلو رسيد وښود:

– منې دا يې امدا اوس راکه. خبرې ورباندې کوو.

هغه ژړلار پرېښوده چې د عکسونو په باب ونه پوښتي. دی دننه د اوږد مېز مخ ته تيارسی ودرېد. شيخ په خرړنګي ليپټاپ کې غرق و. ده يې سکرين د الماری په هنداره کې وليد. شيخ نګه عددونه ليکل. ميوند له دغو شيفرونو سره اشنا و. له ځان سره يې وژباړل*«اوس موږ او حکومت کولی شو لسګونه کاله جنګ ته دوام ورکړو. څو موجوده ښتمني امروتين ته انتقال او په راتلونکې کې غنمين د امروتين دايمي برخه شي»* ميوند هک پک کتل. خولې ورباندې راماتې شوې. غوښتل يې غلی بېرته ووځي. شيخ سترګې پورته کړې. حيران شو:

– ته څه رنګه دننه راغلې؟

– په دروازه. ولې؟

شيخ تومانچه واخېستله، ووت. دز شو. بېرته راغی. ګوته يې وڅنډله:

– ته زموږ د قانون نه يې خبر. بيا چې ما ايجازه نه وي کړې دننه رانشې! ښه وايه شابه!

ميوند ژر ژر په زړه کې نوې خبره جوړه کړه. ژبه يې ټکنی شوه:

– منې موږ ويلې، که اغه، که کمپنۍ کې، چې موږ حمله کوو، که مامورين مخ ته راشي ويې ولو که نه؟

– خو مې ويلې چې دېرورانی زموږ کاميابي ده. تا ته دين موهم دی که اينسان؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند سر و خوځاوه، ووت. د سمڅې مخې ته نوی ساتونکی شخ ولاړ و. یو تن په بېلچه کې خاوره راوړه. د مخکیني ساتونکي په وینه یې واچوله. دی تېز تېر شو. ټول فکر یې په شیفر کې و. چورت یې واهه چې ملګرو ته وواییي که نه؟ ډارېده چې رازق به له پخوانه خبر وي. نورو به هم ورسره د مخالفینو دا پلانونه منلي وي. زړه یې ډک شو «کاش چې شازادګۍ ماسره مینه نه لرله. بیا که زموږ واده نه کېده ام غم به نه و. اغه خو به نه ځورېدله. نه نه، ځورېدو ته یې نه پرېږدم. بله لاره پیدا کوم». ملګرو ته یې مخ کړ:

– منې شیخ صیب زما په خاطر ښایسته ځوان وواژه.

وچ هډوړ سلطان غږ کړ:

– خیر دې وي. ولې؟

– زه یې د اغه د اجازې بغیر دننه پرېښی وم.

– التبه موهم شیان وي نو. څوک یې باید ونه ویني.

– داح! زه پردی یم؟ نه ولا، دا بل ډول خلک دي.

رازق نری غږ وو پست:

– سم خلک دي. په سخته کې یې ځای راکه. نمک حرامي به نه کوو ورور!

میوند برند برند کتل. دا باور یې لا پخېده چې ملګري یې له شیخ کلام سره دي، نه له ده سره.

په ماڼۍ کې قمر اقبال تېز روان و. دروازه یې په زور ټېل وهله. د مشر ورور د مېز مخ ته ودرېد:

– دا ډم موږ وغولولو. شازادګۍ یې پیدا کړې ده.

جاوېد اقبال په پیسته یې کوچونو ناستې ته وباله. دی کېنناست. د الماری هنداري ته یې ګډ وډ وېښتان سم کړ.

جاوېد اقبال موسکی و. د ممپلي په شان وړه پزه یې لا شخه ښکارېدله. ویې ویل:

– آیا ستا کسانو د شازادګۍ د موندلو په هلکه کره شواهدو ته لاسرسي پیدا کړی؟

– نه، اغه څه لټوګان دي. زه وایمه زه.

– اوصولن په اټکل اغه وخت د تایید ټاپه لګېږي چې د شواهدو ملاتړ ورسره وي.

– داح. د اغې لټول یې پرېښي کنه. زه وایم تیار په لاس کې دی. رابه یې ولو. شازادګۍ او خزانه به ترلاسه کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له باندې څخه د چا په زوره خندا راغله. جاوېد اقبال له کړکۍ څخه د ماڼۍ حویلۍ ته وکتل. دوو تنو مقدسپالو په چمن کې غوېږه نیوله. نور ترې راتاو وو. دی هم موسکی شو. مخ یې بېرته راوګرځاوه. پېړې شونډې یې ورپېدلې:

– متاسفانه په اټکلونو تکیه د مالي منابعو د ضایع سبب کېږي! سالم عقل وایي چې نغدې ګټې ته اولویت ورکول په اکثرو مواردو کې مثبته پایله لري. په ذکر شوې قضیه کې ډمزموږ د اهدافو د پلې کولو ښه وسیله ده. که په مناسبه طریقه یې مدیریت وشي په ټول هېواد کې به د نایانو بشري قوه زموږ په خدمت کې وي.

د قمر اقبال څېره تروه شوه:

– ولې سم نه وایې چې اټکل مه کوه. ډمزموږ د پاره جنګېږي.

ورور یې له خندا شین شو:

– پښتنو ته په جدي قواره سربېره د هوښیارۍ بله لویه نښه د شخص په وینا کې د پېچلي متن اوریدل دي. په دغه تمرین د وخت لګول په مناسب ځای کې پانګونه ده.

– مره ماسره خو سم غږېږه! زړه دې راخوړین که.

– د لېوني خوله هم د غږېدو جوګه ده. په دې اساس د عاقل او کم عقل ترمنځ فرق د مسایلو د څرګندولو په ښه کې دی.

قمر اقبال ژوره سا واخېستله. سترګې یې چت ته کړې:

– وه خدایه! په لالا مې څه شوي؟

جاوید اقبال موسکی و. ده سترګې ورواړولې:

– ښه ځه، زه به ثابته کم چې شازادګۍ یې په رښتیا موندلې. بیا نو ستا وروري څه شوه؟

– د سیاسي ماحول مسلطه فضا ددې ایجاب کوي چې د خپلوۍ تر مجازي اړیکو ملي ګټو ته ترجیح ورکړه شي.

قمر اقبال تندي ته تس ورکړ. په تېښته ووت. جاوېد اقبال یې تر شا کړس کړس وخندل.

میوند تر تمرین وروسته په خوړ کې مخ او لاس ومینځه. دسترخان ته کېناست. ناآرامه و. هر ملګري ته بېل بېل ځیر کېده. تر پاڼو تېرېدونکي لمر یې تندی وسوزاوه. څنګ ته شو. چورت یې واهه چې خبرې له څه شي پیل کړي؟ شاوخوا یې وکتل. نورې ډلې بېلې بېلې په دسترخانونو راتاوې وې. له ډوډۍ یې خوند اخېست. ده له وریجو مړې جوړه کړه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې په امروتین کې داسې پلو پخېږي چې ګوتې به ورسره وچیچې.

ټولو کړېږي ور وکتلې. د وچ هډور سلطان توتکه له مړۍ تېرولو سره ښکته پورته لاړه. غږ یې کړ:

– خیر دې وي. خوګ ام خدای پیدا کړی. یو صفت خو به لري کنه.

ملګرو یې هررر وخندل. میوند غوښتل د شیخ کلام او امروتین تر منځ اړیکو ته راشي. ویې ویل:

– منې چې اغه اینسانان دي. خوګ ورته مه وایه!

رازق په نري آواز ملګرو ته کړ:

– رښتیا وایي ورور. خوګان خو دونه مردار مخي نه وي.

بیا د ټولو خندا شوه. هر یو همداسې عکس العمل وښود. یوازې د شناوی ږیرې کبیر غلی و. میوند غږ کړ:

– ته پکې څه وایې کبیر لالا؟

هغه د لاس مړۍ بېرته کېښودله، پاڅېد:

– څه ورک یې که! د خبیثانو صفت زما ایشتیا په لغته ووهله.

– ته صبر صبر! کېنه! سرونه وړاندې کئ! منې کار مې دی.

هغوئ یې په مقصد پوه نه شول. زړه نازړه یې غوږ کېښود. ده په ټیټ غږ وپوښتل:

– ما ویلې که دا مخالفین د مقدسپالو سره یو لاس وي بیا څه کوئ؟

ټول شاته شول. چاغ رازق غږ کړ:

– دې وختو کې بې سُره غږېږې ورور.

میوند ټینګار وکړ:

– مثال وایم. ښه که امداسې وي بیا؟

مسلم پاچا کټ کټ وخندل:

– بیا خو به موږ د مار په سوړه کې د مار نه پټ یو.

ټولو هررر وهل. سلطان په ملنډو وویل:

– خیر دې وي، بیا نو اول امدوئ ختمو. د دوئ د پلار کپرۍ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نري سپينكي ځوان پخ وهل. ميوند سر جګ کړ چې ښوک خو يې نه اوري. وپسېد :

– منې چې کيسه بوينه شوه. دوئ او مقدسپال د سيکې دوه مخه دي. غواړي غنمين ستوری د امروتين حصه کي.

ټولو ملګرو يې سرونه وښنډل. باور يې نه کاوه. نري سپينكي هلک سترګې غټې کړې:

– چې نه مرې لا به يې واورې.

د ميوند تېره زنه وخوځېدله:

– منې چې په دغو ګوناکارو سترګو مې وليدل. زه ناخبره ورغلم. شيخ په کمپيوټر کې امد غسې ليکل.

هغه له جېبه د وسلو د صندق لېبل راووېست:

– دا د مرميو صوندقان امغه دي چې مقدسپالو ته راتلل. او تاسې کله ليدلي چې دولت په دې ځای بمبار وکي؟

ميوند په چورت کې ډوبو ملګرو ته کتل. د هغوئ عکس العمل يې څېړه. کبير سر ته ټکان ورکړ:

– نالت په شيطان! زه ام شکي ومه چې ولې مو په امروتينيانو حملې ته نه پرېدي؟

د ميوند په زړه لړه هوسايي راغله. ځه يو تن خو ورسره ومنله. رازق وپسېد :

– بيا خو نو موږ بايد د خولو نه لوډسپيکر جوړ کو ورور. چې خلک خبر شي.

د ميوند زړه بېخي ولګېد. اوس يې چورت واهه چې پس له دې څه وکړي. غټ سری ځوان په رازق برګ شو :

– ځان خپله د بلا خولې ته ورکوو؟ سلطان سم وايي. ختم به يې کو. بيا به امدې ځای نه سم جنګ وکو.

نري سپينكي بيا سترګې غټې کړې:

– او هو. ښکر دې ورسره برابر دی؟ اغوئ په زرګونو دي.

کلسري ځوان نورو ډلو ته وکتل. هغوئ ټوکې کولې. خندل يې. دی وپسېد :

– دا نه کوو، اغه نه کوو، نو څه کوو؟

د ميوند شنې سترګې د دسترخان په يو ټکي کې نښتې وې. په زړه کې يې ګرځېدل چې کاش په ښار کې پاتې وای.

اوس به يې د شاهزادګۍ د شرط پوره کولو ته يوه لاره پيدا کړې وه. سر يې جګ کړ. تېره زنه يې وخوځېدله:

– کېدای شي موږ د آزادي پالو په نامه ځان ته ډله جوړه کو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ته یې نظر ښه وبرېښېد. ماسخوتن یې د ورکړل شوي نقشې خلاف د امروتینیانو په قطعې حمله وکړه. خو هغوئ ته ونه رسېدل. مقدسپالو یې مخه ونیوله. یو ساعت وروسته بېرته سمڅو ته ستانه شول.

په ماښې کې د دواړو څارګرو مخونه له قهره پړسېدلي وو. جاوېد اقبال ته یې د همدې حملې په اړه معلومات ورکول. کله چې هغوئ ووتل قمر اقبال غاښونه چیچل. د جګې پزې څوکه یې وګروله. خپل ورور ته یې تېره وکتل:

– ما درته نه ویلې؟

جاوېد اقبال په مخ لاس کش کړ. د ممپلي په شان وړه پزه یې چنګه شوه. پېړې شونډې یې ورپېدلې:

– مو ږ ترا وسه د خوندي چاپېریال له مزایاوو برخمن یو. که مقدسپال له ژوند سره مقاطعه کوي، که مخالفین، دواړه غنمینیان دي. ددوئ ترمنځ د کړکېچ د امپیر لوړېدل د داخلي خصومتونو د ګراف د لوړېدو سره مستقیمن متناسب دي. چې په وروستي تحلیل کې زموږ هدف ته د رسېدو لپاره ښه زمینه برابروي.

قمر اقبال مخ په ناخوښۍ واړاوه. ویې ویل:

– اوس خو ددې مزایاوو برخمن یې. خو بل ځل یې لاس د امروتینیانو ګرېوان ته ام رسي.

– زه ستاسو د فکر له دغې زاویې سره مخالف...

د قمر اقبال زغم ختم شو. پر مشر ورور یې برګ وهل:

– بس که نو! دا مه هېروه چې مقدسپال زما په نوښت کامیابه شوي دي.

ورور یې وخندل چې ګواکې باټې ولي. ده ته لا قهر ورغی:

– حي حي دې پرېږده! تا ته موفته په لاس درغلې ده. د اصلي موضوع نه خبر نه یې. زه چې د خزانې نه خبر شوم، د پلار مخ ته مې د اغې د ترلاسه کولو پلان کېښود. په پلان کې له مقدسپالو سره د کومک زیاتول ام شامل وو.

ورور یې په منګولو په غوږ پراته وېښتان شاته واړول. برګ شو:

– په قبله ګاه صاحب باندې د عقل له دایرې وتلي تورونه تپل د خپلې کم عقلۍ ثبوت وړاندې کول دي.

– ته غوږ کېده فلسفي! پلار ومنله. بیا زه د پلان مطابق دلته راغلم. چې ناریالین ته د کمال شاه د تېښتې مخه ونیسمه. چې خزانه په اسانه واخلمه. پلار چې تا ته اسناد درکول اساسي پلان په شنه دوسیه کې و. اغه ما جوړ کړی. وګوره! د هرې پاڼې په پای کې قاف او الف لیکل شوي. قمر، اقبال.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاوید اقبال د مېز له جعبې دوسیه راواخیستله. په غټو غټو یې کتل. سر یې وخوځاوه:

– امدا اوس شیخ ته وایمه چې میوند ونیسي.

– دادی وینې یارو؟ چې وغواړې سمې خبرې ام کولی شې. ما ته یې راتسلیم که. زه د اغه په مذب ښه پوییږمه.

شیخ کلام له ځوانې نجلۍ سره نیم بربنډ پر تخت پروت و. ټلیفون یې د پیغام خبر ورکړ. دواړه نیغ کېناستل. په پیغام کې تش شمېره وه. دواړه بلې کوټې ته لاړل. په دېوال کې پټ خړرنګی لپټاپ یې وکوت. د امروتین په ژبه لیکنه یې ولوستله. شیخ کلام نجلۍ ته په کوناټو سپېره ورکړه. په پښتو یې وویل:

– ای زما نیکاح شوې کډې! ځه سمله! د تشویش خبره نده.

نجلۍ په ناز ما ته راماته شوه:

– سمه ده زما ګرانه نیکاح شوی خاونده!

دواړو پخ وهل. شیخ کلام جامې واغوستلې. تېز ووت. د میوند سمڅې ته یې وکتل. له لېرې تور غار ښکارېده. زنګ یې وواهه. په بلې سمڅې کې د اوږدې رېرې قوماندان وېښ شو. له خپلې ډلې سره دده څنګ ته راغی. شیخ وویل:

– ای د الله د دین ساتونکو! میوند د امروتیني کفارو جاسوس دی. ویې نیسئ! ژوک چې پې درېږي ویې وژنئ!

قوماندان او ملګري یې دومره وپارېدل چې صبر یې نه کېده. په تیارسۍ حالت کې هم ښورېدل. د هریو په سترګو کې د میوند د وژلو تلوسه له ورایه ښکارېدله. قوماندان تر ټولو مخکې د سمڅې خولې ته ورسېد. دننه تیاره وه. دوئ ځراغونه ونه لګول. یودم یې هجوم وروړ. پښې یې په تارونو کې بندې شوې. بمونه وچوېدل. میوند له ځنګله څخه لمبې ته وکتل. خپلو کسانو ته یې کړ:

– زموږ تلک کار وکه. ځئ نو تیت شئ! ژوک چې مخکې ورسېد، املته ودرېږئ!

د سهار آذان وشو. میوند د پېریانو کوڅې ته ننوت. اته تنه ملګري یې منتظر وو. دده د مارکېټ د تاکاوۍ دروازه خلاصه پرېښوده. دننه د نم بوی و. ورو ورو ټول راغلل. میوند ساعت ته وکتل. د سهار پینځه بجې وې. ویې ویل:

– منې امدا ځای ښه دی. د ورځې به خوب کوو. د شپې حملې. اوس سملئ!

ماښام میوند په کوټو کې ګرځېد چې وګوري څه لري. تورکي مسلم پاچا د شپې ډوډۍ تیاروله. میوند رازق ته کړ:

– ته په دوربین کې وګوره! زه وځم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

رازق سترګه له چته ځوړند نل ته برابره کړه. کوټه تشه وه. میوند ووت. د احتیاط لپاره یې له مغازې څخه نوی سیمکارت واخیست. سرتاجه او شېوه ګل یې له خپل راتګه خبر کړل. سرتاجې بادام ته ټلیفون وکړ. ویې ویل:

– ته سبا باغ ته دوه ډې یو سه! زه به میوند ورور وګورمه.

د بادام اوږده ږیره وخوځېدله:

– اخله نو. اغه خطرناک ځای ته خپله ځې؟

– نه نه، تا نه پرېږدمه.

– ولې؟

– بس نو.

سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. بادام سر وځنډه. ټلیفون ته یې خوله نژدې کړه:

– ستا خو ښه! زما په ښځه پام کوه! اغه په ما د ځانه ګرانه ده. زه خپل امانت سلامت غواړمه.

د هغې سترګې له موسکا سره ډکې شوې. سبا بادام د خوړو له کڅوړې سره شیشکباغ ته ورسېد. کمال شاه په دوربین کې کتل، چې تعقیب شوی نه وي. شاهزادګۍ مطالعه بنده کړه. کتاب یې په کوچ پرېښود. ویې پوښتل:

– سرتاجه رانغله؟

بادام کڅوړه د پخلنځي په مېز کېښوده. د سالون له دروازې یې وویل:

– میوند د مخالفینو نه راتښتېدلی. اوس د لوی مارکېټ تاکاوۍ کې دی. اغه الته لاړه.

کمال شاه له پلن او دروند ځان سره سره چټک پاڅېد. برګ شو:

– اغه ځای ورته چا ښودلی؟

بادام خوله ویته کړه. کمال شاه تروه ټنډه شاهزادګۍ ته واړوله. هغه چورتي ولاړه وه. ویې پوښتل:

– وروره! کوم مشکل خو پېښ شوی ندی؟

بادم اوږې واچولې چې نه پوهېږم. احمدزۍ ملکې پیکي ته ځنډ ورکړ. پر سپین تندي یې هم د زنې غوندې شین خال څرګند شو. په کوچ کې تاوه شوه. بارکزۍ ملکې ته یې سترګې واړولې:

– ستا شازاده زوم خو سمه مشاده ده. موږ ته الوتکه کله سمځو کې لټوي کله تاکاوۍ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ملکو ورسره هررر وهل. بارکزۍ ملکې غومبرور مخ خپلو طرفدارانو ته واړاوه:

– دا ځينې خولې لکه د تشناب سوړې، همېشه تې بوی ځي.

یو دم درې ملکې یوې خواته شوې درې بلې خواته. ګوزارونه یې پيل کړل. کمال شاه په منځ کې چيغې وهلې:

– غلې شئ! اصل کې د دغه الک نه وشرمېږئ!

د ملکو ټيکرې په پښو کې تاوېدل. شاهزادګۍ د مور ساتنه کوله. خو زور یې نه رسېد. بادام لاس نه کاوه. پوهېده چې په هر حالت کې پردیو ښځو ته لاس وروړل د چا ناموس ته بد کتل دي. کمال شاه امر وکړ:

– څه ته ګورې مړتا؟ کومک وکه!

اوس نو هغه هم ورګډ شو. یوه ملکه یې کشه کړه. نرۍ ټوکر وشکېده. د ملا خرۍ خرۍ غوښې یې راووتلې. هغې د کوچونو شاته ځان پټ کړ. بادام بله او بله راکاږله. هغه په شا ولوېدله. کنځلې یې وکړې. په پای کې ښځې غلې شوې. د کمال شاه مخ شکېدلی و. سا یې سوزېدله. پر کوچ کېناست. ویې ویل:

– اصل کې ښځې لکه د ډاکټر ګولۍ، که دې یوه وخوړه جوړېږې، که دې ډېرې وخوړې بترېږې.

شينخالې احمدزۍ ملکې غږ کړ:

– په تا یوه ښځه ام دوه خوراکه ایضافه ده.

ملکو کټ کټ وخندل. د بادام له خولې بې واکه ووتل:

– اخله نو.

ها خوا ميوند له سلطان او مسلم پاچا سره د مارکېټ د دویم منزل د سپورتي سامان په ځانګه کې منتظر وو. خوشې خوشې یې کله د فوټبال توپ رااخېست، کله د کرېکېټ بيټ. شا یې پلورونکي ته اړولې وه چې ويې نه پېژني. سرتاجه او شېوه ګل ورسېدل. ميوند ورته د مخالفينو کيسه وکړه. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. وپسېدله:

– شوکر. که اغه تصادف نه وای موږ به ټول عمر فکر کاوه چې مخالفين سم خلک دي.

ميوند سر وښوراوه. ويې پوښتل:

– شازادګۍ څنګه ده؟

– ټوله ورځ تا ته دوعا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې يو ځل مې ليدلې وه.

سلطان يې په خبرو کې ودانګل:

– خير دې وي، ته دې يارانې پرېږده! اوس د وطن ازادي موهمه ده.

دوه کسه راغلل. د کرېکټ بيټونه يې کتل. ميوند شا کړه. کرمچې يې ملګرو ته وښودلې:

– منې زما دا خوښې دي. سپکې دي. واليبال پې ښه کېږي. څو جوړې په کارې دي؟ شل جوړې...

دوو تنو بيټ واخېست. د پلورنکي څنګ ته لاړل. ميوند بېرته ملګرو ته تاو شو. وپسېد:

– منې ما د ازادي لاره ام د شازادګۍ سره د واده د پاره نيولې.

ملګري يې اندېښمن وو چې دده له لاسه به پټنځۍ رسوا شي. سرتاجې وويل:

– وروره! موږ ام امدا وايو. واده به د وطن د آزادۍ نه پس وکې.

ميوند د اعتراض په توګه په سږمو کې وپشېد. خپلو دوو ملګرو ته يې لاس ونيو:

– په موږ شپږ ويشتو کسو وطن آزادوئ؟ کېنئ نو!

– موږ دوه نه ايسابوئ؟ خدای شته نور به راولو. ډېر به شي. که شازادګۍ ناريالين ته ولېږو...

ميوند برګ شو:

– اغه ايچېرته نه ځي! ما خپل سر د څه د پاره په لاس کې نيولی؟

شېوه ګل د سرتاجې په غوږ کې وپسېد:

– د ستر ملا صيب د خولې ورته ووايه!

سرتاجه اول پوه نه شوه. وروسته يې مخ ميوند ته کړ:

– خدای شته دا زه نه وايم. پلار ته مې کيسه وکړه. اغه ويل شازادګۍ دې ام ناريالين ته ولېږي. ما ويل اغه کس شرط د واده د پاره قبول کړی. پلار مې ويلې اوس دې واده نه کوي. دا يې په خير ده.

ميوند بيا سر وځنډه. مسلم پا چا تېرې وکتلې:

– ته د ستر ملاصيب خبره نه منې؟ توبه توبه! د خدای په عذاب به مو اخته کې ګوره.

دواړه ملګري يې داسې پشېدل لکه اوس چې به يې وخوري. ميوند وډار شو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما يې کله خبره نده منلې؟ وايم زه به اغوئ ونشم ليږلی. نو واده به ام نه کوم؟ دا خو...

شيوه ګل يې خبره پرې کړه:

– وبه شي خانه.

د ټولو سترګې ورواوښتلې. هغه غبرګه کړه:

– الوتکه به وتښتومه. خپل بچي به ام بوځمه. که وشوه زه به پټ بېرته راشمه.

دا ځل ميوند برګ شو:

– دا دونه وخت په ما مېچنې وګرځېدلې. او ته غلی لکه خښته تېره.

– نه کنه. ايله مې مشرانو سره انډيوالي اچولې. ای خانه! د جومې ماښام ښه دی. اغوئ په کور وي.

پلورونکي غبرګ کړ:

– ای وروره! که څه شی اخلئ واخلئ، که نه ځئ! دا د مجلس ځای ندی.

سبا سرتاجې کمال شاه د تګ له پلان څخه خبر کړ. ملکو د خوښۍ ټوپونه ووهل. شاهزادګۍ خيالونو په مخه کړه. په سختۍ يې خوشحالي پټوله. سرتاجه يې کوټې ته بوتله. دواړه په تخت کېناستلې. شاهزادګۍ پزه جګه ونيوله:

– ميوند خو خراب شوی ندی؟

– نه. التبه يې ښه ډوډۍ ورکوله.

شاهزادګۍ موسکۍ شوه. سرتاجې ته يې د شيانو لېست ورکړ چې له بازاره يې راوړي. هغې وپوښتل:

– دا د څه دپاره؟

– چې پلار او مور مې لاړ شي موږ واده کوو.

– اغوئ به پکې نه وي؟ خدای شته سم کار ندی.

– هيله کوم. ته مداخله مکوه! ماته يې روغ صورت موهم دي. واده کې دې نه وي کنه.

د جمعې په ماښام ميوند او سرتاجه شيشکباغ ته ننوتل. شاهزادګۍ د سالون په منځ کې لکه بُت ولاړه وه. نظر يې په ميوند کې ننښتی و. له ډېرې خوشحالۍ يې سترې مشې هېره شوه. مګر دده د زړه مراندې سستې وې. د بې وسۍ احساس يې کاوه. سرتاجې وښوروه. ميوند بيدار شو. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اعلی حضرته! اوس الوتکه راځي. پینځو دیقو کې بېرته الوځي.

کمال شاه ترملکو مخکې باغ ته ووت. میوند د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. په ښویه وېښتانو یې لاس تېر کړ. د څټ په زخم یې وسولاوه. په شنو سترګو یې روغبړ وکړ. شاهزادګۍ د کوټې دروازه پرانیسته. دېوالونه او چت په ګلانو رنګین وو. پر تخت د نقره یي لیکو سپینه سرتختي پرته وه. په منځ کې یې دوه تک سره زړونه ښکارېدل. د پاسه د ګلابي ګلانو سپینې جالۍ څپره وهلې وه. میوند وپوښتل:

- دا څه؟

- ما خپله ګنډلې.

ده برند برند کتل. د ویلو یې څه نه لرل. شاهزادګۍ تکه سره شوه. سترګې یې ښکته واچولې. وپسېدله:

- زه ام په خپله وعده ولاړه یمه.

د میوند ستونی تنګ او ټټر کېکاږل شو. ټلېفون ته یې زنګ راغی. د پیلوټ غږ و:

- دا دی در رسېږم خانه!

میوند او شاهزادګۍ باغ ته منډه واخیستله. وړه الوتکه پر لنډ پوخ سرک کېناسته. نیمه د شېوه ګل په پینځه لسو بچیانو او دریو ښځو ډکه وه. په کمال شاه پسې ملکې هم وختلې. شاهزادګۍ ورسره له دروازې څخه خدای پاماني وکړه. کمال شاه له قهره په چوکۍ کې سور او شین شو. چیغه کړه چې وخېږه. هغې په موسکا رد کړه. سرتاجه میوند ته په غوړ کې وبنګېدله. دی د شاهزادګۍ څنګ ته لاړ. سترګې یې ځمکې ته واړولې. ویې ویل:

- ته ام ورسره ځې!

هغې اول سرتاجې ته تروې وکتلې. وروسته یې سترګې میوند ته واړولې:

- زه نه ځمه. اغې درته څه وویل؟

- اغه څه کوې؟ منې تاته دلته خطر دی.

شاهزادګۍ په شا لاړه:

- څه پروا کوې؟ تاته چې دی؟

د میوند په سترګو کې نم وځلېد. برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کلکېږه مه! بله لاره نشته.

له متې يې ونيوله. هغې شاته زورونه وهل. تاکاوی ته يې سترګې اړولې وې:

- وه زما کوټه. زما زيامت.

سرتاجي يې بله متې کلکه کړه. په زوره يې وخېږوله. د ميوند اوښکې وڅڅېدلې.

■■■■■

کمال شاه د الوتکې له کړکۍ لاندې کتل. د ښار په څېره کې ډار او غريبي له ورايه ښکارېدله. په زياتره کورونو کې تياره وه. که جبري نه وای د کور د مخ څراغ يې هم نه لګاوه. سر له ماښامه کوڅې تشې وې. خلکو د چکر تنده د کورونو له بامونو څخه په سيل ماتوله. يو نيم دولتي موټر په سرک تېرېده. هغه بارکزۍ ملکې ته مخ کړ:

- اصل کې دغو کمقلانو امدا غوښتل. اوس وخورئ! خدای مو د دې نه ام بدتر که!

هغې سوړ اسويلی وکړ. الوتکه په مړو څراغونو د ودانيو له پاسه روانه وه. خلکو په بامونو کې سرونه ټيټول. کمال شاه غږ کړ:

- الکه! ارتفاع ونيسه! د برق له خادې سره ونه لګېږو.

شېوه ګل په دقت مخامخ کتل. ويې ويل:

- بيا مې رادا روينې.

کړس شو. د جګ کور په سر يې د تلوېزيون انتن وواهه. کمال شاه په قهر وبنګېد. شېبه پس له ښاره ووتل. کورونه په فاصلو کې مخې ته راتلل. الوتکه د ناريالين ستوري په لور سيخه شوه. ټولو د هوسايۍ سا واخېستله. شېوه ګل تنۍ ووهله. په سالون کې رڼا شوه. کمال شاه غږ کړ:

- لور مې څه شوه لور مې؟

ټول حيران شول. بارکزۍ ملکې په چيغو پيل وکړ:

- اله لور مې غورځېدلې ده. وه خدايه مړه شوه!...

شېوه ګل وويل:

- نه نه، ما دروازې بندې کړې بيا والوتمه. تشناب کې به وي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بارکزۍ ملکې او د شپوه ګل تورکۍ ښځې ټول کونجونه ولټول. هغه نه وه. کمال شاه د بېرته ګرځېدو امر وکړ. نابېره د پروژکتور رڼا د دوئ ستر ګې وبرېښولې. د ملکو چيغې وختلې. د شپوه ګل سور مخې ښځې غږ کړ:

– وه مورې ي ې!!!

د دوئ هرې خوا ته جېټ الوتکې روانې وې. شپوه ګل خپلو ښځو ته کړ:

– تاسې چيغې پرېدئ! د بچو د چوکۍ پټې کلکې کئ!

په يوې جيټ الوتکې کې قمر اقبال و. شپوه ګل يې تسليمېدو ته باله. د جزا د نه ورکولو ژمنه يې کوله. خو ځواب يې وانه ورېد. څنګ ته يې د مقدسپالو چاغ جنرال وويل:

– خدای دې وبښه! څه ته ګورې؟ ډزتې جيګ که!

قمر اقبال ستر ګې تېرې کړې:

– تانه به ډز جيګ کم. التـه شازادګۍ ده.

شپوه ګل ليدل چې يوازې لاندې خوا تشه ده. څراغونه يې مړه کړل. ويې ويل:

– دلته ځنګل دی. ما پکې ښکار کړی. توکل په خدای! ځانونه کلک کئ!

الوتکه يودم د ونو تر سرونو پورې ټيټه شوه. د ښځو او ماشومانو چيغې وختلې. شپوه ګل مخامخ چنارونه وليدل. بيا يې ناڅاپه ارتفاع کمه کړه. د ونو لاندې روان شو. شاتنۍ الوتکه په چنار کې ولګېدله. له چاودنې سره سپينه رڼا شوه. نور ملګري يې په ونو واوښتل. قمر اقبال د ټکر ځای ته راوګرځېد. د الوتکې له ټوټو او له ونې لمبې ختلې. د پروژکتور رڼا يې وګرځوله. د شپوه ګل الوتکه نه وه. ټولو ته يې امر وکړ چې تيت شي. شپوه ګل د خوړ د پاسه پټ روان و. يو مهال مخامخ جيټ پيدا شوه. دی ژر د څنګ په ونو ننوت. شاخونه يې ووهل. الوتکه کړه وړه شوه. په ځمکه وښوېدله. پوزې يې له خاورينې پښتې سره ولګيد. کړه پرېوتله. جيټ تېره شوه. ماشومانو ژړل. شپوه ګل دوه ډک بيکونه په اوږو کړل. تور ځنګله ته ووت. نوره ډله ورپسې وه. په فضا کې د جيټانو وحشتناک غږونه تاوېدل.

قمر اقبال ايله سبا غرمه د شپوه ګل الوتکه وموندله. هېڅوک پکې نه و. ويې ويل:

– بل ډول نه کېږي. ځنګل به له يو سره کونج په کونج ولټوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېوه ګل په ځنګله کې روان و. په لاس کې يې څلور غټې مرغاوۍ ځړېدلې. لنډ او تنګ خوړ ته ورسېد. د چينې د پاسه د غټو ګټو ترمنځ تنګې لارې ته يې ځان برابر کړ. ښه وړاندې لاړ. په رڼې پلاستيکي پردې طبيعي کوډلې ته ننوت. غشي، لينده او مرغاوۍ يې په ښويه تيږه کېښودلې. په کوډله کې له پخوا څخه ښکاريانو تول سوري کانکرېټ کړي او دېوالونه سپين کړي وو. دده واړه بچيان د لرګيو په وړو چوکيو او ښتل را اوښتل. خندا يې کوله. غټانو په کونج کې ګرده کرښه اېستلې وه. وړې تيږې يې په ګوتو ويشتلې. چې له کرښې يې وباسي. تور کۍ ښځې يې له فلزي نغري څخه سور دېګ واخېست. ماشومانو ته يې نارې کړې چې ډوډۍ وخورئ. په يوه شېبه کې د دېګ بېخ تک سپين واوښت. پاچا له شپږ واړه ملکو سره پر وچ لرګين تخت ناست و. په غټو غټو يې کتل. وبنګېد:

– اصل کې دا اينسانان دي که ځناور؟

د ټولو ماشومانو سترګې ورواوښتلې. د احمدزۍ ملکې د شين خال زنه وخوځېدله:

– که سبا وږي شي او خواره نه وي؟ وه خدايه ومو ساتې!

هغه له ډاره ولړزېدله. د پيلوټ په مېرمنو ښه ونه لګېدله. مېړه ته يې وکتل. هغه لکه بېخي چې اورېدلې نه وي. په بيکونو کې يې لاس واهه. فلزي ډبې يې اړولې را اړولې. ويې ويل:

– دوه ورځې نور ام کنسروا لرو.

د بارکزۍ ملکې غومبرور مخ تک سور واوښت. غږ يې کړ:

– دوه ورځو نه مخکې د وتلو لاره وګوره! وه خدايه! لور ته مې خير کې!

شېوه ګل سر وښوراوه:

– زه پوهېږم. تاسې ته سخته ده. زما بچي ام د پولادو نه ندي جوړ.

ملکې سترګې برګې کړې:

– ستا دلايل زده دي که کار ام کولی شې؟

د شېوه ګل سورکۍ ښځه وبنګېدله «اوس خو دې پاچايي نده» شينخالې احمدزۍ ملکې واورېدل. غږ يې کړ:

– الماس په هرځای کې الماس وي.

شېوه ګل سوړ اسويلې وکړ. په چوکۍ ډوله تيږې کېناست. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دا ځای ښه دی. اغه دی عسکر تېر شول، ویې نه لېدلو. چې اغوئ د ځنګله نه لاړل، بیا وځو.

ماشومانو نېغ نېغ کتل. احمدزۍ ملکه وبنګېدله:

– ځو چې عسکر د ځنګله نه ځي موږ به د دوئ په خېټو کې یو.

کمال شاه غږ کړ:

– غلې شه ورکه شه! خپله ورته چل ښیې.

دوه ورځې نورې هم تېرې شوې. په ځنګله کې شرپ شرپ و. د عسکرانو اوږده لیکه د بوټو له منځه د لوی ډنډ غاړې ته ووتله. مرغاوۍ والوتلې. شېوه ګل تر بوټو لاندې ځان غلی کړ. د مقدسپالو چاغ جنرال نور حوصله له لاسه ورکړې وه. قمر اقبال ته یې کړ:

– عالي قدره! خدای دې وبښه! اغوئ د سپین ساحل ښار ته اوښتي دي. عسکر به دلته ګرځي. موږ به الته لاړ شو.

قمر اقبال د تېرې پزې ځوکه وګروله. کږې یې وکتلې:

– اغوئ تا غوندې په شا دراندہ دي. په غره کله ختلی شي؟ ځه خیر. ته یې دلته لټوه! زه الته ځمه.

هغه روان شو. جنرال غابنونه جینګ کړل. په سرېمو کې وبنګېد. قمراقبال شاته وکتل. جنرال ژر ځان نورمال کړ. کله چې قمراقبال له سترګو پناه شو، دی په تیږه کېناست. بېرېږیري افسر ته یې کړ:

– ځه لکه بلدې سپی رانه تاوېږې؟ وګرځه! شاوخوا وګوره!

پینځه ورځې پس د شېوه ګل په اوږدې شوې ږیرې د باران اوبه روانې وې. له یو غېږ سابو سره په کوډله ننوت. کمال شاه او ملکې پر تخت بې حاله پرتې وې. ماشومانو د میندو په غېږ کې ژړل. دده تورکۍ ښځې وپوښتل:

– وۍ خدایه! دادې بیا ولې راوړل؟

– څنګه وکمه؟ د ښکار په ځای کې عسکر دي؟ او مېوې نشته. ونیسه په اوبو کې یې وایشوه!

– څه ګټه؟ د ټولو پې کانګې راځي. درې ورځې یې خوړلي دي.

– څه پروا لري؟ وچه ډوډۍ سرو کال خورو. کانګې خو مو نه راځي.

نابېره عسکر په کوډله ننوتل. چیغې یې کړې «ونه خوځېږئ! لاسونه پورته کئ!» بېرېږیري افسر په مخابره کې چاغ جنرال خبر کړ. شېبه پس هغه راورسېد. کمال شاه یې له غومبري کش کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چېرته تښتې پاچا ګله؟

ماشومان له ډاره د میندو په غېږ کې ننوتي وو. جنرال سترګې په کوډله کې وګرځولې. د ملکو مخونه تک زیړ او ښتي وو. غلې غلې سونګېدلې. دده څېره تروه شوه. شېبه ګل یې له ګرېوانه ونیو:

– شازادګۍ چېرته ده شازادګۍ؟

– نه پوهېږم. اغه موږ سره رانغله.

جنرال چورتي شو. د مقدسپالو بېربېري افسر وویل:

– زه به په عالي قدر شازاده زېرې وکم، هه؟

جنرال هغه له لاسه ونیو. کونج ته یې کش کړ. په غوږ کې یې وپسېد:

– دوئ چېرته پټ که! په قمر اقبال به یې خرڅ کو.

افسر له تعجب سره موسکی شو. سترګه یې ووهله.

شاهزادګۍ په ښار کې د څلورم منزل کړکۍ ته ودرېده. په دوربین کې یې وکتل. لاندې سپین موټر له پارکېنګ څخه سرک ته ووت. په پلې لار کې اکثرو ځوانانو د مقدسپالو تورې جامې اچولې وې. دا وبنګېدله «ټول سړي د وخت سره پوستکی بدلوي» دوربین یې د سرک هاخوا د دېوال په غېږه کې لوېې ساحې ته برابر کړ. په ټولو چمنونو کې نلونو د فوارې په شان اوبه شیندلې. دوو باغوانانو د ګلانو په پټیو کې خېشاوه کوله. ډله ډله خلک سپینې لس منزله ودانۍ ته تلل راتلل. په سر کې پرشنې ګمبدۍ لیکل شوي وو «د ستر ملا دفتر» شاهزادګۍ دوربین احاطوي دېوال ته څېرمه شیرچایي کورته واړاوه. څلور منزله یې لرل. په انګړ کې یې ماشومانو ټال خوړ، ښوینده کې یې کوله، په لرګینو الوتکو سپرېدل. دوو نوکرو یې پالنه کوله. څنګ ته د سپینې یو منزله ودانۍ په حویلۍ کې سرتاجه وه. نوکرې ته یې له تناب څخه د ځینو جامو د ټولولو ویل. شاهزادګۍ دوربین د کړکۍ مخ ته کېښود. هنداري ته ودرېدله. طلایي وېښتان یې په ګوتو د غوږ شاته بند کړل. خپل تور ګرد کمیس او سپین پرتوګ یې له هرې خوا وڅېره. د سرتاجې عکس یې له هنداري سره ونیو. اول یې ځان ته وکتل، بیا هغې ته. په بل لاس یې د میوند عکس راپورته کړ. ویې پوښتل:

– ښه ګرانه! په دې ملاګۍ کې مانه څه شی زیات دي؟ مرداري غوښې؟ آ؟

غاښونه یې وچیچل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه به ستا غوښې دې ته ورکم، ددې تاته. پوه شوې؟ ویمه چې یو په بل ماړه شئ.

دروازه وټکېدله. هغې ځادر په سر کړ. ورغله. یخې ښځې په پتنوس کې ډوډۍ راوړې وه. وپسېدله:

– الا سړی دې کله راځي؟ پولیس ګرځي. د هوټل خاوند وېرېږي. مجردې ښځې ته دلته ایجازه نشته کنه.

شاهزادګۍ پتنوس واخېست. پزه یې جګه ونیوله:

– رابه شي. ورور یې مریض دی.

– الا ته یې ځنګه بو نه تلې؟

– زه ښه نه یمه.

ښځې سر وړاندې او غږ ټیټ کړ:

– د هوټل خاوند ویلې اسې نه چې خطرناکه ښځه وي. تا ښیي. وایي سوالګر ته به یې پیسې ورکړې وي چې ووایه زه یې مېړه یم. چې کوټه ونیسي. ما ویلې نه نه. مېړه یې بند پاتې دی. ما ام تا غوندې خبره جوړه کړه.

شاهزادګۍ پیسې په لاس ورچوخې کړې. ویې ویل:

– خیر یوسې!

دروازه یې وتړله. دخولې سازیې وواهه «ما ام تا غوندې خبره جوړه کړه. چاغومبۍ، روې. ښه پوهېږي»

د تاکاوۍ په سالون کې د میوند نیمو ملګرو په خپلو بیکونو کې وسلې او جامې کېښودلې. نیمو نورو ورسره مرسته کوله. په څېرو کې یې ناراحتي وه. میوند له کوټې څخه راغی. ټولو ته یې یو یو کاغذ ورکړ. ویې ویل:

– ښه یې وګورئ!

خپله یوه شېبه غلی کوز او بر وګرځېد. ملګرو یې کاغذونه وکتل. ده وروباندې بیا غږ کړ:

– ماچې څه لیکلي روښانه دي؟

هغوئ سرونه وښورول. ده دوربین ته سترګه برابره کړه. په تنګه کوڅه کې تیاره وه. ویې ویل:

– کراره کراري ده.

نیمو ملګرو یې بیکونه اوږو ته واچول. رازق یودم میوند ته غېږه ورکړه. دی حیران شو. هغه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مرګ او ژوند دی و رور. چې پاتې نشي. ما فیکر کوه چې زما بچیانو ته پیسې شیخ لېږلي. اغه ته وې. خیر ویسې! ستا ښه به ایځکله هېر نه کم.

– غلی خوار شې! مو ړیو بل ته له سره تېر یو. پیسې څه شی دي؟

میوند حرکت وکړ. نور و رپسې شول. نیم ملګري یې ولاړ وو. ده مخ ور واړاوه:

– دوعا کوئ!

دوئ لکه پېریان ښویه ښویه له کوټې ووتل. دوو ټکسیانو ته وختل. پینځه لس دقیقې پس رنګارنګو څراغونو ته نارسېده کېوتل. دوه دوه هوټل ته ننوتل. نیمه شپه د پینځم منزل له شاتنیو کړکیو رسۍ ځوړندې شوې. دوئ د پولیسو په برګو جامو کې د خاصې قطعې بام ته وښوېدل. په لاسونو کې یې چړې پړکېدلې. د ګوتو په څوکو د بام پهردار خانې ته ننوتل. د چا غږ جګ نه شو. وروسته په زینه کېوتل. میوند اشاره وکړه چې نیم د دهلېز برې او نیم کوزې خوا ته لاړ شئ. په کوټو کې دروند د ربه هارو. رازق په دهلېز کې بلې کوټې ته تېرېده. شاته یې یو مقدسپال له برچې سره غلی غلی نژدې کېده. اخ شو. رازق شاته وکتل. میوند نیمژواندی مقدسپال غلی په ځمکه پرې ایست. رازق خوله لکه شپېلۍ کړه. سا یې د شمال له غږ سره وو بستله. نیم ساعت پس بېرته د هوټل کړکیو ته وختل.

سبا یې په تاکاوۍ کې تلویزون کوت. ویاند ویل چې مخالفینو پر خاصې قطعې حمله کړې. دولت ورځېر مه هوټل او روغتون وتړل. لوی شمېر خلک بیا بې کاره شول. میوند مېز ته سوک ورکړ:

– د ګورګټې زامن. اوس چې په عسکري قطعو حمله کوو ام کمپنۍ تړي.

کبیر غږ کړ:

– دوئ ام اغه ځای کېکاږي چې درد کوي.

– منې دا ځل په مرکزي قرارګاه ورځو. چې دا مشر جنرال ته جزا ورکو.

دوه ورځې پس جنرال هم ووژل شو. خو بیا په تلوېزیون کې د کمپنیو د تړل کېدو خبر راغی. میوند سر وخنډه:

– نه، بله لاره باید وسنجوو.

زخمي ملګري یې زګېروي کول. سلطان یې ملا په نوې لته وتړله. غږ یې کړ:

– خیر دې وي. چې بېګا غوندې ګوزارونه زیات کو، د پښو نه غورځېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلوېزون کې یې ویل د ستورو شورا د غنمین د امنیتي وضعیت په هکله اندېښمنه ده. میوند مخ ملګرو ته کړ:

– منې د ستورو شورا یو کار کولی شي.

ملګري یې پوه نه شول. ده ټلیفون را واخیست. هاخوا اشرف موبایل سرتاجې ته ورکړ. میوند وویل:

– د ښځو د بازار شاته میدان دی. ټیک یوولس بجې التهراشه!

په هوټل کې شاهزادګۍ په کوچ کې په ناستو ویده وه. شټ یې وهل. په منډه تشناب ته ننوتله. د لوند کمیس له جیبه یې د میوند عکس وویست. پرټټر یې وچ کړ. د هغه پر مخ یې ګوتې نرمې وو هلې. د بالښت لاندې یې کېښود. په دوربین کې یې وکتل. سرتاجه له دوو نوکرو سره ووتله. دې هم حجاب واغوست. د هغوئ موټر د ښځو د بازار مخ ته ودرېد. دا له رکشا کېوتله. د بازار په ټېلماټېل ورګډه شوه. زیاتره ښځې د ساعت تېرۍ لپاره راتللې. د سرتاجې دوه نوکرې د بازار شاتنۍ دروازې ته ودرېدلې. خپله لوی میدان ته ووتله. ډله ډله هلکانو کرکټ او فوټبال کاوه. سرتاجه دختو د زړو کورونو په اوږدو روانه وه. شاهزادګۍ هم میدان ته راغله. سترګې یې وګرځولې. هغه یې ولیدله چې ړنګ دېوال ته ودرېدله. بلې خوا ته میوند و. شاهزادګۍ له لېرې راتاوه شوه. میوند سرتاجې ته کړ:

– تاویلې نور کسان به راولو. کومه دي؟ امغه زړه په زړه ده.

– خدای شته په چا باور سخت دی.

– خلک زموږ د جنګ په باب څه وايي؟

– خلک مختلف دي. نظریات یې ام مختلف. ستا ملګري ښه دي؟

– څلور زخمیان ګوزاره کوي. د یو حالت ښه ندی. مرمۍ یې نس کې بنده ده.

– زه ډاکټر ته وایمه. نن شپه یې بوځئ!

شاهزادګۍ په داسې ځای کې ښکاره شوه چې دواړه یې لیدل. میوند وویل:

– یوه خبره مې کوله... اوهو... اغه ښځه زموږ پلو راروانه ده.

شاهزادګۍ تومانچه وویستله. دوئ وتښتېدل. ډزې شوې. هلکانو لوبې پرېښودلې. سرتاجه په بازار ننوتله. هلته هم ښځو منډې وهلې. شاهزادګۍ په کوڅه کې په میوند پسې وه. په تنګو لارو کې ترې ورک شو. بېرته راغله. د سرتاجې موټر هم تللی و. پولیس د تش بازار په دروازه ننوتل. شاهزادګۍ رکشا ته وختله. حرکت یې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا غرمه سرتاجې دوو نوکرو ته په دروازه کې د درېدو وويل. خپله په ميوند پسې د لېوني پير زيارت ته ننوتله. د شنې چېنې ملنګ د ګلانو پټې ته د لښتي اوبه سيخولې. سرتاجې او ميوند په خپل سيوري پښې ايښودلې. پر پخې لارې د مقبرې په لور روان وو. يوه کورنۍ له مقبرې راووتله. د دوئ تر څنګ تېره شوه. ميوند د وسله والې ښځې په باب وپوښتل. سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. ويې ويل:

– خدای شته ايڅ مې سر کار نه کوي. چې مو ړنه څه غواړي؟ ای وروره! اغه زخمي څنګه شو؟

– خير ويسې! د مرګه بچ دی.

– څه شوکر. ته دې خبره ولې په ټلېفون کې نه کوې؟

– منې دا اسې خبره نده. څوک يې وانه وري.

سرتاجه يې شنو سترګو ته ځير شوه. د هغه تېره زنه ورپېدله:

– ما ويل زموږ د کاره خو څه جوړ نشوه. که ستر ملا صيب د ستورو شورا ته اريضه وکي.

سرتاجه ودرېدله. غټې اوږدې سترګې يې تېرې شوې:

– ولې په تنګ شوې؟ او پلار مې د څه دپاره اريضه وکي؟

– ددې دپاره چې امروتين زموږ وطن اشغال کړی.

– خدای شته اغه له سياسي مسايلو ځان لرې ساتي.

– نشي کېدی. له ټولنيز ژوند سره سياست تړلی دی. بل دا يوازې سياسي مسله نده. بشري ام ده.

– سياسي ده. او د ستورو شورا چې پوځي اشغال وي مداخله کوي. دلته خو کورنی جنګ دی.

– تاته خو مالومه ده. د پردې تر شا دواړه ډلې د امروتين عسکر دي.

– خو امروتينيان ندي. خدای شته زما دې سودا کړه. د ازادې پالو غورځنګ د منځه لاړ نشي.

– غورځنګ کومه دی؟ ټول سر او پښې دوه کسه دي. غورځنګ.

دباندې شاهزادګۍ راغله. د سرتاجې نوکرو خلک درولي وو. ددې مخې ته يې هم لاس ونيو:

– لږ صبر وکه خورکۍ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهزادګۍ له حجابه تومانچه راوویستله. ښځې په کریکو وتښتېدلې. ولاړ خلک هم له زیارت کولو تېر شول. دننه میوند او سرتاجې غږونه واورېدل. پښه یې تېزه کړه. په مقبرې ننوتل. څوتنو قبر ته دعا کوله. مشر ملنګ پر تخت پلتۍ سمه ووهله. تسبیح یې واړولې. سرتاجې یې په کچکول کې پیسې واچولې. میوند داسې ودرېد چې دروازه ووینې. هک حیران شو. بیا هماغه ښځه وه. ده تومانچه وویستله. سرتاجې یې لاس ونیو. ویې ویل:

– زیارت دی.

دعاکوونکي تېز ووتل. ملنګ د څنګ دروازه نرمه ټېل وهله. دوئ د مقبرې شاته پټ شول. شاهزادګۍ مقبرې ته ننوتله. سترګې یې ګرځولې. ملنګ په لوړ غږ وویل:

– لورې دوعا وکه چې خدای دې خپل مراد ته ورسوي!

میوند او سرتاجه د ګوتو په څوکو د حویلۍ دروازې ته روان شول. شاهزادګۍ وپوښتل:

– ملنګ بابا! څه شول، عاشقان څه شول؟

ملنګ په چورت کې وکتل. لکه د هغې غږ چې اشنا وي. د شاهزادګۍ نظر په میوند ولګېد. ورپسې وځغاسته. ډزې یې وکړې. میوند له زیارته ووت. دروازه یې په ځان پسې بنده کړه. له سرتاجې سره موټر ته وخوت. شاهزادګۍ اول په دروازه زور وواهه. وروسته په دېوال واوښتله. خو هغوئ ډېر لېرې وو. د پولیسو موټر زیارت ته روان و. د شاهزادګۍ تر څنګ تېر شو.

د سرتاجې سودا د ازادي پالو غورځنګ ته وه. مازیګر له ورور سره د میوند پټنځي ته لاړه. هغوئ تلوېزون ته ځیر وو. هلته الله یار شاه غونډې ته په کاغذ لیکلې وینا اوروله. هغه په نري غږ خبرې کشولې:

– ورونو! پر وطن سخت حالت دی. له یوې خوا داړه مار مخالفین هر څه له منځه وړي. له بلې خوا د میوند وحشي ډله بې ګونا خلک وژني. چور کوي. زموږ د خلکو پر ناموس تېری کوي. له عبادت څخه یې منع کوي. زه د ستورو د شورا څخه غواړم چې موږ سره په دغه سخت حالت کې مرسته زیاته کړي.

میوند چوست پاڅېد:

– داح، خدای وهلی داسې مکار دی.

سرتاجې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته اول باید د اغې ښځې غمه وخورئ! لکه پېرى هرچېرته راشنه شي.

تورکي مسلم پاچا میوند ته وویل:

– فکر کوم دولت په تا پوه شوی دی. ښځه یې درپسې اچولې.

سرتاجې نرۍ پزه په ګوتو کېکاږله. لاس یې وښوراوه:

– نه نه، دا ښځه د بلې خوانه ده. یوازې ګرځي.

میوند شنې سترګې ورواړولې:

– منې اغه خطرناکه نده. که نه، وختي به یې دا ځای پیدا کړی و.

په تلوېزون کې نطاق د لېوني پیر په زیارت کې د ډزو وویل. میوند مخ ملګرو ته کړ:

– ما ویل څه وکو چې ام دولت زموږد کار نه ګټه وانخلي، ام خلک بې کاره نشي؟

سرتاجې غبږ کړ:

–آزادي. بله لاره نشته.

ټولو تایید کړه. سرتاجې میوند ته کتل چې څه وایي. هغه سر وخوځاوه:

– اغه خو ده. خو آزادۍ ته رسېدل ام په بېلابېلو لارو کېږي.

ټول ورځیر شول. ده هم خبره وغوځوله:

– منې جنګ د امروتین په ګټه دی. اغوئ پې ام موږ وهي ام د ستورو د شورا نه مالي کومک اخلي.

اشرف غبږ کړ:

– بالکل بالکل.

د سرتاجې سترګې په چورت کې تنګې شوې. وچ هډوړ سلطان میوند ته مخ کړ:

– نو ته څه وایې؟

– زه وایم راځئ خلک وپوهوو. یو لاس یې کو. بیا د سوله یز پاڅون د لارې آزادي واخلو.

سرتاجې ککره وخوځوله:

– خدای شته یو ځل دې وکه. د یاده دې ووتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه، اغه ځل مو د زور ناري وهلې. وسلې راسره وې. اغوئ په امدې بانه زموږ وسلې د ستورو شورا ته وښودلې.

د کبير شناوی ږيره ورپېدله:

– نه کېږي. آزادي او د خلکو غريبي چا ته مانا نلري. مدا چې خپل کار يې جوړ وي. او بل، خلک دونه ډار ېږي چې ولاکه په پړي يې ميدان ته وباسې.

ميوند وګرځېد. ويې ويل:

– منې زموږ جنګ اشغال ته مشروعيت ورکوي. داسې کار بايد وکو چې زموږ کار مشروع شي ددوئ نامشروع.

مسلم پاچا برګ شو:

– سم وو ايه چې تسليم شئ نو.

ميوند سوړ اسويلی وکړ:

– ما کله ويلي؟ زه وايم جنګ مه کوئ! اسې ام په زور کې ورسره برابر نه يو.

رازق سترګې تنګې کړې. په نري آواز يې وويل:

– نو بيا څه شی شو ورور؟ ته يې اخېستی يې. جاسوس يې.

د ميوند رنګ سور راوښت. هغه يې ټېل واهه. چيغه يې کړه:

– ته دې په خبره پوېږې کندو؟ زما ترمخه وشو، زما د مور مېړه شو. راکه وسله!

يو دم سلطان د ټوپک خوله ميوند ته واړوله:

– دا رښتيا جاسوس دی.

ټولو وسلې واخېستلې. سرتاجه د سلطان مخې ته ودرېدله. لاسونه يې وازونيول:

– خدای شته، که تاسې ډزې وکئ پاس مارکېټ خبرېږي. هرڅه به ختم شي.

د دروازې ګړز شو. دا ميوند وتښتېد. رازق چټک په دوربين کې وکتل. خپل ورون ته يې سپېړه ورکړه:

– لاړ، دا ځای افشا شو. اله زر ځانونه باسئ ورور!

سرتاجې لاس او ککره وښورول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نه نه، غور ځنګ وساتئ! دا د آزادۍ یوازینی امید دی. میوند دې نه وي کنه. مورې خو یو. خدای شته زما زړه وایي اغه به دسې ونکي. خو تاسې بیا هم تیت شئ! مورګورو. که ستونزه وه خبر درکوو.

خوراو وروړ په تیارې کې میوند د مور پر قبر پروت وموند. د خپل کور د مېلمنو برخې ته یې بوت. اشرف ورته یوازینۍ کوټه او تشناب وښودل. په پای کې د سالون پر جیګرې کوچونو کېناستل. څو سرتاجې خبره کوله سترملا لکه طوفان دروازه خلاصه کړه. دوئ یې په احترام پاڅېدل. هغه پر لور برګ شو:

– دا دلته څه کوې؟ ته نه پوهېږې چې حکومت ماته بانه لټوي؟

اشرف وبنګېد «دغه حال دی» د سرتاجې رنګ سپین واوښت. څو یې خبره جوړوله میوند وویل:

– عالي قدر سترملا صیب! تاسې دې خدای زموږ له سره نه کموي. چې بل ځای پیدا کم خپله وځم.

– نو صاحبه مهربانه ترا غو به ددې ځایه جنګ کوې؟

– نه نه، منې جنګ د آزادۍ د اخېستلو لارنده.

سرتاجې د هغه بې منطقۍ ته سر وځنډه. سترملا وروځې بره کش کړې. د میوند تېره زنه بیا وخوځېدله:

– سوله ییز پاڅون په کار دی. او د اغه دپاره د خلکو پوهاوی او یو والی ضرور دی.

د سترملا ښی سترګه ورپېدله. سر یې وځنډه:

– زه په دې کارو کې نه یم. او دلته بل چاته ام ایجازه نه ورکوم.

میوند په احترام سر وخوځاوه. څه یې ویلی شول؟ دا د هغه کور، او هغه سترملا و. مګر غلی هم نه کېناسته. له شاهزادګۍ ښخه د لېرې توب هره شېبه ورته قیامت و. بل پلو یې د جنګې ډلو له خوا د خلکو ځورول هم زغملی نه شو. او د دواړو دردونو علاج آزادي وه. چورت یې واهه چې اوس څه وکړي. سترملا روان شو. له دروازې ښخه یې غږ کړ:

– ځوک باید پوه نشي چې ته دلته یې!

دوئ دربواړو د هوسایۍ سا واخېستله. سرتاجې ګرد مخ میوند ته کړ:

– خدای شته ته په غلطه یې. ټول خلک یو کول ناممکن دي.

– هر څه چې په ذهن کې ممکن وي په عمل کې هم دي.

سرتاجې سوړ اسویلی وکړ. میوند کېناست. ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه که یو کس ستا مخالف ام وي، او ته په حقه یې. قانع کولی یې شې؟ یوازې یو کس.

سرتاجه یې په مقصد پوه نه شوه. ګرد کې اشرف غږ کړ:

– چې حق منلو ته تیار وي.

– هرڅوک حق منلو ته تیار دی. د حق لیدلو لارې یې بېلې دي.

سرتاجې وویل:

– بیا نو ولې نه. یو کس دی. لاره یې سرې پیدا کولی شي.

– منې امدا یو یو کس نه میلون جوړېږي کنه. زه وایم ټول قانع کېږي. فکر او زیامت غواړي.

– مقدسپال هم؟

– مقدسپال هم، مخالفین هم. ټول زموږ خلک دي. تنها موږ باید په آزادۍ کې د اغوئ ګټه وروښیو.

سرتاجې سر وښندوه:

– خدای شته، باور مې نشي. تا خپل ملګري قانع نه کړل.

میوند پوهېده چې هغه رښتیا وایي. خو دا یې د نظریې کمزوري نه، بلکې د ځان کمزوري بلله. سبا یې د موبایل له لارې د سلو نایانو غونډه تنظیم کړه. ماښام ټولو په کورونو کې ټلیفونونه غوږ ته نیولي وو. میوند وویل:

– ورونو! امروتین ستوري زموږ وطن اشغال کړی. زموږ طلا او الماس خپل هېواد ته وړي. کمپنۍ او دفترونه تړي. څو خلک وږي شي. د معاش دپاره مقدسپالو او مخالفینو ته لاړ شي. دواړه ډلې دوئ جوړې کړې دي. چې دوامداره یې وجنګوي. څو لا زیات خلک مړه شي، معیوبه شي، احتیاج شي. او دونه په تنګ شي چې د ژوندي پاتې کېدو دپاره هرڅه ومني. دوئ به د بشري حقونو د تامین په پلمه د ستورو له شورا ایجازه واخلي، څو غنمین له امروتین سره یوځای کي. زه باور لرم چې تاسې خلک له بدبختیو او وطن له اشغاله ژغورلی شئ. ځکه چې ټول خلک تاسې ته راځي. اغوئ د دوښمن په دغه چل وپوهوئ! له سوله یزې لارې یې له امروتین څخه د آزادۍ اخېستلو ته وهڅوئ! که تاسې ټول یو یو کس د آزادي پالو شبکې ته راولئ، نو بل ځل به دوه سوه کسان شي.

مګر د اټکل خلاف په دویمې غونډې کې اته سوه کسان وو. آن سرتاجې د دغه کار په کامیابۍ باور پیدا کړ. له کوره ووتله. شاهزادګۍ په ټکسي کې ورپسې وه. سرتاجې د مدرسې په یو صنف کې ښځې راټولې کړې. د وطن د اشغال

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سوله یزې مبارزې له لارې د آزادۍ په اړه غږېدله. شاهزادګۍ په تور حجاب کې له ښیښې غلې کتل. بېرته وګرځېدله. په هوټل کې بیا هنداري ته ودرېدله. د میوند او سرتاجې عکسونه یې سترګو ته ونیول. ویې پوښتل:

– میونده زړګیه! ماشوقه دې ولې قانون ماتوي؟ ولې ملایانې په سیاست ګډوي؟

د سرتاجې په عکس کې یې سترګې خښې کړې. غاښونه یې وچیچل:

– مرداره! ورور ورور یې ویل، اخېر یې رانه واخېستلې. دا باید مړه شي، خو تاسره یو ځای.

بېرته یې نظر د میوند عکس ته لاړ. سترګې یې ډکې شوې. ویې ویل:

– ای ګرانه! تا رانه مخ وګرځاوه. خو زه دې نه پرېږدم. لاس نیولی به دې خدای ته بیایم.

دوه اونۍ واوښتلې. د آزادي پالو په شبکه کې خلک لکونو ته ورسېدل. مګر د مقدسپالو له ډاره پکې مظاهرې ته د وتلو جرئت نه لیدل کېده. میوند د موبایل له غونډو تېر شو. له خلکو سره د مخامخ کتو نیت یې وکړ. احتیاط یې کاوه چې ځوک یې د او سېدو ځای ونه مومي. ږیره یې اوږده کړه. د ځان ښودو ملایانو په شان به یې سپین ځادر د لونګۍ له پاسه په مخ راوځړاوه. ټیټ سر به ووت. شاهزادګۍ ځو ځله په دوربین کې ولید. خو ویې نه پېژاند.

هاخوا د سرک په غاړه بېرېږېري افسر شېبه په شېبه ساعت ته کتل. دوه د تورو ښیښو موټر راغلل. افسر ور وخوت. قمراقبال او د هغه دوو خاصو کسانو ته یې لاس ورکړ. موټر روان شول. قمراقبال وویل:

– وروره مننه. ته او جنرال صیب راسره په ځنګله کې سترې شوئ. تاویلې ماته د کمال شاه ځای مالوم دی؟

افسر سر وښنډه:

– عالي قدره! ماته چې مالوم وای غم به څه و؟ دسې ګونګوسې مې اورېدلي. ما ویلې که ستاسې ایجازت وي. زه به کوشش وکمه. خو خرچه راځي. غټه خرچه. ما سره دونه نشته. غریب خلک یو.

– څونه؟

– سل میلونه.

– دا خو دونه پیسې ندي. زه به یې نن تیارې کمه. مقصد ته امدا نن د کمال شاه کورنۍ راوله.

د افسر له وازو سترګو برېښېده چې پار ېدلی دی. ویې ویل:

– نن خو نه کېږي. ددې هفتې تر اخیره یې پیدا کومه. خو پیسې به نن واخلمه. په کار ېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمراقبال او ملګرو يې معنادار وکتل. موټر د نظامي قطعې دروازې ته ودرېد. افسر قمراقبال ته کړ:

– عالي قدره! زه نو ځمه.

– ته ودرې! پيسې واخله کنه!

افسر موسکی شو. دوئ بې فرشه او بې کړکۍ کوټې ته ننوتل. قمراقبال ورته مخامخ ودرېد:

– ښه وايه يارو! د کمال شاه کورنۍ چېرته ده؟

افسر سترګې بندې دروازې ته واړولې. ويې ويل:

– څه خبريمه؟ پيسې چې وي زه يې پيدا کومه. بې غمه اوسه!

قمراقبال خپلو کسانو ته اشاره وکړه. هغوئ لښتې ورواړولې. افسر چيغې وهلې. په پای کې يې غږ کړ:

– وايمه وايمه.

هغه له جنرال سره په ځنګله کې د کمال شاه دکورنۍ د پيدا کولو کيسه وکړه. په پای کې يې وويل:

– کمال شاه د جنرال صيب د زاړه کور په تاکاوۍ کې دی.

هغوئ د افسر لاس او پښې وتړلې. دربواړه ووتل.

سهار طوفاني شمال ونې خوځولې. ميوند ته زنګ راغی. سپينږيري نايي ژړل. ويل يې دده ملګري په چوک کې ځړېدلي دي. يو پکې د هغه زوی دی. دده هم او ښکې لکه چينه وبهېدلې. له کوټې ووت. اشرف ګرد مخ وځنډه:

– کېدای شي تا ته يې دام ايښی وي.

خو ميوند ته ځان د هغوئ په نه ژغورلو کې ملامت ښکارېده. فکر يې کاوه که وروستی ديدن يې ونه کړي دا به يې په زړه کې بل داغ شي. اشرف سپين پټکی په سر کړ. شترينګ ته کېناست. په چوک کې يو تن مقدسپال خلکو ته د اعدام شوو په اړه معلومات ورکول. ميوند له تورې ښيښې کتل. شمال د دوو کرېنونو ترمنځ په او سپنيزې ميلې پسې ځوړند او وېشت جسدونه زنګول. پينځه ويشت دده ملګري، يو د مقدسپالو چاغ جنرال او بل بېرږيری افسر و. د ځينو ملګرو څېرې يې دومره بدلې وې چې په سختۍ پېژندل کېدې. سرتاجې خوله د ټيکري په پلو پټه کړې وه، چې ژړا يې ونه وځي. بدن يې غور ځېده. ميوند هم سلګۍ وهلې. له دغه درد څخه يې زړه د مور په غېږه کې پټېدل غوښتل. خو هغه نه وه. په لاره کې جومات ته کېوت. سر يې په سجده کېښود. ډېر يې وژړل. ماسپښين دربواړه د سرتاجې انګړ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتل. د میوند زړه تنګ و. ځادر او لونګۍ وربانديې داړې لګولې. ویې غورځول. لاس یې د ځټ زخم ته تېر کړ.

شاهزادګۍ په دوربین کې د هغه شالیدله. سر یې د ونې ځانګې پټ کړی و. شکي شوه. په غږ یې وویل:

– دا سړی ملا نه ښکاري؟

تر ناوخته یې ځار ته دوام ورکړ. مګر سړی ونه وت. میوند پړمخې پر تخت پروت و. د شپې ډوډۍ یې هم ونه خوړه.

سرتاجه یې ځو ځله پوښتنې ته راغله. اشرف ویل هغه ویښ پروت دی. هغې مزاحمت ونه کړ. شاهزادګۍ سهار وختي

له دوربین سره کړکۍ ته ناسته وه. تر غرمې هېڅ پېښ نه شول. ماسپښین اشرف سرتاجې ته په حویلۍ کې وویل:

– داسې نو نه کېږي. ته مه راځه! زه ورته وایم چې ته سخته ژوبله شوې یې.

هغه د مېلمنو برخې ته لاړ. میوند وارخطا حویلۍ ته ووت. د خوراو ورور په خندا یې ماغزه وخوټېدل. لاس یې د ځټ

زخم ته تېر کړ. اشرف ته برګ شو:

– تا ته زه مسخره ښکارم؟ داسې ټوکې بیا اېځکله ونکې!

هغه بېرته کوټې ته روان شو. سرتاجې غږ کړ:

– ته په موږ خفه کېږې موږ په تا نه خفه کېږو؟

میوند شاته وکتل. زړه یې ډک شو. په دروازې ننوت. دلته د شاهزادګۍ سترګې غټې غټې راووتلې:

– اووو مرګ مرګ! ای ګرانه! پوستکی دې څنګه ښه بدل کړی دی؟

سمدلاسه یې د ښځینه ملایانو تور حجاب وکړ. ووتله. د ستر ملا د دفتر ساتونکې ښځې ورځخه وپوښتل:

– خورې! چاسره دې کار دی؟

– د سرتاجې بي بي نه سبق وایمه.

هغې تلاشي کړه. شاهزادګۍ تومانچه د کتاب شاته جګه نیولې وه. د سرتاجې انګړ ته ننوتله. تر حجاب لاندې

کرېچې شو. مرمۍ یې تېره کړه. نه یې منډه کړې وه، نه یې اوږده لاره وهلې وه. مګر سا یې سوزېدله. د سالون له

جیګرې کوچونو تېره شوه. له کوټې ځخه د ښځینه خنداګانو غږ راته. حجاب یې وغورځاوه. طلایي وېښتان یې په

اوږو خواره شول. په ټول زور یې دروازه ټېل وهله. میوند پر تخت پروت و. سرتاجې په مېز باندې کاغذونه لوستل او

اشرف کمپیوټر ته رسول. د شاهزادګۍ په لاس کې تومانچې ټول حیران کړل. دې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– تاسې زما د مرګه اورېدلي وو؟ آ؟

سرتاجې په طلايي وېښتانو کې وپېژندله. غږ يې کړ:

– عالي قدرې...

شاهزادګۍ چيغه کړه:

– چوپ! چوپ مردارې! ام يارانې کوې ام مکارې؟

ټولو شپږ وهل. بيا ښځينه خندا جګه شوه. شاهزادګۍ مخ تاو کړ چې بله ښځه څوک ده؟ مګر دا يې خپل غږ و. ميوند هاغه ويډيو کتله چې دواړو د واورې جنګ کاوه. شاهزادګۍ په کوټې کې سترګې وګرځولې. په هر دېوال باندې سکرين و. پکې ددې د مختلفو وختونو ويډيو ګانې چالانې وې. دا ځل خپله هکه حيرانه شوه. سرتاجې غږ کړ:

– لېونۍ! خدای شته ميوند يوه شېبه بې تا تېره کړې نده.

د شاهزادګۍ لاسونه يودم ځوړند شول. له سترګو يې اوښکې وڅڅېدلې. په چوکۍ کېناستله. سر يې په مېز کېښود. سلګۍ يې ووهلې. سرتاجې اشرف ته اشاره وکړه چې وځو. له دروازې څخه يې ميوند ته مخ کړ:

– يو څو نومه د لېست نه پاتې شول.

هغه، لکه دم شوی، په غټو غټو يې کتل. خو سر يې کار نه کاوه. يودم تېز ووت. په سالون کې له سرتاجې او اشرف څخه تېر شو. په حويلۍ کې يې لويې دروازې ته وکتل. بېرته تېز راغی. په شاهزادګۍ برګ شو:

– ته ولې ناريالين کې نه يې؟ خبره يې دا څونه خطرناکه ده؟

شاهزادګۍ سر پورته کړ. اوښکې يې روانې وې. ويې ويل:

– اسې مې نشو کولی.

ميوند په ښويه وېښتانو لاس تېر کړ. د څټ زخم يې وسولاوه. ټول ربړېدېده. د مېز بلې خوا ته مخامخ کېناست. سر يې وځنډه:

– منې ښه دې ونکړه. صبر به دې کړی و، چې حالات ښه شوي وه. اوس... اوس که په تا څه وشي...

سينه يې کبکاړل شوه. آن د بد حالت له ويلو وېرېده. شاهزادګۍ سلګۍ ووهلې:

– نور بس که! زه ستا په تشويش نه ارزمه. تا زما د آرامۍ فکر کاوه، او ما ستا د مرګ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ورځیر شو. هغې په ګرځېدو پیل وکړ. ګردې شونډې یې وخوځېدلې:

-زما د اوله په تا او سرتاجې شک و. خو اغه ورځ چې تا ته نژدې نژدې شوه، په غوږ کې دې وبنګېدله، شک مې په یقین بدل شو. بیا چې دې راته وویلې ناریالین ته لاړه شه، سمه لمبه شومه.

میوند ورته خفه شو، چې څومره ځورېدلې ده. نژدې ورغی. موسکی شو:

-کېنه لېونۍ! منې ته چې په یو میلیون سړیو کې یې. زه په تا باور لرم.

هغې په سلګیو کې یو دم غاړې ورواچوله. وپسېدله:

-زه نو تا ته رسېدلې شمه؟

د هغې نازک بدن په میوند لکه په زخم مرهم ولګېد. په غاړه یې د هغې د پوست مخ او د تنفس د شمال احساس سم د جنت وږم و. زړه یې تخنېده چې کاش نوره هم نژدې شي. لا پسې نژدې شي. څو دواړه یو وجود شي. خو خپل لاسونه یې ورڅخه نه تاوول. ډارېده چې پام یې نه شي. ځان به لېرې کړي. هغه له سلګیو سره ټوله ښورېدله. وروسته آرامه شوه.

میوند یې خوشې کړ. غاښونه یې وچیچل:

-دغه مردار زړه ته مې هرڅونه ویلې چې داسې نده. نه یې منله. اورپې لګېدلی و.

هغه د میوند وازې خولې ته متوجه شوه. له شرمه تکه سره واوښتله. وپسېدله:

-وښنه!

د میوند خوله هماغسې خلاصه وه. هغه بیا وپسېدله:

-زما دین په دونیا مېړه یې. یو نیکاح ده. وبه شي.

د میوند ستونی ډک شو. سر یې وښوراوه. ویې ویل:

-پروا نه کوي. موږ ام خدای لرو.

د مېز دواړو خواوو ته مخامخ کېناستل. میوند یې طلایي وېښتانو ته ځیر شو:

-ته خو سمه پېژندل کېږې. ښه دی چې په میدان کې یې نیولې نه یې.

-نه کنه. زه بېخي ناریالین ته تلې نه یمه. اغه شپه په تیاره کې ټول د چوکۍ د پټۍ په تړلو لګیا وو. زه غلې د الوتکې نه کېوتلمه. ددغه مخامخ هوټل نه مې د سرتاجې څار شروکه. د ښځینه بازار شاته او زیارت کې زه ومه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند کټ کټ وخندل. هغې حیرانې وکتلې. ده وویل:

– منې ته خو سمه بد ماشه یې. داسې په دېوالونو اوښتلې.

شاهزادګۍ هم موسکۍ شوه. سر یې وښوراوه:

– زه په ځان نه پوهېدلمه.

هغه کمپیوټر ته کېناستله. چې لیست ته د پاتې نومونو په رسولو کې مرسته وکړي. مګر د میوند ټول فکر او پام په هغې کې و. ګرد ورځخه تاوېده. ځکه یې نه احساسوله. لکه په هوا کې چې ګرځي. د هغې د خوشحاله ساتلو لارې چارې یې لټولې. په تشناب کې یې بېړه وخریېله. ماسخوتن دواړه په بام ناست وو. د څراغ تتې رڼا د شاهزادګۍ په مخ لګېدله. میوند یې په سیل نه مړېده. هغې یې په اوږه لاس کېښود. د میوند په بدن خوږه څپه تېره شوه. هغې د بل لاس ګوته جګه ونیوله:

– هر اینسان په آسمان کې ستوری لري.

میوند غبرګه کړه:

– د عاشقانو ستوري څنګ په څنګ وي.

– هو. کله چې اینسان خوشاله وي ستوری یې ډېر ځلېږي.

میوند لاس اوږد کړ:

– منې اوغه به زما وي.

– نه نه، زما دی.

– ولې؟

– ځکه چې ټولو نه ډېر ځلېږي. اغه څنګ ته ستا دی. ته زما په راتګ خفه شوې.

– ته څه خبره یې؟ زما ستوری به د ډېرو ځلېدو نه سوزېدلی وي.

دواړو کټ کټ وخندل. میوند د هغې څېرې ته دوامداره کتل. خوند یې ترې اخېست. شاهزادګۍ وروځې واچولې چې څه خبره ده. میوند سر وښوراوه. وروسته یې سترګې ښکته کړې:

– راځه چې واده وکو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– امدا اوس؟

– منې امدا اوس.

شاهزادګۍ له خندا شنه وا وښتله. ویې ویل:

– لېونیه!

میوند له موسکا سره سوړ اسویلی وکړ:

– زموږ نصیب خراب دی. آبل ځل ام بېخي نزدې شوي وو. ونه شو.

شاهزادګۍ ورباندې برګه شوه:

– ستا دلاسه.

زړه یې ډک شو:

– اغه زما کوټه. واده املته کوم.

– زه څه خبروم چې ته پاتې کېږې. که نه، تیار دې مور او پلار ام وو.

شاهزادګۍ ژوره سا واخېستله. سترګې یې آسمان ته جګې کړې:

– اغوئ ته مې ام سودا ده. ناریالین ته د رسېدو خبر یې نشته.

د میوند ایله اوس پام شو. ټول ور وګرځېد:

– شېوه ګل ام ویل بېرته راځم. رانغی.

دا وخت سرتاجې له لاندې څخه غږ کړ:

– خدای شته بس مو دی نو. ما عالي قدرې ته په خپله کوټه کې ځای جوړ کړی.

د دوئ سینې له هوا ډکې او تشې شوې. شاهزادګۍ لاړه. خو د بدن خوږ بوی یې د میوند په دماغو کې و.

قمر اقبال په ډنډ کې لامبو کوله. لمر یې د کوپړۍ د ګردا ړې پوستکی ځلاوه. اوږد مخی کس راغی. د کاغذ پاڼه یې ورکړه. هغه لانده وېښتان شاته واړول. د کاغذ تر لوستلو وروسته تېز ووت. جاوېد اقبال له الله یار شاه سره په باغ کې له میوو ډک میز ته ناست و. وزیرانو د خپلو کارونو راپور ورکاوه. قمر اقبال خپل ورور لېرې بوت. ویې ویل:

– پوېږې لالا؟ شازادګۍ ام پیدا شوه. د ستر خبیث په دفتر کې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروریې حیران شو:

- کېدای شي وضاحت راکړئ چې د دغه عالي لقب مستحق څوک کېږي؟

- سترملا یادومه. زه یې په زوره تې راباسمه. دا به ثبوت ام شي چې ملا د دولت دښمنان ساتي.

وروریې ومنله. قمر اقبال د ښار نوی قوماندان راوغوښت. ډنګر لکه یونیفورم چې په لرګي واغوندې. ده امروکړ:

- ته دې یو موټر تکړه عسکر راوله! د عدالت واټ ته ځو.

قوماندان عسکري تعظیم وکړ، لاړ. په څو شېبو کې له پولیسو ډک موټر له شاهي حصار څخه روان شو. نیم ساعت بعد د عدالت واټ ته ننوتل. قمر اقبال له ځان سره په خندا شو. د قوماندان په خواره اوږه یې لاس کېښود:

- ویم چې شازادګۍ ورنه راوباسو، د سترملا خوله به سخته جینګه شي.

موټروان بریک ته پښه واچوله. ټولو جټکه وخوړه. عسکر له مخې کښوتل. ټوپکان یې په ځمکه کېښودل. قمر اقبال حیران شو. قوماندان په خواره ږیره لاس تېر کړ. ویې ویل:

- عالي قدره! دوئ د سترملا په دفتر نه ورځي.

- ولې؟

قمر اقبال هغوئ ته مخ وګرځاوه. یو تن په ټیټو سترګو ځواب ورکړ:

- سترملا دې خدای زموږ د سره نه کموي. اغه ته بد کتل خدای ته بد کتل دي.

د قمر اقبال مخ له قهره وپړسېد:

- اغه تا غوندې سړی دی، احمقه!

- نه صیب. اغه د خدای نازولی دی. که چا ته ښېرا وکي ایره کېږي.

قمر اقبال له حیرانتیا ډک مخ قوماندان ته واړاوه:

- ته ام داسې فکر کوې؟

قوماندان غټې غټې کتلې. خو ځواب یې نه ورکاوه. قمر اقبال ځمکه په لغته ووهله:

- وه ستاسې بېخ شین شه! تاسې پښتانه د خدای نه زیات په ملا ایمان لرئ. ورک شئ! یوازې ځم.

سترملا د اوږد مېز په سر کې ناست و. څېره یې د تل په شان جدي وه. د مېز په پای کې بوډا ته یې کتل. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خپلو زومانو ته ووایه! د کافرانو پېښې مه کوئ! زموږ په کتاب کې لور د پلار په مال کې حق نه لري.

بوډا مننه وکړه. کچل کچل له دروازې ووت. سترملا د بل کس د بللو لپاره د زنګ تڼۍ کېکاږله. ډنګر سړی راغی. سر یې ټیټ نیولی و. دده لاس یې ښکل کړ. خپلې سترګې یې ورباندې ولګولې. د مېز په پای کې کېناست. ویې ویل:

– عالي قدره! زما په ځمکه چا دعوه کړې. جرګې فیصله وکړه چې نیمه شي. قاضي وایي جرګه چې څه کوي ښه کوي. ستا مشوره غواړم چې خدای مکه د ګونا کار رانه ونشي.

سترملا وپوښتل:

– تا جرګې ته واک ورکړی و؟

– هو. ما ویلې اغه کس خو ناحقه دعوه کړې. جرګه به جزا ورکي. زه نو څه خبر...

– بیانو مه پسې ګرځه! د جرګې فیصله سمه ده. د دونیا دپاره دې اخرت مه خرابوه!

سړي په ټټر لاس ونیو، ووت. دروازه له ګرز سره پرانېستل شوه. قمراقبال دده مخ ته ودرېد. پرته له سلامه یې وویل:

– ای غوږ کېده! زه خبر یمه شازادګۍ دلته ده. تا ته پته ام نشته چې څونه په مردارۍ کې خښ یې.

د سترملا ښی سترګه ورپېدله. ژوره سا یې واخېستله:

– که تاسې د خبرو طریقه بدله کئ ښه به وي.

قمراقبال کټ کټ وخندل:

– خبره مه اړوه! تا د خپلو مذهبي اصولو نه سرغړونه کړې.

– اشتباه کوئ! په اصولو کې باید مېلمه ته احترام وشي. تاسې د مملکت مېلمه یئ. اغه مې د کور مېلمنه ده.

– زه دې باداریم یارو. او اغه ام مېلمنه نده. سیاسي مخالفه ده.

د سترملا سترګه بیا ورپېدله:

– ماته ټول انسانان د خدای بنده ګان دي. زما کره اېڅوک سیاسي فعالیت نشي کولی.

– ځه خیر! ددې ایساب بېل کوو. شازادګۍ ته ووایه! په خپله خوښه ماڼۍ ته راشه! ماسره واده وکه!

د سترملا تندی ګونجې شو. قمراقبال د جګې پزې څوکه وګروله. د کمپیوټر چیپ یې په لاس ورکړ:

– که داسې ونکې، څلرویشت ساعته پس یې ټوله کورنۍ وژنمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتاجې او اشرف پر مېز نقشه خلاصه کړه. میوند له پخلنځي څخه په قاب کې د غنمو نینې راوړې. دوئ ته یې ست هم ونه کړ. د شاهزادګۍ ځنګ ته پر تخت کېناست. هغې له ډېرې خوشحالۍ سترګې غټې کړې. سمدلاسه یې په خوړلو پیل وکړ. میوند ورته په هوس کتل. اشرف هم موسکی و. خو د سرتاجې تندی تریو شو:

– وروره! لرې مه کېنه! راشه وو ایه چې بله غونډه چېرته ونیسو؟

میوند لاس په هوا کې وځنډه:

– ته دا پرېده! زموږ د واده غمه وخوره!

– راشه نو. خدای شته بیا دې یوې خوا ته مخه شوه.

میوند کټ کټ وخندل. اشرف مخ وروا ړاوه:

– بختور یې. خلکو ته عادي جونې ځوک نه ورکوي. تا ته د پاچا ماما لور مفته په لاس درغلې.

شاهزادګۍ له موسکا سره سترګې ښکته واچولې. سرتاجه په ورور برګه شوه:

– غلی کېنه! زه څه وایم ته څه وایې؟ سړیانو بېخي مرداره کړه. ټول فیکر یې امدا یوې خبرې کې دی.

دواړو هلکانو هررر وهل. میوند وویل:

– منې تاسې شاهدان شئ کنه! او نیکاح به سترملا صیب وتړي. ثواب یې لا ډېر دی.

– ودې خوړله! خدای شته چې اعلی حضرت نه وي اغه دا کار نه کوي.

اشرف غبږ کړ:

– دغه حال دی.

شاهزادګۍ په ټیټ سر وبنګېدله:

– زه به ورته ووایمه. زما منې.

دا ځل درېواړو په زوره وخندل. شاهزادګۍ له شرمه تکه سره واوښتله. دا وخت سترملا ننوت. ټول ودرېدل. یو بل ته یې وکتل چې دا دی راغی. میوند شاهزادګۍ ته په سترګو کې اشاره وکړه چې ورته ووایه. سترملا یوه شېبه کوټه له نظره تېره کړه. وروسته یې وویل:

– کمال شاه او ملکې د قمر اقبال رذیل لاس کې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاهزادګۍ مخ له ډېرې وارخطايۍ اوړد شو. ميوند سترګې له هغې څخه سترملا ته واړولې. ويې پوښتل:

– تاسې چا خبر کړئ؟

– دا چيپ کې شته.

د شاهزادګۍ ګوتې لړزېدلې. چيپ يې کمپيوټر ته واچاوه. په ويډيو کې ټول د کوټې په کونج کې ناست وو. د کمال شاه بار خوګان شنه او پړسېدلي ښکارېدل. د سترګو شاوخوا يې تورې کړۍ تاوې وې. سترملا وويل:

– اغه ملحد غواړي چې شازادګۍ په څلرويشتو ساعتو کې شاهي حصار ته حاضره شي. که نه ټول وژني.

شاهزادګۍ سمدلاسه بوټونه پښو کړل. ګردې شونډې يې وربږدېدلې:

– زه ځمه.

د ميوند زړه سست او ټټر کېکاږل شو. لکه وجود ته راغلې سا چې يې بېرته وځي. د سترملا غږ بيا د ټولو پام واړاوه:

– ګوره جينۍ! ونه وايې چې ستاسې نايي دلته دی!

مخ يې ميوند ته کړ:

– او ته صاحبه مهربانه! امدا اوس دا ځای ترک که!

ميوند د هغه خبرې بېخي وا نهورېدلې. يو قرار يې شاهزادګۍ ته کتل. سترملا خپل څلور منزله کور ته روان وو. لور او زوي يې ځان ورساوه. سرتاجې وويل:

– پلاره! خدای شته ميوند لوی مشر دی. ديرش سلنه خلک ورپسې دي. چې پاڅېږي پاچايي چپه کوي.

اشرف د سر په خوځولو تاييدوله. سترملا برګ شو:

– لاحولو! دا تاسې وايئ؟ تا چېرې ليدلي چې د سترملا اولادونه دم ته مشر وو ايي؟

اشرف وبنګېد «دغه حال دی» پلار يې غاښونه وچيچل:

– دا دم مې دلته ځکه پرېښی چې زموږ دپاره کار وکي. نه چې مشر شي. چې دېرش سلنه خلک ورسره دي نو زر دې پاچايي چپه کي! که نه، زما د کوره دې ووځي!

دننه شاهزادګۍ خپلې جامې په بکس کې اچولې. د ميوند سپېرې شونډې ورپېدلې:

– منې ته لږ فکر وکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې پزه جګه ونیوله:

- دې کې د فکر کولو ځای چېرته دی؟ زما قسمت به د قمر اقبال سره وي.

د میوند شنې سترګې بوټې را ووتلې:

- ته څه وایې؟

- پلار مې رښتیا ویل. تاسره ما څه لاس ته راوړل؟ آ؟ بدبختي، غم او درد. که د اوله مې د قمراقبال سره واده کړی و، ام به مو پاچایي وه، ام به دونه خلک نه تبا کېدل.

د میوند سر وګرځېد. پښې یې سستې شوې. له درب سره په ځمکه کېناست. له خولې یې ووتل:

- او زمونږ مینه؟

- کومه مینه؟ دا ټول خلک مینه کوي؟

سرتاجې او اشرف له دروازې څخه غټې غټې کتلې. شاهزادګۍ بکس واخېست ووتله. لکه د میوند روح چې هم ورسره وتی وي. شا یې چوکۍ ته ولګوله. هغه وښوېدله. دی په ځمکه پرېوت. اشرف او سرتاجې له دواړو مټو ونیو. تخت ته یې ورساوه. پښې او لاسونه یې ور وسولول.

قمر اقبال د اولې ماڼۍ په دروازې کې هر کلي ته ولاړ و. شاهزادګۍ ورسېدله. دی له خندا شین شو. په زینه کېوت. د موټر دروازه یې خلاصه کړه. سر یې په احترام ټیټ کړ:

- په خیر راغلې عالي قدرې شازادګۍ!

هغې د سترګو په اشاره سترې مشي وکړه. شاوخوا یې نظر واچاوه. د قمراقبال موسکۍ شونډې ورپېدلې:

- دونه تغیر ندی راغلی. او ستا د لاس ښښې خو مې امغسې ساتلي یارو.

هغه هم ورته موسکۍ شوه:

- زه یارو یمه؟

قمر اقبال کټ کټ وخندل:

- هو رښتیا. مېرمن خو تر یارو نزدې وي. راځه چې خسر جي ته ځو!

قمراقبال لاس اوږد کړ چې شاهزادګۍ له منګولې ونیسي. هغې ځان لېرې کړ. پزه یې جګه ونیوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د نیکاح نه مخکې ګونا لري.

قمراقبال بیا وخندل. په خپلو متو یې ورغوي وسولول. هغه یې لویې کوټې ته بوتلله. خپله د باندې پاتې شو. دننه کمال شاه او ملکې له کوچونو پاڅېدلې. شاهزادګۍ له هر یو سره غاړې واچوله. پلار یې وپسېد:

– اصل کې ته خوشې راغلې لورې! اغه چې خزانه واخلې مور دې تول وژني.

د ملکو سترګې ډکې وې. شاهزادګۍ د پلار په شین مخ لاس تېر کړ:

– اندېښنه مکوه پلاره! نه مو وژني.

– ته یې نه پېژنې لورکۍ.

– زه یې ښه پېژنم.

کمال شاه ورځیر شو. هغې پزه جګه ونیوله. قمر اقبال له دروازې غږ کړ:

– عالي قدرې! ژورنالیستان راغلي.

– زه ورسره نه غږېږمه.

– مه غږېږه! د لرې نه څو تصویره اخلي.

ماښام میوند په تلوېزیون کې دواړه ولیدل. د شاهي حصار په باغ کې له خندا شنه ګرځېدل. پر سکرین عاجل خبرو «د رواني میاشتې پر شلمه د شاهزاده او شاهزادګۍ واده» د میوند وینه وایشېدله. سترګې یې آسمان ته جګې کړې:

– خدایه نو. څه وو ایم؟

وروسته یې تلوېزون ته غاښونه وچیچل:

– زه به مرم، تاسې به واده کوئ؟ په خوشالۍ خو یې منې که رانه وکړ!

■■■■■

کارګرو د څلورواړه ماڼیو تر جګو څوکو د څراغونو پړې کشول. په حویلۍ کې یې له اسپنیزو لکړو د ودانیو شکلونه جوړ کړي وو. اوس یې په څراغونو پټول. دننه په لوی سالون کې یې د شاه او ناوې پر سټېج کار کاوه. پر دېوالونو یې ګلان لګول. لکه لوی جشن ته چې تیاری روان وي. ځوان کارګر له پوخ سړي څخه وپوښتل:

– اورې ماما! شازادګۍ به خوشاله وي که خفه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ته ګوره! خولۍ دې اسمان ته واچوي. بېرته شازادګۍ شوه. اغه ام د امروتین.

قمراقبال د مشرورور دفتر ته راغی. خوله یې له خندا څخه نه راټولېدله. کمال شاه او وزیران د اوږد مېز له چوکیو پاڅېدل. ده ته یې په واده کې د مرستې ټېر وواهه. قمراقبال وویل:

– سمه ده. په تاسو یو جانانه اتڼ کوم یارو.

هغوئ یو بل ته وکتل. په خندا ووتل. ده د مېلمنو لېست د ورور مخ ته کېښود. هغه وویل:

– په دې کې د ناریالین د مالیې د وزیر او د ملي بانک د ریس د نومونو مشاهده د پوښتنې وړ ده.

قمراقبال په زوره زوره وخندل. پېږې شونډې یې ورپېدلې:

– پرېده! چې د خزانې په راکولو کې ځنډ ونکي.

جاوید اقبال سر وښنډه:

– د غنمین سره د اغوئ د دوستۍ له مخې اټکل کېږي چې تر خپلې وسې به د خنډونو د موندلو هڅه وکي.

– نه کنه، آزاد یې نه پرېدو. چېرته چې موږ وایو الته به ځي.

– فکر کوم چې اغوئ به اصولن او اخلاقن مکلف نه وي چې زموږ د سپارښتنو پلې کولو ته غاړه کېدي.

– داسې غاړه کېدي لکه حلال سوخندر. د مخالفینو په نوم دوه خطایي ډزې وکه! بیا ګوره!

له موسکا سره د جاوېد اقبال غومبرې وپړسېدل. خو د ممپلې په شان وړه پزه یې په خپل حال وه. ویې ویل:

– ستا پلان سنجونه د ستایلو ارزښت لري.

– ای لالا! ته اوس ام زما په لیاقت شک لرې؟ ههههه.

بله خوا میوند تر پخوا ډېر جدي و. خبرې یې کمې کولې. شپه او ورځ په کارونو پسې ورک و. ستړیا یې نه پېژندله. یو ماښام سرتاجې د تېرې غونډې په اړه پوښتنه وکړه. ده ځمکې ته کتل ځواب یې ورکړ:

– خلک میدان کې نه ځایېدل. بامو ته ختلي وو. په منځ کې پولیس راغلل. ښه و، پالوانانو دستي غېږه ونیوله.

سرتاجې سر وښوراوه:

– د لوبو په پلمه جلسې کول ښه چل دی. خدای شته زړه مې وایي دا حکومت دوه میاشتې نه پاتې کېږي.

میوند سترګې جګې کړې. برګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه شی؟ د شلم تاریخ نه چې واورې بیا یې څه کوم؟

– شلم ولې؟

– زه دا منډې ناحقه وهم؟ په شلم د شازادګۍ او قمر اقبال واده دی.

سرتاجې مخ بلې خواته واړاوه:

– زه وایمه تېر هېر که!

میوند غابښونه وچیچل. زړه یې له درده وپړسېد. تېره زنه یې وخوځېدله:

– څنګه یې هېر کم؟ زما په زړه یې چړې خښې دي.

– خدای شته ته اوس لوی مشر یې. په دې وړو خبرو پسې مه ګرځه!

– دا وړه خبره ده؟ منې تر دې لویه خبره نشته.

– خدای شته، که په تا څه وشي د آزادۍ پالو غورځنګ به ام ختم شي.

– چې په ماشوه دونیا تېره خدای دې نکي دونیا ډېره. غورځنګ ماته څه کړي؟

د میوند شنې سترګې ډکې وې. سرتاجې حیرانې وکتلې:

– ګوره! ته دستي بدل شوې. خپلې خبرې دې د یاده ووتلې؟ غورځنګ شخص ته نه، ملت ته کار کوي.

– چې ماته کار نه کوی بیا دې مانه ام څه نه غواړي.

– وه دا څه...؟ وروره ځان مه بایله! زه درسره یمه. خدای شته په ژوند کې هرڅه پېښېدی شي.

– هرڅه پېښېدی شي. خو دا واده باید پېښ نشي.

سرتاجې یوه شېبه کتل. روانه شوه. میوند په حویلۍ کې کېناست. هماغو ستورو ته یې کتل چې شاهزادګۍ ښودلي وو. زړه یې وپړسېد. اوښکې یې وڅڅېدلې. کوټې ته لاړ. سرتاجه له یو ګیلاس تورو اوبو سره راغله. دېوالونو ته یې پام شو. سکرینونه لېرې شوي وو. میوند ته پړمخې پروت ځان بد ښکاره شو. پاڅېد. هغې ګیلاس وړاندې کړ:

– دا د ممانۍ اوبه دي. لږه دوا مې ورسره ګډه کړې ده.

میوند ګیلاس ته وهم نه کتل. تېره زنه یې وخوځېدله:

– دوا په جسم تاثیر لري. د روح له درد سره ایڅ نشي کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما اوس راوړې ده. تاوان نلري.

میوند ګیلاس واخیست. په مېز یې کېښود.

قمراقبال له شاهزادګۍ سره د شاهي حصار باغ ته ووت. بیا یې د پخوا په شان ټوکې کولې. خوله یې له خندا ډکه وه. مګر خاصو کسانو یې د شاهزادګۍ کوټه تلاشي کړه. په پای کې یې هرڅه بېرته په خپل ځای کېښودل. د زهرو وړوکی بوتل او د میوند عکس یې د قمراقبال دفتر ته راوړل. هغه د عکس شا وکتله. لیکل شوي وو «یا الله! زما د ګران زړه رانه دومره تور کړه چې په مرګ مې خوښ شي. چې پرته له ما خوشحاله ژوند وکړي. خو په هغې دنیا کې یې بېرته ما ته راکړه» قمر اقبال موسکی شو. وبنګېد «ته یو وار ما سره واده وکه یارو! بیا دستي مړه شه!»

د تورو موټرو کاروان په ښار کې روان و. د خلکو سترګې ور اوښتلې. په منځني موټر کې شاهزادګۍ له کمال شاه او ملکو سره ناسته وه. پلار یې سر وړاندې کړ. وپسېد:

– الته د باغچې شاته دروازه ده. د سترملا کس به خلاصه کړې وي. موږ به بوځي.

ملکو سرونه وښورول. شاهزادګۍ وویل:

– نه پلاره. دوئ مو یوازې نه پرېدي. دسې به وکو. زه به درزي کاکا سره یم. قمراقبال به د جامو په خوښولو بوخت کم. تاسې به په چکر باغ ته ووځئ. امغسې به لاړ شئ.

بارکزۍ ملکې سترګې ور واړولې:

– ته به څنګه شې؟

– زما غم مکوه!

– قوربان دې شمه! ستا غم څنګه ونکمه؟ ته خو مې د زړه ستنه یې.

– تانه وګرځمه مورې. زه اوس وړه نه یمه. په خپل کار ښه پوېږمه.

د موټرو کاروان ودرېد. یوازې د کمال شاه کورنۍ کېوتله. د سپینږیري درزي سترګې نمجنې شوې. د کمال شاه لاسونه یې ښکل کړل. دوئ یې تور او سپین څلور منزله کور ته وبلل. شاهزادګۍ له دروازې څخه شاته وکتل. هېچا نه بدرګه کول. کمال شاه لور ته په سترګو کې وویل چې دا ښه کار دی. درزي نیمه توره نیمه سپینه دروازه پورې کړه.

کمال شاه د ښویه حویلۍ په بل سر کې وړې دروازې ته لاس ونیو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الکه! اول به ستا په باغچه کې لږ وګرځو.

درزي ژر ژر سر وښوراوه. ورسره روان شو. پاچا ودراوه:

– اصل کې زه دوئ ته ستا باغچه ښیمه.

درزي په سینه لاس کېښود. سر یې ټیټ کړ. دوئ باغ ته ووتل. چټک بلې خوا ته تېر شول. هتله دروازې ته ودرېدل.

زور یې وواهه. خو هغه له بهره کلکه وه. غلې غلې یې وډبوله. چا خلاصه نه کړه. کمال شاه وپسېد:

– د سترملا کس ورک دی. زه به په دېوال واوړم. خلاصه به یې کم.

شینخالې احمدزی ملکه وبنګېدله «کرین ورته د کومه کو چې دا خرواري جګ کي؟» پاچا مخ ور وګرځاوه:

– ستا په ملا به وخېږمه.

هغه شاته لاړه:

– نه نه، دې مرګ نه امغه د قمراقبال زندان ښه دی.

دوو ملکو پخ وهل. شاهزادګۍ وپسېدله:

– پلاره! زه به ستا په اوږه جګه شمه.

– څه شی؟ ته ډېره درنده نه یې؟

احمدزی ملکه بیا وبنګېدله «ده ته ښکه درنده ده، موږ ته غرسپک» کمال شاه زړه نازړه دېوال ته ودرېد. شاهزادګۍ

د ملکو په مرسته د هغه اوږو ته جګه شوه. کمال شاه تک سور واوښت. شاهزادګۍ بېرته کېوتله. وپسېدله:

– آخوا د شاهي حصار عسکر دي.

د کمال شاه رنګ بدل شو. د باغچې له بلې دروازې څخه د قمراقبال غږ راغی:

– عالي قدرې! راځئ! د جامو فرمایش ورکئ چې ځو!

دوئ یې تر څنګ تېر شول. قمراقبال له څېرې څخه بې اندازه خوشحاله برېښېده. هو نو، شاهزادګۍ یې په لاس کې وه.

هېچا یې د واده مخه نیولی نه شوه. په تلوسه یې د خزانې ترلاسه کولو ته شېبې شمېرلې.

هاخوا میوند خلک په نولسم تاریخ پاڅون ته هڅول. هرچا سر خوځاوه، خو ژمنه یې نه کوله. ورځې تېرېدلې. نېټه

نژدې کېدله. خو خلک د سر خوځولو له حالته مخکې نه تلل. هغوئ به غلي غونډو ته راغلل، غلي به بېرته ووتل. تا به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل دا هرڅه اتومات کوي. نه يې په معنا پوهېږي، نه په ارزښت. د ميوند ورته زړه تنګ و. يوه ورځ يې په غونډه کې هم په قهر خبرې کولې:

- اى اى! اورئ که نه؟ يا به ټول د ولږې مرئ، يا په جنګ کې. پاڅېږئ! ژوندي شئ!

ټولو شخ شخ کتل. لکه هغه چې تېرو ته ګډ وي. اشرف پاڅېد چې خلک په نرمۍ وهڅوي. خو چا ستر ګه ونه رپوله. په سبا يې هم داسې نښې نه وې چې څوک دې پاڅون ته تيار وي. لوی تور موټر په بازار کې روان و. ميوند له ښېښې کتل. خلک ورته لکه پسونه ښکارېدل. کر که يې ورڅخه کېدله. د مارکېټ مخ ته يو مقدسپال پروت د کاندار ته لغتې نيولې وې. چا جرئت نه کاوه چې وړاندې ورشي. مقدسپال سيل کوونکو ته ګوته وڅنډله:

- ښه يې واورئ! څوک چې حکومت ته بد وايي لکه دين ته چې بد وايي. وهل يې ثواب لري.

هغه لاړ. خلک غلي ولاړ وو. لاس يې نه کاوه، چې هغه بېرته ونه ګرځي. ميوند غاښونه وچيچل. تېز ووت. پروت سړی يې له ځمکې جګ کړ. په خلکو يې چيغه کړه:

- اى اى دروغجنو! کومه دی؟ ستاسې غيرت څه شو؟ چېرې ده اغه چيغه چې جهان پې لړزېږي؟

خلک شاته شاته تلل. اشرف وليدل چې عسکران را روان دي. ميوند يې له لاسه کش کړ. هغه زورونه وهل:

- اى ماغزه لرئ که نه؟ تاسې چې ودرېږئ د ايچا زور درباندې نه رسي...

خلک ترې روان شول. پوليس تېز نژدې کېدل. دوئ موټر ته وختل. ميوند په ژړا شو. موټر حرکت وکړ. د شپې يې د بيلابيلو ښارونو د آزادي پالو له زړو مشرانو سره د موبايل غونډه لرله. هغوئ هم نهيلي وو. ويل يې داسې ښکاري لکه د مقدسپالو ظلم چې له خلکو تريخی ويستی وي. ټول په دې باور وو چې ممکن د سترملا په خوله مظاهرې ته ووځي. ده چورت واهه چې هغه ته څنګه ووايي؟ سبا يې بادام پوښتنې ته راغی. د اشرف له ډاره د لوی انګړ په چمن کې منتظر و. ميوند ورڅخه وغوښتل چې سترملا همکارۍ ته وهڅوي. هغه موسکی شو:

- اخله نو. زومان يې بدې شي. لکه دده په ايزت چې تېری کوي.

ميوند په سړمو کې وپشېد:

- ده چې د خلکو څلور لوښې راوستي؟

- اغه نه ويني. اى مشره! ولې خپله ورته نه وايې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– منې ماته ځان بد ښکاري. وايي به خپل کومک په دا سترګو رامنډي.

– نه کنه. ستا خو پکې شخصي ګټه نشته. د وطن دپاره وايې. اغه دی. راروان دی. ورشه، ورشه!

بادام د بوټو پناه شو. ميوند زړه نازړه ورغی. ستر ملا غټ غټ کتابونه په تخرګ کې نيولي وو. ده يې لاس ښکل کړ.

هغه سترګې تېرې کړې:

– ته تر اوسه دلته يې؟

– وځم صيب. لږه پاتې ده. بيا به مې ونه وينئ.

ستر ملا روان شو. ميوند د درولو جرئت نه کاوه. بادام د ونې له څنګه کتل. دی ورڅخه وشرمېد. منډه يې کړه. د ګلانو

د پټيو په منځ کې يې ستر ملا ودراوه. هغه پورته ښکته وکتل:

– صاحبه مهربانه! امر وکړئ!

– عالي قدره! تاسې ته خو مالومه ده چې زموږ په خلکو ظلم روان دی.

– ما دا خبره د الله يار شاه سره ياده کړې ده.

ميوند په ښويه وښتانو لاس د څټ زخم ته تېر کړ. ويې پوښتل:

– د وطن د اشغال موا امويلي؟

– نه. پاچا او وزيران زموږ خپل دي. اشغال دې ته نه وايي.

ميوند شنې سترګې ورپولې:

– منې يو ام د امروتين د امر نه بغير خبره نشي کولی.

– دا بيا ددوئ بې غيرتي ده.

– غم امدا دی کنه. زه کوشش کوم چې خلک آزادی اخېستلو ته پاڅوم.

– ستا خپل کار دی.

– خو خلک نه پاڅېږي.

– خوشاله به وي.

– نه کنه، وېرېږي. زما دوستان وايي که تاسې ورته ووايئ بيا پاڅېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر ملا ژوره سا واخېستله. مخ یې بلې خواته واړاوه. له راګرځولو سره یې وویل:

– په ما الله پاک دا مقدسه وظیفه لورولې ده. پوېږې ولې؟

میوند برند برند کتل. نه یې هو ویل نه نه. د ستر ملا غټه ږیره وخوځېدله:

– په ټولو کې ورته صادق ښکاره شوی یم. نو زه به ولې خیانت کوم؟

میوند مخ مړاوی کړ:

– هیله کوم. د وطن او ملت د ژغورنې دپاره یې وکړئ!

– ماته اول دین دی.

– منې اینسان خدای ته تر دین مخکې دی. که دین نه وي اینسان به وي. خو که اینسان نه وي دین بیا څه کوي؟

– پام پام! کافر کېږې.

هغه لاړ. د میوند غږي سست شول. بادام له بوټو څخه راووت. شاو خوا یې وکتل چې څوک یې وانه وري. وپسېد:

– اغه داسې کله کوي؟ ډاربږي. دا موقف یې د لاسه وځي.

سبا میوند له یوې غونډې ووت. دویمې ته روان و. خبر شو چې دولت یې څو کسه ونیول. دده رنګ سور واوښت. اشرف ته یې د موټر د درولو وویل. سرتاجې په شک وکتل. میوند زنګ وواهه. دویمه غونډه یې لغوه کړه. له موټره کېوت. په تنګو کوڅو کې شو. سرتاجه وریسې وه. هغه د پولیسو تر څنګ تېرېده. سرتاجې په زړه لاس کېښود. ښه و. د پولیسو پام نه شو. میوند د یوناني طبیب په دکان ننوت. غونج سپینږیري ورته ټیټ او پاس وکتل. ویې پوښتل:

– ځوانه! زېږي وهلی یې؟

– نه. ولې؟

– چرسي یې؟

میوند ژوره سا واخېستله. ویې پوښتل:

– ماما! ګلمیر دې په یاد دی؟

– کوم ګلمیر؟

– اغه د زوی واده کې چې یې پیسې په پور در کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اووو، هو، هو. خدای دې وبښي! امغسې ګل ځوان و. سرطان ډېر ناځوانه مرض دی.

– زه یې زوی یم.

سړي په ناستو لاسونه خلاص کړل. میوند یې په غېږ کې ونیو. کیسه یې وکړه چې خوشې یې ځان پوروړی کړ. هاغه زوی یې بې سُره و. ورک شو. دواړه ښځې یې ناستې دي. نه یې بل زوی ته نکاح کولی شي، نه یې پرېښودلی شي.

میوند یې خبرې لنډې کړې:

– منې زما یو شی په کار دی.

– ویم چې هرڅه وو ایې ستا د سره ځار. څه شی درکم؟

– زهر.

سړي کټ کټ وخندل. میوند غبرګه کړ:

– ټوکې نه کوم.

د سړي غونج مخ جدي شو. یو دم یې سر وړاندې او غبرګټ کړ:

– ورو وایه! څه یې کوې؟ چا درته بد رسولي؟

– بس امداسې یې وبوله.

– لس کاله بند راځي.

– بې غمه اوسه! زه به په مرګ ونه وایم چې چېرته مې اخېستي دي.

هغه سر وخوځاوه. وړوکی بوتل یې له زړې الماری راواخېست:

– هه! د ګلمیر دپاره.

دی ووت. سرتاجه ترې مخکې موټر ته وختله. هغې په کور کې تورې جامې بدلې کړې. ګڼ وېښتان یې تر ټیکري لاندې د جیګري کمیس په اوږو خواره وو. د میوند کوټې ته راغله. اشرف تروې وکتلې. هغې پرې خیال را نه وړ.

میوند په کوچ کې غلی ناست و. د لاس شا یې ګروله. سرتاجه مخامخ کېناستله. ویې پوښتل:

– وروره! سبانۍ غونډې ته ځو؟

میوند سر وښنډه. د اشرف تندی ګونجې شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وېرېږې؟

میوند شنې سترګې جګې کړې. موسکی شو. تېره زنه یې وریږدله:

– تاسې لاړ شئ! الته امن دی.

– دغه حال دی. خلک تا ته راځي.

میوند بیا سر وځنډه. سرتاجه پاڅېدله. له الماری څخه یې د زهرو بوتل واخیست. د اشرف ګردې وړې سترګې راووتلې. میوند لاس اوږد کړ. ګردکی سرتاجه په درندو ګامونو شاته لاړه. میوند برګ شو:

– منې ځان راباندې مه خفه کوه! راکه!

هغې بوتل ورکړ. اشرف ته یې مخ وګرځاوه:

– پوه شوې چې څه کوي؟ خدای شته موږ ته تکړه مشر ښکارېده.

اشرف وازې سترګې میوند ته واړولې. هغه سر وځنډه:

– زه چې د شازادګۍ نه غچ وانخلمه کله یې پرېدم.

برقي چاینکه وایشېدله. سرتاجې له الماری څخه د وچ چای قطۍ واخیستله. ویې ویل:

– ناممکنه ده. څنګه غچ اخلې؟

– ته یې څه کوې؟

سرتاجه خفه شوه. سر یې ټیټ واچاوه. نرۍ پزه یې په ګوتو کېکاږله. دوه ګیلاسه یې ډک کړل. خپل یې پرېښود.

غوښتل یې ووځي. میوند وویل:

– سهار دې د پلار موټر تښتوم. اغه په شاهي حصار کې نه تلاشي کوي. الته به شازادګۍ او قمراقبال ختم کم.

سرتاجې ګرد مخ راوګرځاوه:

– او دا زهر؟

– دا که ناکامه شوم.

– او اغه د مینې جادو؟

چوپتیا شوه. میوند سوړ اسویلی وکړ. وروسته د سرتاجې غبرګ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خدای شته د قمر اقبال وژنه د آزادۍ په ګټه ده. خو ځانته نه کېږي. زه درسره ځمه.

میوند پوهېده چې دده لپاره قرباني ورکوي. سریې وښنوه. سرتاجه کلکه شوه. ګوابن یې وکړ چې پلان یې ناکامو ي.

میوند حیران و چې دا په څه لانجه واوښت. اشرف وویل زه به ورسره لاړ شم. دا وخت بادام له دروازې سربښکاره کړ:

– تاسې یو نه ځئ. زه ځم.

ټول ورتاو شول. سرتاجې وویل:

– ایڅوک نه پرېږدم.

د اشرف ګرد مخ تک سور واوښت. بادام ته یې کړ:

– تاته ماندې ویلي چې واده پورې به نه راځې؟ وځه! چټک!

هغه لکه بیخي چې اورېدلي نه وي. میوند ته یې د لاس په اشاره سرتاجه وښودله:

– مشره! دا به پاتې شي. که په تاڅه وشي دا د آزادۍ پالو مشري کولی شي. او اشرف ځکه نه پرېږدم چې بې تجربې دی. د بېرته وتلو چانس یې نشته.

اشرف تېره تېره کتل. بادام خبرې وغځولې:

– د موټر تښتولو ته حاجت نشته. لور به یې واخلي! دباندې به کېوځي. موږ به ځو.

سهار میوند او بادام سپینې جامې، سپینه لونګۍ او تور واسکټان په تن کړل. سپین څادرونه یې په اوږه واچول.

منتظر شول چې اته بجې شي. ترو تلو مخکې بادام پاڅېد. اشرف ته یې لاس اوږد کړ:

– بخشش کوه روکی! که مانه غلطي شوې وي.

اشرف اول ځل لاس ورکړ. تېز خپلې کوټې ته لاړ. سرتاجه غلې وه. میوند لیدل چې هغه او بادام یو بل ته دوامداره ګوري. دده ورته زړه نا آرام و. دربواړه ګاراج ته روان شول. نابېره یې سترملا ولید چې موټر ته خېژي. دوئ ځای په ځای میخ شول. پلان یې اوبو یوړ. سرتاجه د دروازې ساتونکو ته ورغله. هغوئ نه پوهېدل چې سترملا چېرته لاړ.

میرې یې هم له موضوع خبرې نه وې. دوا یې په مېز پاتې وه. میوند وپوښتل:

– دوا ورته څونه موهمه ده؟

– خدای شته زه یې وربا ندې په زوره خورمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند سوړ اسویلی وکړ. د بادام اوږده ږیره وخوځېدله:

– بېرته به راشي کنه.

میوند لویې دروازې ته مخامخ ناست و. هره دقیقه وربانديې لکه کال تېرېدله. هېچا د غرمې ډوډۍ ونه خوړه.

ماسپښین شو. لاهم موټر رانغی. بادام ناآرامه ګرځېد. یو دم سرتاجې ته مخامخ ودرېد:

– تاسره یوازې غړېدی شم؟

سرتاجې د توقع خلاف ومنله. په بادام پسې کوټې ته ننوتله. دروازه یې هم وتړله. میوند حیران و. دا هاغه سرتاجه نه وه چې ده پېژندله. په کوټه کې دواړو مخامخ یو بل ته کتل. د بادام اوږده ږیره ورپېدله:

– خدای خبر که زه ژوندی راشم.

سرتاجه وسونګېدله. سوړ اسویلی یې وکړ:

– وی خدایه! نو ولې ځې؟

– چې ته نه یې اغې نه داسې ښه ده.

د سرتاجې اوښکې وځلېدلې. بادام موسکی شو:

– ما ویلې لږه خو دې سمه وګورمه. چې آرماني لاړ نشم.

د سرتاجې اوښکې وڅڅېدلې. حجاب یې له مخې شاته واړاوه. په سپین کمیس کې ښکلې ښکارېده. وپسېدله:

– ما وبښه! ته مې ډېر وځورولې.

د بادام سترګې هم ډکې شوې. په اوږده ږیره یې لاس کش کړ:

– په ما ستا ځورول ام ښه لګېدل.

سرتاجې سلګۍ ووهلې. بادام زړه نازړه غوښتل له لاسه یې ونیسي. هغې یو دم غاړې واچوله. بادام وویل:

– اخ! کاش چې مخکې مرګ ته تللی.

د سرتاجې سلګیو لا زور واخېست. دباندې میوند سپین دیوالي ساعت ته وکتل. دوه بجې وې. د لویې دروازې د ساتونکو خنداوې راتللې. بادام او سرتاجه له کوټې ووتل. سترګې یې سرې وې. میوند ورته وهم نه کتل. بجې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېو واو ښتلې. هېڅ نه پېښېدل. پينځه کم څلور وې چې تور موټر سر د ننه کړ. په ميوند کې سا وچلېدله. چوست پا څېد. سترملا کېوت. موټر د ګاراج په لور روان شو. سرتاجه يې مخې ته ودرېدله:

– کيلي راکه ماما! زما موټر خراب دی. دلته نږدې کار لرم.

بادام موټر د باندې ودراوه. سرتاجې دعا وکړه چې په خير بېرته راشي. هغې د موټر شاتنۍ دروازې ته ګړز ورکړ. په ټوله لاره چې به چا دا موټر وليد، سر به يې په درناوي ټيټ کړ. يو ځای کې سرې اشارې ته ودرېد. خلکو ور وځغاستل. موټر يې ښکل کړ. لاسونه يې پرې ولګول او په خپل تندي يې وسولول. د شاهي حصار په لويه دروازه کې يې تلاشي نه کړ. هغه مخامخ د اولې ماڼۍ په لور روان و. له دويم سيټ څخه آواز شو:

– په شاتنۍ دروازې ننو ځو. خدای شته الته عسکر نه وي.

دواړو په تعجب مخونه تاو کړل. سرتاجې وويل چې بې له بادامه ژوند څه کوي. د کوڅړ د ن سترګې يې نمجنې شوې. ميوند لاس په ښويه وېښتانو کش کړ. زخم يې وسولاوه. اوس يې پام شو چې دده لپاره بله مينه برباد ېږي. امر يې وکړ:

– وګرځوه! موټر وګرځوه! وځو.

دا ځل سرتاجه او بادام حيران شول. ميوند وروځې بره کش کړې. ويې ويل:

– سبا نولسمه نېټه ده. د مظاهرې ورځ ده. يو وروستی زور وهم.

سبا د موټر ساعت نهه بجې ښودلې. د ميوند، سرتاجې او اشرف سترګې په مرکزي چوک کې وې. موټران د معمول په شان تلل راتلل. ميوند کله نوکان ژوول، کله يې د څټ زغم سولاوه. يو مهال درې کسه د محراب شکله څلي مخ ته ودرېدل. دوئ تازه شول چې مظاهرې ته راغلي دي. مګر هغوئ څلورم کس ته منتظر وو. په ګډه لاړل. دوئ تر يوولسو بجو صبر وکړ. ميوند رېږدېدونکی لاس په ښويه وېښتانو شاته کش کړ. سرتاجې اشرف ته اشاره وکړه چې ځو. په لاره کې ميوند غوښتل کېوځي. هغې له لستوڼي ونيو. ده شنې سترګې ورواړولې:

– منې په ما ابخ نه کېږي.

– رښتيا وايې؟

– تاته ابخکله دروغ نه وايم. خوشې که نو!

هغه د خلکو په جموجوش کې ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهي حصار مکمل په رنګه څراغونو او ګلانو ښکلی و. شاهزادګۍ له کورنۍ سره د اولې ماڼۍ د سالون په منځ کې تېره شوه. حویلۍ ته ووتله. د څراغونو په تونل کې روان شول. کمال شاه د لاس ساعت ته اشاره وکړه. وپسېد:

– اصل کې شل دیقې شته. اخوا دېخوا وګرځئ!

د مرغیو برخې ته لاړل. شاهزادګۍ جالۍ ته ودرېدله. ټولې مرغۍ راغلې. چغ او پغ یې شروع کړ. له شاهزادګۍ سره د هغوئ مینې ته د ملکو اول ځل پام شو. په وازو خولو یې لاسونه کېښودل. ساتونکي د دانې سطل راوړ. شاهزادګۍ ډک موټی وشینده. ټولې په دانې پسې کېوتلې. یوه نیمه لا هم ناسته وه. چغېدله. شاهزادګۍ سلګۍ ووهلې. کمال شاه چې د هغې ځورېدل ولیدل له متې یې ونیوله:

– ځو لورې! پاتې لس دیقې به ګلان وګورو.

تر ګلانو وروسته د بوټو پناه په اوږدو چوکیو کېناستل. ډبه شکله موټر راغی. پخوانی باغوان چلوه. کمال شاه ته یې تور مخ او سپین سر ټیټ کړ. د موټر ډاله یې جګه کړه. دوئ شاو خوا وکتل. غلي وختل. لوی څادر یې په ځانونو کش کړ. باغوان موټر د خوسا پاڼو ډېرۍ ته ودراوه. په شاخې یې واچولې. موټر حرکت وکړ. لږ وروسته کمال شاه وپسېد:

– د ماڼۍ نه به وتي یو؟

– امداسې ښکاري پلاره. د سترملا کور کې به څونه یو؟

– یوه شپه. اصل کې بل ښار ته ځو.

موټر ښایسته وخت وروسته ودرېد. دوئ تر څادر لاندې په تپه تیاره کې غوږ غوږ وو. د ډرېور دروازه خلاصه شوه. د پښو ترپهار یې نژدې کېده. د ډالې د خلاصېدو کړسس او غنګس شو. باغوان غږ کړ:

– اعلی حضرته! ورسېدلو.

دوئ څادر له سره لېرې کړ. پاڼې تیتې شوې. مخامخ الله یار شاه له خندا شین ولاړ و. خو جاوید اقبال جدي کتل. شاهزادګۍ تکه زېړه واوښتله. دوئ له شاهي حصاره بېخي وتي نه وو. کمال شاه پر باغوان سترګې برګې کړې:

– خاینه!

هغه پخ وهل. په تور مخ کې یې ګلابي شونډې ورپېدلې:

– په یاد دې دي؟ چې پاڼې رانه تیتې شوې وې. په عسکر دې ووهلمه. اغه مې هېرېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاوېد اقبال الله یار شاه ته مخ کړ:

– باوري یم چې د خوسا پاڼو لاندې د پاچایانو د پټېدو به دا لومړۍ تجربه وي.

الله یار شاه بیا کټ کټ وخندل. نرۍ غړېږې جګ شو:

– عالي قدره! مطمین اوسئ! دا اتلولي به د رېکارډونو په کتاب کې ثبته کو.

– ډېر عالي! او دوئ ته سم پام کوئ! چې د نورو رېکارډونو په قایمولو کې ژوبل نشي.

سهار په تلوېزون کې تود خبر د شاهزادګۍ او قمراقبال د واده و. یوتن د کمال شاه پر کورنۍ د الله یار شاه د ترحم ویل. د هغه د بشردوستانه سیاست ستاینه یې کوله. وروسته یې شاهي حصار وښود. له ځراغونو څخه د ودانیو په څېر شکلونه جوړ وو. میوند تلویزیون بند کړ. په کمپیوټر کې یې ویډیو چالانه کړه. شاهزادګۍ کمرې ته ویل «ته وایې څوک مې بدې شي؟ امم، بې وفا خلک. ویمه سر تې غوځ کم» دده غوني زیږه شول. د ملایانو جامې یې په تن کړې، ووت. غوښتل یې د سترملا موټروان په ګاراج کې بند او موټر وتښتوي. مګر په نیمه لاره کې ودرېد. موټر په حویلۍ کې ولاړ و. دوو ساتونکو له موټروان سره ټوکې کولې. په ده سر وګرځېد. نور نو د غچ اخېستلو چانس نه و. په درندو قدمونو بېرته راغی. جامې یې بدلې کړې. پر تخت پرېوت. خو په کوټې کې یې سا بندېدله. تېز ووت. تازه هوا هم ګټه نه کوله. سترملا یې مخ ته تېر شو. په ځیرې یې وکتل. خپل موټر ته وخوت. ویې ویل:

– اوستاده! د جوماتونو د کومک اداري ته ځو.

میوند سلګۍ ووهلې. د زهرو د بوتل سر یې خلاص کړ. دننه مایع ته یې کتل. نابېره په دروازه کې د ساتونکو شور شو. د مخېټو پولیسو دوه موټره په زور ننوتل. سترملا یې کېباسه. خپل موټر ته یې وخېژاوه. په ساتونکو یې ټوپک نیولی و. میوند بوتل په جېب ننوېست. په منډه کې یې چیغه کړه:

– ای ای! دا څه کوئ؟

سرتاجه او اشرف هم راووتل. د پولیسو موټر پر عمومي سرک روان شو. باډۍ یې خلاصه وه. د سترملا لاسونه او ملا په پړي تړلي وو. دوئ ورپسې منډې وهلې. بادام هم ورسره ملګری شو. پولیسو ته یې چیغې وهلې:

– ای کافر شوئ! خدای به مو ورمېږ مات کي! پرېدئ! ستر ملاصیب پرېدئ!

میوند په موبایل کې عکسونه واخېستل. خپلو دوستانو ته یې ولېږل. اولې شمېرې ته یې زنګ وواهه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الله چې دولت کافر شوی دی. په ستر ملا صیب یې ګوزار وکه. په زوره یې د کوره وباسه. بندي کوي یې.

دویمه شمېره یې وو هله:

– الله چې دولت کافر شوی دی...

ده ته په کتو نورو هم جېبونو ته لاس کړ. په لاره کې ډله ډله خلک ورسره یو ځای شول. ورو ورو پولیس او مقدسپال هم ورګډېدل. آن مخالفین د خپلو قوماندانانو خلاف له سمڅو راکېوتل. په ټولو ښارونو کې مظاهرې راووتلې. الله یار شاه عسکرو ته د مظاهره چیانو د ویشتو امر وکړ. خو چا نه منله. د طلاوو په کانونو کې امروتینیانو ځانونه الوتکو ته رسول. د مقدسپالو مشران او واده ته راغلي مېلمانه له میدانه په تېښته الوتل. د امروتین ستوري شاهي کورنۍ له هوا څخه بېرته وګرځېدله. جاوېد اقبال په اولې ماڼۍ کې د واده له تالار څخه بهر منډه کړه. قمر اقبال د شاه ګرۍ په طلايي جامو کې په دهلېز ننوت. مشر ورور یې نارې کړې:

– چېرې لاړې؟ راځه وخت نشته!

د قمر اقبال سترګې سرې وې. سر یې وښنډه:

– زه تش لاس نه ځم. ته راته منتظر شه!

په میدان کې یوازې یوه الوتکه پاتې وه. جاوید اقبال د پیلوټۍ خولۍ پر سر، وررور ته منتظر و. قمر اقبال د ناوې کوټې ته ننوت. د تخت پر سر جالۍ یې وشکوله. تازه ګلان یې تیت کړل. هلته یوازې نوکره وه. ویې ویل چې شازادګۍ امدا اوس له پلار سره ووتله. قمر اقبال منډه واخیستله.

له ماڼۍ څخه لېرې سرتاجه د مظاهره چیانو په بدرګه زندان ته ورسېدله. د مقدسپالو عسکرو ورته دروازې خلاصې کړې. سرتاجې له یوسترګي عسکر څخه وپوښتل:

– وروره! اغه پیلوټ چېرته دی چې کمال شاه سره نیول شوی و؟

عسکر مخته شو. کوټه یې وښودله. شېوه ګل له بچیانو سره شین مخ ناست و. سرتاجې په جګ غږ وویل:

– وروره! خدای شته وطن آزاد شو.

شېوه ګل اول حیران وکتل. وروسته له درېوارو ښځو او ډله بچیانو سره په منډه ووت. لمر یې سترګې وبرېښولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خوا خلک شاهي حصار ته ورسېدل. لويه دروازه يې په سوکانو وډبوله. دننه قمراقبال تاکاوی ته کېوت. شاهزادګۍ او ملکو د تونل د مخ تختې لېرې کولې. کمال شاه منتظر ولاړو. دده په ليدو د ټولو رنګونه وتښتېدل. ملکې وسونګېدلې. قمراقبال شاهزادګۍ ته ډيکه ورکړه. هغه د واده په اوږد سپين کميس کې وکولېدله. له ويښتو يې ونيوله. مور او پلار يې کمک ته ودانګل. قمراقبال تومانچه ورواړوله. شاهزادګۍ ته يې کړ:

– چټک زمو ږ الوتکې ته وخېژه! که نه، دوئ وژنمه.

شاهزادګۍ لاسونه جګ کړل:

– صيي ده، صيي ده.

هغې په زينه منډه واخېستله. له ماڼۍ ووتله. د څراغونو په لوی تونل ننوتله. شاته شاته يې کتل. ميوند يې په بل تونل کې وليد. د ماڼۍ په لوريې منډې وهلې. پر شاهزادګۍ يې د تومانچې ننبه ونيوله. هغه پښنه نيولې شوه. بېرته يې قمراقبال ته وکتل. هغه کمال شاه او ملکو ته په تومانچه نېخسکي ورکول. دې ته يې غږ کړ:

– درېږه مه! الوتکې ته وخېږه!

شاهزادګۍ بيا ګامونه واخېستل. له لاسه يې د زهرو بوتل او د ميوند عکس ولوېد. ورپسې ټيټه شوه. همدا مهال ميوند وربانديې ډزه وکړه. مرمۍ يې له سره تېره شوه. قمراقبال د اولې ماڼۍ مخ ته پر زينې کوزېده. په ميوند يې فيرونه وکړل. دی له وارخطايۍ پر ځمکه ولوېد. تومانچه يې واره شوه. ځان يې د دېوال شاته پټ کړ. قمراقبال تومانچه پورته کړه. کمال شاه او ملکې يې د هوايي ميدان په لور تېل وهلې. د وسلې ننبه يې د ميوند د پټېدو ځای ته نيولې وه. هغه نابېره له بوټو څخه راووت. غېږ په غېږ شول. د قمراقبال له لاسه دواړه تومانچې ولوېدلې. خو ميوند يې په زنګون واړاوه، په ځمکه يې وويشت. سوکان يې مخ ته ونيول. ده هڅه کوله چې ځان خلاص کړي. کمال شاه له ملکو سره ړډې ړډې کتلې. ميوند د قمراقبال خېټې ته پښې برابرې کړې. له ځانه يې لېرې وغورځاوه. هغه بېرته راغی. بيا يې سوک مخامخ دده په خوله ورخوشې کړ. ميوند په تېز حرکت څنګ ته شو. قمراقبال يې تر غځېدلي لاس ونيو. چټک پر خپل ځای وڅرخېد. د زينې بيخ ته يې وارکړ. قمراقبال پاڅېد. ويې ويل:

– ښه، دا چلونه دې ام ياد کړي؟

– منې ستاسې کسانو راښودلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمر اقبال له حملې سره وويل:

– په دې نشې خلاصېدلی.

میوند په تېز حرکت بیا لېرې وغورځاوه. قمر اقبال له ځمکې تومانچه واخېستله. چټک پاڅېد. میوند ته یې واړوله. ډز شو. یوه شېبه دواړو یو بل ته کتل. وروسته قمر اقبال له درب سره په ځمکه ولوېد. میوند له تومانچې سره په شاهزادګۍ پسې منډه واخېستله. اول ځل په لوخو زړور ننوت. میدان ته ورسېد. شاهزادګۍ نه لیدل کېده. وروستۍ الوتکه والوتله. دده له سره تېره شوه. جاوېد اقبال له هوا څخه خپل وړور په ځمکه پروت ولید. الوتکه یې کېنولو ته تیټه کړه. پام یې زرګونو خلکو ته شو چې په شاهي حصار ننوتل. دې بېرته د امروتین په لور روان شو. میوند د هغه الوتکې ته کتل. پوه شو چې شاهزادګۍ یې له لاسه ووتله. په ځمکه سست کېناست. د سترملا غږ یې واورېد. هغه د خلکو مخ ته ولاړ و. په لوډسپیکر کې یې وویل:

– ورونو! وطن آزاد شو. الله به یې اجر درکي! اوس نو په آرامه بېرته ووځئ! ګډوډي مه جوړوئ!

خلکو سرونه ټیټ کړل. شاېې وګرځوله. شېبه پس د دریمې ماڼۍ په تالار کې کمال شاه او سترملا له ملکو سره ولاړ وو. سرتاجه هم ورسېدله. ژورنالیستانو د سرو چوکیو مخ ته کمرې عیارولې. خلکو دا هرڅه په تلوېزون کې لیدل.

سرتاجې پلار ته غاړه واچوله. ویې ویل:

– خدای شته زما تاته سودا وه. پولیسو چېرته بوتلې؟

سترملا موسکی شو:

– اغه د پولیسو په جامو کې د میوند کسان وو. زه یې بوتلم چې خلک د دولت په ضد پاڅېږي.

کمال شاه غږ کړ:

– امروتین غواړي مو ږ غلامان کي. پلار یې نشي کولی. زمو ږ ډمان دونه اوښیار دي.

شپږو ملکو او سترملا هم ورسره کټ کټ وخندل. سرتاجې پلار ته مخ کړ:

– پلاره! میوند باید ستا او د اعلی حضرت ترڅنګ وي. چې په تلوېزون کې خبرې وکي.

سترملا هغه په غېږ کې ونیوله:

– وه زما ګرانې لورکۍ! خلک زما او د اعلی حضرت وینا ته منتظر دي. نه د ډم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– داسې نه وايمه. صيي ده. خدای شته آزادي خو اغه اخېستې.

کمال شاه غبږ کړ:

– لورې! احساساتي کېږه مه! اصل کې د عسکر وظيفه جنګ وي. خو قهرماني قوماندان اخلي. او بل ميوند به خلکو ته څه وو ايي؟ چې وېښتان څنګه جوړېږي؟ که په وريجو کې څونه مالګه وا چول شي؟

پاچا بيا له خندا څخه ټول وشرېيده. وروسته جدي شو. په غاړه کې نښوتې زنه يې وخوځېدله:

– هو زما يې خدمت هېر ندی. د مانۍ نايي به شي. نور څه غواړې؟ زموږ قانون دا نه مني چې کم اصل سړی دې د مشرانو په ځای کېني.

سرتاجې سر وځنډه:

– اعلی حضرته! اينسانان ټول د يو مور او پلار نه پيدا دي. نو په کسب کولو څنګه کم اصل شول؟ دا شاوخوا چې هر څه وينئ، دا چې موږ پې نازېږو، ټول د کسبونو برکت دی. که نه موږ به بېرمبرا و لڅ لېړ په سمڅو کې اوسېدلو. هه، عجيبه ده. کمال دارو ته کم اصل وايو. بې کمالو ته اصيل.

د کمال شاه سوړ اسويلی وخوت. سترملا پر لور سترګې برګې کړې. د مطبوعاتي کنفرانس جوړونکی بڼويه ځوان راغی. سر يې ټيټ کړ:

– اعلی حضرته! تاسې او سترملا دې خدای زموږ له سره نه کموي. هرڅه تيار شول.

کمال شاه مايکونو ته مخامخ په لوپې چوکۍ کېناست. د کاغذ په لوستلو يې پيل وکړ:

– قدرمنو هېوادوالو! اسلام عليکم! خوشحاله يم چې يو ځل بيا د آزادۍ په فضا کې له تاسو سره خبرې کوم، او تاسو ته زموږ د هېواد د سترې بريا مبارکي وايم. ډاډ درکوم چې د اشغالګرو او د هغوئ د مزدورانو مشران يا ونيول شول يا وتښتېدل. بايد وو ايم چې دا آزادي د ملت د ډېرو قربانيو په نتيجه کې ترلاسه شوې. د ټولنې مختلف قشرونه سره يو ځای شول. د امروتين د اشغال په وړاندې يې پاڅون وکړ. تاسې ټول زما اتلان يئ. زه او تاريخ به ابڅکله ستاسې سربښندنې هېرې نه کړو.

د سترملا وار شو. هغه پرته له کاغذه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– درنو هېوادوالو اسلام علیکم ورحمت الله وربرکاته! زه هم دد ې ستر بري او آزادۍ په ویاړ ځان او تاسو ټولو ته مبارکي وایم. تاسې نه یوازې وطن بلکې دین هم د مشرکینو څخه آزاد که. خدای تعالی به یې په بلې دونیا کې اجر درکي. نورنو ټول خپلو کورونو ته لاړ شئ! او د خدای شکر اداکئ. اسلام علیکم ورحمت الله و برکاته.

کمال شاه په شاهانه شوخۍ په ښویه ځوان غږ کړ:

– الکه! څنګه وه؟ که څه خبره وي چې بیا یې ووایو. آ؟

سترملا موسکی شو. ځوان د تالار په پای کې وړوکي سکرین ته اشاره وکړه:

– اعلی حضرته! اغه دی مخامخ خپرېږي. ستاسې وینا ډېره علمي او عالي وه.

کمال شاه په تایید سر وخوځاوه. دا مهال په سکرین کې د میوند تصویر راغی. هغه له شاهي حصار څخه د وتلو په حال کې و. سرتاجه او سترملا هم ورځیر شول. ژورنالیست له مایک سره میوند ته ورغی. ویې پوښتل:

– ښاغلیه! امدا اوس اعلی حضرت او عالي قدر سترملا خلکو ته د آزادۍ مبارکي وویله. ته د آزادي پالو مشر وې. خپلو هېوادوالو ته څه نه وایې؟

میوند مړاوې موسکا وکړه:

– منې زه د خپلو وطنوالو نه مننه کوم چې ماسره ودرېدل. آزادي یې واخېستله. مبارک دې وي. خو یوه خبره کوم. که موږ د ژوند کولو زړې لارې ونیسو، اشغالګر بیا راځي. نو د اعلی حضرت او عالي قدر سترملا صیب نه څو غوښتنې لرم. اول دې ټولو ته خپلې وظیفې بېرته ورکي. دویم دې د طلاوو او الماسو عایدات د قبیلو په مشرانو نه، د وطن په پرمختګ ولګوي. چې ټولو ته ګټه ورسي. دریم دې داسې سیستم جوړ کي چې خلک د وړتیا د مخې د دولت مشر وټاکي. څلورم دې د ناریالین په بانک کې خزانه په تعلیم ولګوي چې موږ له نورو ستورو سره سیال شو. د وخت سره ځان برابر کو.

کمال شاه لاس سکرین ته ونیو:

– لېونی شوی دی.

میوند دوام ورکړ:

– ګورئ وخت مو له ځان سره بیایي. څوک چې نه ځي په کشېدو یې هڅو نه ماتېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د فضايي څېړنو په مرکز کې ټولو په دېوال باندې همدا شعار ته وکتل. چکچکې شوې. چاغ مشر غږ کړ:

– موږ که هرڅونه لرې يو اروا وې مو سره نژدې دي.

د ميوند غږ بيا ټول غلي کړل:

پېنځم دې د پښتو په قرآن د سره غور وکي! کسب، هنر، ادبيات، نوښت او پرمختګ دې ګونا نه ګڼي. بل، موږ وطن آزاد که. منې چې فردي آزادي نه وي ابځ مانا نلري. زموږ نيم نفوس غلامان دي. ښځې يادومه. اغوئ ماشومان روزي. يو ماشوم چې د غلامۍ له ذهنيت سره لوی شي نو له ژونده به څه خوند واخلي؟ پرېدی چې ښځې او نر د اينسانيت په چوکاټ کې آزاد او برابر ژوند وکي. مينه وکي. ژوند لنډ دی. چې اغه هم بې مينې شي نو...

د ميوند ستونی ډک شو. په جېب کې يې د زهرو بوتل په ګوتو کې ونيو. ژورنالست وپوښتل:

– دا رښتيا ده چې تا او شازادګۍ مينه لرله؟

د ميوند اوښکې وبهېدلې. وېسېد:

– ما لرله. اغې نه.

يو دم يې څېره تروه شوه. دا يې شاهزادګۍ وليدله. د واده په سپين اوږد کميس کې يې له دريمې ماڼۍ څخه منډې وهلې. ميوند غاښونه وچيچل. په جېب کې يې د زهرو بوتل پرېښود. تومانچې ته يې لاس کړ. شاهزادګۍ سا نيولې ده ته مخامخ ودرېدله. ويې ويل:

– هيله کوم! ما مه پرېږده!

ميوند د هغې ستر ګو ته وکتل. په زړه کې يې وويل «هه، دې ته زه څونه کمقله ښکارم؟» په سړمو کې وپشېد. تېره زنه يې وخوځېدله:

– تا ولې پرېښودم؟

– د مور او پلار د پاره.

– اوس څنګه راغلې؟

– زما او ستا د پاره.

ميوند بيا په سړمو کې وپشېد. مخ يې بلې خواته واړاوه. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې بیا مې په مینې ملنډې ووهې؟

– ویمه چې بیا اېڅکله د مینې درد ونه وینې.

میوند د هغې په لاس کې خپل عکس ولید. په زوره یې ترې کش کړ. د هغې اوښکې وځلېدلې:

– هیله کوم! ما په اغه باغ کې خپلې کوټې ته بوځه!

میوند شنې سترګې کږې کړې:

– مور او پلار پرېږدې؟

شاهزادګۍ سر وخوځاوه. میوند مکمل ورتاو شو:

– ولې؟

– ما یې حق پوره ادا که! نور د ځان دپاره ژوند کومه.

د میوند پام د عکس شاته متن ته واوښت. ویې لیدل چې هغې یوه شېبه هم هېر کړی نه دی. یو دم یې په زړه باندې د مینې د خوږو طوفان راغی. سترګې یې ډکې شوې. موسکی مخ یې آسمان ته کړ. دواړه منګولې یې په ښویه وېښتانو کش کړې. شاهزادګۍ ورجوخته شوه. د هغه لاس یې ونیو. په ګډه له اوښکو او موسکا سره د دروازې په لور وخوځېدل. دوه سرخلاصې بوتله په سرک وکولېدل. د زهرو اوبو د چلیپا علامه جوړه کړه.

دباندې د زرګونو خلکو په سر کې بادام او شېوه ګل شعارونه جګ نیولي وو «میوند د آزادۍ اتل دی. موږ له میوند سره یو. میوند زموږ پاچا دی» شېبه پس یې هغه په اوږو اخېستی و، په شاهي حصار ننوتل. همدا شعارونه یې په جګ غږ تکرارول. شاهزادګۍ هم ورسره په مضبوطو ګامونو د اولې ماڼۍ په لور روانه وه. د کمال شاه او سترملا رنګ تک سپین شو. سرتاجې له سکرین څخه سترګې واړولې. ویې ویل:

– پلاره! زه باور لرم چې تاسې او اعلی حضرت د خلکو له ارادې سره مخالفت نلرئ!

هغوئ په تبنتېدلو رنګونو تلویزوني کمرو ته وکتل. سرونه یې وځنډل.

د افغانستان د فضایي څېړنو په مرکز کې چاغ مشرد هوسایۍ سا واخېستله. مخ یې همکارانو ته واړاوه:

– بلا وهلو! موږ باید له خپلو خلکو سره فیزیکي تماس ولرو. په بېړۍ کې ورشو.

هغه ګوته عینکۍ پیغلې ته ونیوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا کار ته کولی شې.

- زه؟

- ته د خپل کار سره بې حده مینه لرې. او اعلی حضرت میوند ثابته کړه چې ریښتینې مینه خامخا کامیابېږي. نن نه پس ته زموږ د فضایي څېړنو د مرکز مرستیاله یې. بریا دې غواړم.

د ټولو خولې وازې شوې. بېرسري او بېرېږيري ځوان چکچکې وکړې. ویې ویل:

- ارزي، ارزي.

ټولو همکارانو مبارکیانې ورکړې. عینکۍ پېغلې د میوند په شان مخ آسمان ته کړ. منګولې یې په سر شاته کش کړې. د همکارانو خندا ګانو یې په تالار کې انګازې وکړې.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library